CĂRȚI ROMANTICE

Îndrăgostită nebunește

JILL SHALVIS

O fire rebelă, Chloe Traeger a avut o [illegible]ărie de nomadă, care a obișnuit-o să-și trăiască viața pe muchie de cuțit. Spre deosebire de surorile ei care și-au găsit perechea și se pregătesc să se căsătorească, ea nu se simte deloc pregătită să ducă o existență liniștită la pensiunea familiei. Tendința ei de a intra permanent în încurcături atrage rapid atenția lui Sawyer Thompson, șeriful din Lucky Harbor, un bărbat teribil de serios – și, mai ales, chipeș și sexy –, care nu vrea nimic mai mult decât să o aducă pe calea cea dreaptă.
Dintr-odată, Chloe nu mai poate face nici un pas greșit fără ca șeriful să fie pe urmele ei. Comportamentul lui imperturbabil și zâmbetul lui enigmatic sunt îndeajuns să facă orice femeie să-și dorească să străpungă acea armură de indiferență, chiar dacă pentru asta ar trebui să ajungă la închisoare. În schimb, Chloe, pentru prima dată, în loc să încalce legea, visează să i se supună. Va putea această rebelă să păstreze pacea cu șeriful? Sau trecutul ei colorat o va ține departe de o dragoste ce are șanse să dureze – și de refugiul pe care dorește cu adevărat să-l găsească în orășelul Lucky Harbor?

Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile *New York Times*. De asemenea, a câștigat de mai multe ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și distincția National Readers Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1287-8

Unei alte surori mezine. Fiicei mele mezine, Courtney, a cărei inimă e cea mai mare dintre toate.

Și lui Lance Tyler, sursa mea de inspirație din realitate pentru personajul Lance din povestea mea, care știu că se lăfăie undeva pe un nor, amuzat de încercarea mea de a-i oferi un final fericit.

Pentru informații suplimentare privind fibroza chistică, vizitați www.cff.org.

capitolul 1

Dacă nu îți iese din prima, distruge orice urmă că ai fi încercat.

Chloe Traeger

Lui Chloe Traeger nu i se întâmpla prea des să ajungă în bucătărie dimineața, înaintea surorilor ei, dar acum că Tara și Maddie își petreceau nopțile cu doi dintre cei mai tari tipi sexy din oraș, fusese doar o problemă de timp.

Și, la drept vorbind, Chloe încă nu se dusese la culcare, însă acesta era doar un detaliu tehnic. Căscând larg, puse de cafea. Apoi, strângându-și cele necesare, sări pe blatul de bucătărie – șuierând de durere când simți pulsația surdă din ambele picioare. Liniștea din bucătărie o alină când își amestecă ingredientele pentru crema ei antibacteriană naturală. Având în vedere cât de zgomotos își trăia viața, era plăcut să își înceapă ziua cu puțină liniște.

Mai ales azi, când ziua promitea să devină nebunească încă de la bun început, deși prea puține lucruri ar fi putut depăși nebunia din noaptea precedentă. În a doua parte a după-amiezii avea să se ocupe de activitățile ei de cosmeticiană la un spa de lux din Seattle, dar mai întâi trebuia să petreacă puțin timp aici, în Lucky Harbor, lucrând la pensiunea pe care o administra cu surorile ei.

Faptul că zilele ei erau organizate în jurul muncii și nu a distracției o făcu să clatine din cap cu un zâmbet trist. Oh, cum se mai schimbau lucrurile. Cu doar un an în urmă fusese liberă ca pasărea cerului, plimbându-se fericită de la un spa la altul, după pofta inimii, fără a fi legată cu adevărat de ceva anume. Apoi ea și surorile pe jumătate vitrege pe care nu le cunoscuse

prea bine moşteniseră un han dărăpănat, ce stătea s se prăbuşească, ridicat pe o plajă. Fără a avea nici un habar ce să facă din el.

Era greu de crezut ce progrese realizaseră. Renovaser hanul şi îl transformaseră într-o pensiune prosperă, ia acum Chloe, Tara şi Maddie erau surori adevărate, nu străine. Ba chiar deveniseră prietene.

Ei bine, în regulă, încă mai lucrau la partea cu pri etenia, dar nu se certaseră toată săptămâna. Era ur progres, nu? Iar faptul că Chloe lipsise de acasă patru din ultimele şapte zile, lucrând la centrul spa al unui hotel de cinci stele din Arizona în loc de acesta din Washington, nu se punea la socoteală.

Chloe coborî privirea spre uleiul de lavandă organic pe care tocmai îl „împrumutase" din rezervele Tarei pentru a-şi prepara crema şi se crispă.

Probabil ar fi putut face eforturi mai consistente în sensul de a le fi prietenă...

Dincolo de fereastră valurile se izbeau de ţărmul stâncos în lumina violet a zorilor, iar Chloe căscă din nou şi amestecă ceara de albine topită şi lanolina peste care turnase uleiul de lavandă. Când termină, turnă cu grijă crema într-o sticlă sterilă. Apoi, rămânând aşezată pe blatul de bucătărie, îşi suflecă până la genunchi pantalonii de trening, tresărind de durere când începu să aplice antisepticul pe cele două răni lungi şi adânci de pe fiecare dintre gambe. Încă mai şuiera de durere când uşa din spate se deschise.

Era şeriful Sawyer Thompson.

Acesta fu nevoit să îşi aplece capul pentru a putea să intre. Era îmbrăcat în uniformă, cu pistolul la şold şi având pe chip o expresie de băiat obraznic, iar simplul fapt de a-l avea sub ochi stârni o tresărire profundă în abdomenul lui Chloe.

El nu păru să aibă aceeaşi reacţie faţă de ea, firească. Nimic nu tulbura calmul implacabil al lui Sawyer, nici nu trecea de acel exterior dur. Şi avea o mândreţe de exterior. La un metru nouăzeci înălţime avea o constituţie de fundaş de rugby. Însă părând să sfideze în mod uluitor legile fizicii, de regulă avea un stil de a-şi mişca

toți acei mușchi apetisanți cu o grație masculină relaxată și fluidă care ar fi stârnit invidia unui practicant de lupte extreme.

„Naiba să-i ia de mușchi", își spuse Chloe, în timp ce simți o strânsoare de inimă doar privindu-l. Era o combinație complicată de iritare și dorință ezitantă. Din câte știa ea, reușiseră să ajungă la un fel de armistițiu instabil, ceea ce însemna că el trăia după regulile lui, iar ea trăia după ale ei. De cele mai multe ori acest lucru se traducea în două drumuri diferite care duceau în același punct, dar existaseră și câteva... neînțelegeri.

Nevoind să explice noaptea trecută – ceea ce, fără îndoială, ar fi dus la o nouă neînțelegere –, se grăbi să își tragă în jos pantalonii de trening pentru a-și ascunde rănile, aruncându-i cel mai profesionist zâmbet din repertoriul ei.

– Șerifule, spuse ea netulburată.

Expresia atent controlată pe care o afișa cu la fel de multă hotărâre precum pistolul de la șold se risipi pentru o fracțiune de secundă când aruncă o privire în jurul lui.

– Ești singură în dimineața asta?

– Da.

Zâmbetul ei deveni autentic, căci Chloe se bucura și de victoriile mărunte. Reușise să îi alunge de pe chip acea expresie seacă. Știa că acest lucru se datora faptului că nu se așteptase să o vadă. De regulă, Tara era cea care făcea cafeaua în fiecare dimineață, o cafea atât de grozavă încât Sawyer își făcuse un obicei din a trece pe acolo în drum spre muncă pentru a bea o ceașcă, în loc să ia porcăria de la secție.

– Tara încă nu s-a dat jos din patul lui Ford, îl informă ea.

Gândul la cel mai bun prieten al lui și la sora lui Chloe împărțind patul îl făcu să se strâmbe. Sau, mai degrabă, lipsa de subtilitate a lui Chloe o făcu. Oricum ar fi fost, își reveni și porni hotărât spre cafetieră, cu un mers bizar de măsurat, ca și cum ar fi fost la fel de obosit până în măduva oaselor cum era și ea.

În fiecare săptămână poliția statală și departamentele șerifilor jucau baseball împotriva pompierilor și a paramedicilor, iar noaptea trecută avuseseră un astfel de meci. Poate că Sawyer trăsese prea tare la sport. Poate avusese o întâlnire fierbinte după aceea. Având în vedere cum se străduiau femeile să se lase trase pe dreapta de el doar pentru a sta în fața lui, era posibil. În fond, conform paginii de Facebook a lui Lucky Harbor, apelurile telefonice către centrala poliției statale efectuate de femei cu vârsta între douăzeci și unu și patruzeci de ani creșteau substanțial de fiecare dată când Sawyer era de serviciu.

Centura din dotarea uniformei scânteie în lumina intensă de pe tavan. Cămașa era șifonată în spate și umedă de sudoare. Chloe tocmai se întreba cum ajunsese așa când el se întoarse spre ea, schițând un gest întrebător în direcția cafetierei.

Doamne ferește să irosească fie și un singur cuvânt.

– Servește-te, spuse ea. Tocmai am făcut-o.

Cuvintele ei îl făcură să ezite.

– Ai otrăvit-o?

De unde stătea cocoțată pe blatul de bucătărie, Chloe îi zâmbi.

– Poate.

Clătinând ușor din cap, Sawyer băgă mâna în dulapul de vase după cănile de voiaj pe care Tara le ținea acolo pentru el.

– Te simți curajos, deci, remarcă ea.

El ridică un umăr lat cât un munte în timp ce își turnă cafeaua, apoi arătă spre propria ei cană aburindă, aflată pe blatul de bucătărie lângă ea.

– O bei și tu. Ai tu o grămadă de defecte, Chloe, dar nebunia nu e unul dintre ele.

Chloe bănuia că unul dintre acele „defecte" era că îi stătea ca un spin în coastele acelui spate superb, dar se mulțumi să ridice din umeri.

Sawyer își sprijini trupul masiv de blatul de bucătărie pentru a o studia. Tăcut. Speculativ.

Fără îndoială oamenii cedau nervos când îi fixa în felul acela, grăbindu-se să umple tăcerea cu ceva. Însă

pe Chloe tăcerea nu o deranjase niciodată. Nu, ceea ce o deranja era ceea ce simțea când o privea astfel. În primul rând, ochii lui erau hipnotizanți. Erau de culoarea ciocolatei calde topite, dar uneori, cum era și acum, în ei scânteiau picături minuscule de auriu ca niște flăcări. Părul îi era castaniu, genul în care se regăseau toate nuanțele din lume și care nu ar fi putut fi niciodată reprodus într-un salon. În momentul acela trecuse cam mult timp de ultima dată când fusese tuns și îi stătea ciufulit, căzându-i peste frunte în față și ajungându-i aproape până la guler în spate. Liniile chipului său erau încordate de extenuare, și Chloe își dădu seama că probabil nu era în drum spre muncă pentru a-și începe tura, așa cum crezuse inițial, ci tocmai terminase. Ceea ce însemna că își petrecuse toată noaptea pe străzi, luptând împotriva răufăcătorilor, ca un supererou.

Și totuși, cumva, reușea să miroasă bine chiar și acum. Bine în stil masculin. Nu înțelegea cum, dar totul la el îi amintea cât era de femeie.

Și de faptul că trecuse mult prea mult de când nu mai făcuse sex.

– Pare o idee cam devreme, chiar și pentru tine, remarcă ea.

– Aș putea spune același lucru și despre tine.

Ceva din tonul lui îi stârni prima umbră de bănuială în minte și o puse în gardă.

– Am o grămadă de amestecuri de preparat pentru tratamentele cosmetice pe care le voi face mai târziu, spuse ea.

Ochii lui nu se desprinseră nici o clipă dintr-ai ei.

– Sau?

La naiba! La naiba, îl subestimase. Îi ghicise tertipurile, ceea ce făcu să îi tremure un ghem de nervi în abdomen.

– Sau ce? întrebă ea indiferentă, schimbându-și poziția pentru a se da jos de pe blatul de bucătărie, așteptând cu teamă durerea din momentul contactului.

Însă Sawyer acționă înainte să apuce ea să o facă, blocându-i retragerea. Șoldurile lui se înfipseră între

picioarele ei, o mână i se opri pe coapsă, iar cealaltă pe glezna opusă, și o țintui acolo.

– Ce romantic, spuse ea sec, chiar în timp ce inima începu să îi bubuie. Dar ar trebui să iau micul dejun mai întâi, nu crezi?

– Sângerezi atât de tare încât îți trece prin pantalonii de trening.

Îi ridică din nou pantalonii până la genunchi, având grijă să evite rănile. Când privirea i se ațintì asupra plăgilor adânci, singurul semn prin care își trădă orice urmă de emoție fu o încleștare a maxilarului.

Chloe încercă să se elibereze, însă Sawyer era de două ori mai mare decât ea și nu făcu decât să o strângă mai tare de coapsă.

– Stai cuminte. Îi studie rănile cu o expresie sumbră. Explică-mi.

– Ăăă, am căzut când m-am dat jos din pat?

El îi ridică atunci capul și o țintui cu o privire tăioasă.

– Mai încearcă o dată, fără semnul întrebării.

– Am căzut în timpul unei drumeții.

– Da, spuse el. Iar eu am să-ți vând un teren mlăștinos.

– Hei, poate spun adevărul.

– Tu nu faci drumeții, Chloe. Îți agravează astmul.

La drept vorbind, se dovedea că simplul fapt de a *trăi* îi agrava astmul.

Sawyer se aplecă să se uite mai îndeaproape, împingându-i mâna deoparte când ea încercă să îi obstrucționeze vederea.

– Oțel, spuse el. Gard de oțel, presupun. Probabil ruginit.

Inima lui Chloe se opri. Sawyer știa. Părea imposibil – fusese atât de prudentă –, și totuși *știa*.

– Ai nevoie de un vaccin antitetanos. Își îndreptă corpul masiv, dar nu se dădu la o parte pentru a o lăsa să plece. Și de un paznic, adăugă el încordat. Unde sunt câinii, Chloe?

– Nu știu la ce te referi.

Doar că știa. Știa pentru că își petrecuse orele lungi ale nopții cu cel mai bun prieten al ei, Lance, procurând exact cei șase câini de care pomenise el.

Sau mai exact furându-i.

Dar, în apărarea ei putea spune că fusese o problemă de viață și de moarte. Tinerii pitbulli îi aparțineau unui individ pe nume Nick Raybo, care intenționase să îi antreneze pentru lupte. Ceea ce făcuseră Chloe și Lance salvase fără îndoială viața câinilor, dar reprezentase în același timp o faptă de intrare prin efracție cum scria la carte. Iar cum intrarea prin efracție nu era tocmai legală...

Sawyer așteptă răbdător și, spre meritul lui, se dovedi talentat la acest lucru. Chiar dacă era mare și rău, avea mai multă răbdare decât Iov, un rezultat, fără îndoială, al anilor de când purta insigna de șerif și în care auzise toate poveștile scandaloase de sub soare. Și, probabil ca mii de alții înaintea ei, Chloe cedă ca o valiză ieftină.

– Câinii sunt la Lance, spuse ea cu un oftat.

Sawyer se holbă la ea preț de o clipă.

– Dumnezeule, Chloe!

– Aveau să moară!

Expresia lui rămase sută la sută una de polițist, însă tonul lui se înmuie ușor.

– Ar fi trebuit să mă suni pe mine, spuse el.

Poate, își spuse ea.

– Și tu ce ai fi făcut? Încă nu începuseră să se lupte, deci nu ai fi putut să îi ridici câinii de pe proprietate. Și aveau de gând să îi pună la lupte în seara asta, Sawyer. Chiar și acum gândul îi stârnea greața. Aveau de gând să îi asmută unul asupra celuilalt.

Vocea i se frânse ușor la acele cuvinte, însă el nu comentă nimic, plecându-și din nou capul și studiind scobiturile din carnea ei.

Avea dreptate în privința modului în care se alesese cu ele. Se întâmplase când se târâse pe sub gard în urma lui Lance, când fugiseră. Își ținu respirația, neștiind ce avea să facă Sawyer. Ar fi putut să o aresteze, fără îndoială. Însă nu se întinse după cătușe, nici nu începu să îi recite drepturile, ceea ce, după părerea ei, erau amândouă semne bune.

– Astea sunt adânci, se mulţumi el să spună.

Ea îndrăzni să răsufle.

– Nu sunt chiar atât de grave.

– Le-ai curăţat?

Coborî cu un deget lung şi plin de bătături pe gamba ei, de-a lungul unei tăieturi deosebit de urâte, iar ea se înfioră. Nu de durere. Poate că era din cauza extenuării sau, ce naiba, poate era din cauză că el se afla atât de aproape, dar treaba cu tipul stoic şi impenetrabil avea un efect devastator asupra ei în dimineaţa aceea. Era vag încordat şi puţin transpirat şi cât se poate de sexy şi atrăgător, iar creierul ei, fără a-i cere voie, începu să ruleze o fantezie de genul „Poliţistul Sever şi Fata cea Rea" ...

– Chloe.

Clipi pentru a alunga imaginea cu el percheziţionând-o.

– Da?

Cu o expresie uşor obosită acum, repetă întrebarea:

– Ţi-ai curăţat rănile?

– Da, domnule.

El îi aruncă o privire piezişă, iar ea zâmbi inocent, dar era clar că trebuia să îşi verifice şi nivelul hormonilor când mergea la vaccinul antitetanic pentru rănile acelea, căci era *mult* prea conştientă de fierbinţeala şi de forţa trupului lui radiind de dincolo de uniformă. Fără a mai pomeni de fierbinţeala similară care o năpădise *pe ea*, ceea ce era deosebit de enervant pentru că avea o regulă personală să nu iasă niciodată cu bărbaţi scorţoşi şi neînduplecaţi – în special dintre cei care purtau şi insigne.

Uşa din spate se deschise, făcând-o pe Chloe să tresară. Nu şi pe Sawyer, însă. Pe el nimic nu-l tulbura. Drace, probabil făcea şi sex rămânând perfect imperturbabil.

Nu, îşi spuse ea, ridicând privirea pentru o clipă spre ochii lui. Nu era adevărat. Sawyer nu ar fi avut nimic împotrivă să fie răscolit, iar Chloe simţi un fior mic străbătându-i tot corpul exact în clipa în care sora ei, Maddie, intră în bucătărie, urmată de logodnicul ei, Jax.

Nu cu mult timp în urmă, atât Tara, cât şi Chloe o porecliseră pe Maddie „şoricelul", dar îşi depăşise spectaculos acea caracterizare de când venise în Lucky

Harbor. Acum Maddie îi aruncă o singură privire lui Sawyer înfipt între coapsele lui Chloe și se opri atât de brusc încât Jax se lovi de spatele ei.

– Ce-i asta? vru ea să știe.

Chloe înțelese perfect de ce toată lumea era atât de șocată, căci de regulă ea și Sawyer nu se împăcau prea bine când se aflau în același loc. La drept vorbind, de obicei când se trezeau forțați de situație să stea aproape unul de celălalt, semănau cu doi tigri dându-și târcoale reciproc, dezgolindu-și colții.

– Orice ar fi, spuse Jax, studiind scena, pare distractiv. Jax era înalt, zvelt și concentrat pe obiectivul său; își turnă cafea și porni direct spre Chloe, întinzând mâna spre sertarul de sub coapsa ei dreaptă. Poți să-i muți piciorul? îl întrebă pe Sawyer. Am nevoie de o linguriță, omule.

Cu gura încă larg căscată, Maddie se trânti pe un scaun. Plimbă un deget între Chloe și Sawyer.

– Deci voi doi sunteți....?

– Nu! spuse Chloe și îl îmbrânci pe Sawyer, care tot nu se clinti, naiba să-l ia.

Neghiobul de mai bine de nouăzeci de kilograme se aplecă din nou peste gamba ei stângă – cea mai grav afectată –, părul lui atingând-o ușor pe interiorul coapselor. Își spuse să *nu* se gândească la ce senzație ar fi produs șuvițele lui mătăsoase pe pielea ei goală, dar inevitabil se gândi și se înfioră din nou.

Sawyer ridică privirea spre ea, iar Chloe se strădui să pară rece, nu excitată.

– S-ar putea să ai chiar nevoie de copci, spuse el.

Cu un icnet oripilat, Maddie sări în picioare și veni să arunce o privire. Câteva secunde mai târziu, Chloe se trezi cu sora ei, logodnicul surorii ei și bărbatul pe care nu știa nicidecum în ce categorie să îl bage stând cu toții mult prea aproape, holbându-se la rănile ei. Încercă să își apropie picioarele, dar nu reuși, și își aruncă mâinile în aer.

– Sunt doar niște zgârieturi.

– Oh, Cloe, murmură Maddie, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Scumpo, ar fi trebuit să mă suni. Ce s-a întâmplat și unde altundeva ești rănită?

Privirea lui Sawyer se plimbă peste întregul trup al lui Chloe acum, ca și cum ar fi putut să vadă dincolo de trening. O parte foarte obraznică din creierul ei se gândi să îi spună că zgârieturile se întindeau până sus de tot și să îi solicite o inspecție mai amănunțită.

O idee foarte, *foarte* rea. Pentru că simplul gând făcu să i se strângă ceva în piept, fu nevoită să își caute inhalatorul, din cauza astmului care o făcea să respire în permanență ușor gâfâit.

Și o împiedica să facă sex.

– Nu e nimic, spuse ea. Sunt bine, în regulă? Lăsați-mă în pace.

Sawyer îl îmbrânci ușor pe Jax de lângă ea.

– Ea și Lance au salvat șase câini din curtea lui McCarthy noaptea trecută, îi spuse lui Maddie, pârând-o pe Chloe fără urmă de scrupule.

Maddie clătină din cap, vizibil îngrozită.

– Chloe, Dumnezeule. Asta a fost... nebunesc de periculos.

Tonul de îngrijorare din vocea ei trezi în Chloe o urmă de remușcare. Nu îi venea să creadă cât de mult ajunsese să țină la două străine care erau surorile ei vitrege sau, dacă tot era vorba, la Lucky Harbor și la oamenii care locuiau acolo. Faptul că lăsase garda jos suficient cât să îi pese cât de puțin era ceva nou.

Chloe își petrecuse cea mai mare parte din copilărie exclusiv alături de mama ei, iar lecțiile fuseseră clare. Legăturile nu erau făcute să dureze mai mult decât dreptul de campare pentru o noapte. Doar tradiționaliștii se lăsau prinși în cursă de chestii precum relații plictisitoare sau locuri de muncă cu normă întreagă. Oamenii speciali erau meniți să își deschidă larg aripile și să își trăiască viața din plin și în libertate.

Precum Chloe și Phoebe.

– Raybo e nebun, spuse Maddie, ducându-se să-și ia cafea. Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură urâtă.

Chloe și-ar fi dorit ca Sawyer să se mute și el și îl încurajă dându-i una cu piciorul. La drept vorbind, poate

că fusese mai degrabă un șut. Dar nu contă, pentru că individul era cât un munte și nu se clinti.

– Este teribil de cald aici, spuse Maddie, și deschise fereastra.

– Se numește tensiune sexuală.

Jax ridică jucăuș din sprâncene în direcția lui Sawyer și Chloe.

Umor de cea mai joasă speță.

Sawyer îndreptă spre Jax genul de privire calmă și insistentă care fără îndoială îi făcea pe răufăcători să se scape pe ei de spaimă, însă Jax se mulțumi să zâmbească.

– Dacă *eu* aș fi intenționat să îi fac avansuri unei femei, aș fi început prin a-i face cinste cu micul dejun, cel puțin.

Chloe dădu din cap.

– Așa am zis și eu.

Maddie se trânti în poala lui Jax pentru a se giugiuli cu el.

– Tu mi-ai făcut *o grămadă* de avansuri până să îmi aduci măcar micul dejun.

– Eu nu îi fac avansuri, spuse Sawyer. Maddie și Jax aruncară o privire cu subînțeles spre poziția lui între coapsele lui Chloe. El își luă mâinile de pe ea ca și cum s-ar fi ars, dându-se înapoi cu mâinile în aer. În regulă. Mă duc la culcare acum. Singur.

– Știi care e problema ta? îl întrebă Jax. Tu nu știi să te distrezi. N-ai mai făcut-o de multă vreme.

– Tu ai impresia că asta – arătă spre locul aproximativ unde se afla jumătatea de jos a corpului lui Chloe – aduce cât de puțin a *distracție*?

Jax își înăbuși un hohot de râs și chiar și Maddie își mușcă buza de jos pentru a-și ascunde un zâmbet.

– Dumnezeule, spuse Sawyer clătinând ușor din cap. Știți la ce mă refer.

Da. Se referise la rănile dezastruoase cu care se alesese Chloe pe picioare, precum și la riscurile pe care și le asumase noaptea trecută, dar ea scoase oricum o exclamație de protest de formă. Pentru că, la naiba, jumătatea de jos a corpului ei putea oferi foarte multă distracție.

Dacă avea vreodată ocazia să o folosească, desigur.

capitolul 2

Dacă situația nu ți se pare dreaptă, încearcă să o strâmbi.

Chloe Traeger

O săptămână mai târziu, Sawyer Thompson intră în dormitorul lui, își puse pistolul și telefonul mobil pe noptieră și aruncă o privire spre pat. Fusese o zi al naibii de grea, iar singurul lucru care ar fi putut să o salveze ar fi fost o femeie așteptându-l acolo.

Goală.

Cu intenții necurate în minte.

Ar fi trebuit să anticipeze probleme când rupsese relația cu Cindy, cu câteva luni în urmă. Însă după patru întâlniri, profesoara de gimnaziu dulce, cuminte și modestă deja se arătase nemulțumită de a fi într-o relație cu un bărbat care trebuia să fie dispus să se prezinte la datorie aproape la orice oră.

Nu putea să nu o înțeleagă. Dar nici nu putea să se schimbe pentru ea.

Simțind nevoia să facă un duș fierbinte, se dezbrăcă și se băgă sub jet. Sprijinindu-și palmele pe peretele acoperit cu faianță, își înclină capul și lăsă apa să îi șiroiască peste gâtul și umerii obosiți. Azi ar fi trebuit să aibă o zi liberă, însă poliția statală era în permanență în criză de oameni, iar celălalt șerif, Tony Sanchez, își luase el liber în interes personal, pentru a-și ajuta soția să meargă la un consult cu gemenii lor nou-născuți. Ceea ce îl obligase pe Sawyer să se ocupe nu doar de Lucky Harbor, ci și de două orășele din vecini.

Până la mijlocul dimineții deja avusese de rezolvat cazul unui bărbat fără adăpost găsit mort pe o bancă din parc - din cauze naturale, după spusele medicului legist - și ajutase la venirea pe lume a unui copilaș pe Autostrada 37, mama fiind o femeie intrată în travaliu care crezuse cumva că ar fi fost o idee bună să pornească singură cu mașina spre spital având contracții la intervale de doar un minut jumătate.

După aceea încă își mai găsise timp să întrerupă o încăierare într-un bar, să răspundă unui apel de violență domestică și, momentul lui favorit, să salveze un copilaș de cinci ani și pe cățelușul acestuia dintr-o gură de canal plină de nămol.

Dușul îndepărtă ultimele rămășițe de murdărie de la acea ultimă intervenție, dar nu îl învioră, nici nu atenuă cu nimic agitația care se stârnise în stomacul lui. Poate că o pizza și o bere l-ar fi ajutat, dar nu avea timp pentru așa ceva. Auzise mai devreme un zvon că Nick Raybo făcuse rost de alți câini și pregătea un eveniment la miezul nopții. Sawyer avea să ia măsuri ca evenimentul să nu mai aibă loc. Poate avea să meargă la o pizza și o bere după aceea, cu Ford și Jax. Oricare dintre prietenii lui l-ar fi însoțit indiferent de oră, dar Sawyer știa că avea să fie o companie groaznică în seara aceea.

Și, în orice caz, ceea ce își dorea cu adevărat era o femeie în care să se îngroape, și nu Cindy cea cuminte fu persoana care îi apăru în gând în timp ce se spălă. Nu, în ciuda gândirii raționale și logicii cu care se mândrea, o dorea exact pe singura femeie a cărei distracție favorită părea a fi să îl scoată pe el din sărite.

Gândul la ea, gândul de a o avea pe Chloe, era cam la fel de nebunesc ca săptămâna pe care o avusese. Era o femeie încăpățânată, impulsivă, o sursă nesfârșită de probleme și.... drace. *Sexy*. În același timp îi amintea în permanență de o parte a vieții lui la care renunțase – partea sălbatică. Între ei exista foarte multă atracție sexuală, dar zero perspective de viitor. Pentru că în timp ce el era o adevărată stâncă neclintită în orășelul acela, Chloe era doar un ghemotoc mic și fermecător de frunze și spini pe care vântul îl purtase și pe acolo, însă doar în trecere.

A doua zi după incidentul cu șterpelitul câinilor, ziarul local publicase în secțiunea de opinii un articol despre faptele recente de vandalism și furturile mărunte produse în zonă. Autorul anonim continuase prin a oferi o listă cu persoanele din oraș despre care se știa că erau în căutare de ceartă cu orice preț, iar Chloe se numărase printre ei.

Ceea ce nu fusese tocmai o surpriză.

Se întrebă dacă ea se simţise mâhnită sau tulburată să îşi vadă numele acolo. Nu îi stătea în fire să îşi bată capul cu ceea ce credeau oamenii despre ea. Dar ar fi pus rămăşag că surorile ei fuseseră afectate. Ele se străduiau să genereze publicitate *pozitivă* pentru pensiunea lor, nu negativă.

Desigur, dacă ar fi arestat-o pentru încălcarea proprietăţii private, intrare prin efracţie şi furt, *aşa ceva* chiar că ar fi însemnat publicitate negativă. Iar pentru el personal ar fi fost un coşmar, căci Tara şi Maddie l-ar fi jupuit de viu. Însă nu acesta era motivul pentru care nu o arestase, îşi spuse el. Nu o arestase pentru că... la naiba! Pentru că pentru prima dată în viaţa lui de adult alesese să închidă ochii, ceea ce nu-i pica bine.

O văzuse de mai multe ori în săptămâna aceea. O dată când ieşise din Unitatea de primiri urgenţe cu un pansament mic pe braţ pus peste locul vaccinului antitetanos, apoi din nou călare pe motoreta ei Vespa pe autostradă, cu părul lung, roşcat şi sălbatic fluturând în urma ei, cu faţa ascunsă aproape în întregime de cască şi de ochelarii în stil hollywoodian.

Iar ieri dăduse peste ea la magazinul alimentar tocmai când lua de pe raft o sticlă de votcă, iar ea îl asigurase că era pentru muncă.

El râsese. Intrase în magazin doar să ia o băutură pentru sportivi în drum spre meciul lui săptămânal de baseball, dar uitase imediat de băutură şi se trezise stând în mijlocul culoarului şi simţindu-se... viu.

– Pentru muncă, spusese el. Votca e pentru muncă.

– Curăţă sticla de nu-ţi vine să-ţi crezi ochilor. Iar dacă e aplicată local, e un conservant excelent. Şi ştiai că dacă o foloseşti *altfel* decât local e remediul perfect împotriva bărbaţilor?

– Cum aşa?

– După câteva pahare te lecuieşti de a mai dori vreunul.

Acum clătină din cap amintindu-şi. Nu pricepea întruptul capului cum reuşea să îl facă să îşi dorească în acelaşi timp să o sărute şi să fugă de ea mâncând pământul. Ieşi de la duş, îşi aruncă prosopul deoparte şi îşi luă haine curate înainte de a ieşi din nou. Când era de serviciu,

circula cu un SUV purtând însemnele poliției. Mașina lui personală era o camionetă. Ambele erau echipate pentru orice situație pe care ar fi putut să o întâmpine, iar în seara aceea, dorindu-și să rămână neobservat, optă pentru camionetă. Lucky Harbor era în esență un bol minuscul așezat pe coasta stâncoasă a statului Washington, închis din toate părțile de vârfuri muntoase maiestuoase și o pădure bogată. Acum era cufundat în întregime într-un întuneric negru ca smoala.

Nick Raybo avea zece acri de pământ la marginea orașului, pe Eagle's Bluff, adânc în pădure. Era un teren accidentat și izolat, perfect pentru tot soiul de tranzacții ilegale și un loc favorit printre petrecăreți.

Dar nu într-acolo porni Sawyer prima dată.

La acea oră a nopții camioneta lui era singura mașină de pe drum când începu să coboare dealul spre oraș. Luna se ivi dintre nori, plutind jos și palid, scăldând într-o lumină difuză apele oceanului Pacific izbindu-se de terenul stâncos din stânga lui. Debarcaderul era întunecat, orașul era întunecat, iar gândurile lui erau și mai întunecate.

Fusese crescut aici, deși termenul „crescut" nu putea fi aplicat decât eufemistic. Fuseseră doar el și tatăl lui, Nolan Thompson, un muncitor care credea în hărnicie, în Jim Beam și într-un sistem de educație bazat pe un pumn de fier.

Sau, în cazul lui Sawyer, pe o curea de piele lungă și rea.

Care nu se dovedise prea eficientă, căci Sawyer fusese un copil cât se poate de sălbatic, ceea ce îi făcea pe cei care îl cunoscuseră foarte bine să se amuze cu atât mai copios acum când îl vedeau purtând insignă.

Traversă orașul și intră pe drumul îngust care ducea la pensiunea Lucky Harbor Beach. Clădirea era în stil victorian, proaspăt zugrăvită și renovată, scânteind de lumini calde și primitoare pentru oaspeții săi. Trăgând mașina în curtea din spate a proprietății, o lăsă cu motorul la ralanti în fața căsuței proprietarului în care locuia Chloe.

Luminile erau stinse.

Sawyer speră din tot sufletul că acest lucru se datora faptului că dormea și că *nu* se afla pe Eagle's Bluff alături de Lance, ocupați cu o altă tâlhărie pentru care, de data aceasta, ar fi putut să plătească amândoi cu viața, doar că nu i se arăta un asemenea noroc. Fu suficient să își plimbe o dată rapid lumina lanternei pentru a vedea că scuterul ei nu era nicăieri.

La naiba!

Extenuat și chinuit de gândul la ce punea la cale Chloe, coborî din mașină pentru a verifica restul curții. Spre ușurarea lui, îi găsi scuterul Vespa parcat în lateralul căsuței.

Întorcându-se la camioneta lui, plimbă pentru o clipă lumina lanternei peste ușa de la intrare, observând plantele în ghivece, crescând fericite acolo, și covorașul pentru yoga sprijinit de perete. Când se afla în Lucky Harbor și nu lucra la vreun salon de frumusețe de undeva din țară, lui Chloe îi plăcea să facă yoga pe plajă la răsăritul soarelui. O văzuse chiar pe covorașul acela, luminată de soarele dimineții reflectându-se scânteietor din valuri, cu mâinile și picioarele bronzate și tonifiate contorsionate în poziții imposibile care îl duceau cu gândul la alte activități, mai plăcute, în care ar fi putut să le contorsioneze. Chloe pe covorașul ei nu era doar o imagine care îl excita enorm, ci și o anomalie. Ea era vioaie și mereu cu răsuflarea tăiată, la propriu, atât datorită firii ei libere, cât și din cauza astmului ei sever – singura excepție fiind când făcea yoga, singurul lucru din viața ei care necesita o nemișcare profundă, calmă. Cel mai probabil așa se și explica de ce era atrasă de yoga.

Habar nu avea, însă, de ce era el atras de ea.

În regulă, nu era adevărat. Avea o minte ageră, un simț al umorului și mai ager, și se folosea de amândouă pentru a-l face să-și smulgă părul din cap de fiecare dată când putea.

Se pricepea să o facă.

Iar el se pricepea să o lase.

Clătinând din cap, dezamăgit de el însuși, Sawyer se întoarse să plece exact când cineva țipă, sunetul sfâșiind

liniștea nopții. Ajunsese deja la ușa de la intrare, cu pistolul în mână, când țipătul răsună din nou.

Dar nu era un țipăt de durere, își dădu el seama. Și nici unul de teroare, ci de pasiune. Pasiune *zgomotoasă*, se corectă el, când ea țipă din nou.

Chloe.

Dumnezeule! Închizând ochii, Sawyer își sprijini fruntea de ușă, dorindu-și din tot sufletul să nu se fi aflat acolo, ascultând-o pe Chloe în toiul a ceea ce părea a fi o partidă de sex animalic sălbatic.

Când țipătul se auzi și a treia oară, un schelălăit dramatic, ridicol de exagerat, demn de o starletă porno, fu însoțit de o voce joasă, răgușită, inconfundabil masculină.

În mod cert era timpul să o șteargă de acolo. Sawyer se răsuci pe călcâie pentru a o face, dar lumina de pe verandă se aprinse brusc, dezvăluindu-l în toată splendoarea oricui s-ar fi uitat pe vizor. O clipă mai târziu zăvorul țăcăni, iar ușa de la intrare se deschise larg.

– *Sawyer?*

Strâmbându-se, se întoarse. În prag se afla Chloe, alături de cel mai bun prieten al ei, Lance, ambii complet îmbrăcați, slavă Domnului.

Lance deținea magazinul de înghețată de pe chei împreună cu fratele lui, Tucker. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, precum Chloe, dar era foarte subțire și palid din cauza fibrozei chistice care îi chinuia organismul de când se știa.

Alături de el Chloe părea să radieze, o întruchipare a sănătății și a exuberanței. Părul strălucitor, roșcat-închis, se revărsa în valuri sălbatice în noaptea aceea, căzându-i moale peste umeri, în afară de cele câteva șuvițe de breton care îi încadrau fața. Era suficient de frumoasă cât să fi fost model, însă îi lipsea complet gena supunerii. Chloe nu întâlnise niciodată o instrucțiune sau comandă care să îi fie pe plac.

Purta o bluză de trening cu glugă, neagră și moale, care i se mula pe sâni, și o pereche de blugi lipiți pe șolduri și înfipți într-o pereche de cizme cu toc înalt care proiectau un aer de nu-te-pune-cu-mine, dar care lui îi stârneau dorința dureroasă de a o face. Era ceva sălbatic

la ea în noaptea aceea, de fapt, ce naiba, în fiecare noapte, și o întunecime profundă spre care Sawyer se trezea atras fără voia lui.

Acea întunecime rezona cu adevărata lui natură interioară, cu sălbăticia și întunecimea la fel de profundă din el, pe care încercase să le îngroape cu mult timp în urmă. Ridicol de ușurat să constate că nu o întrerupsese de la o partidă de sex, Sawyer se dădu înapoi pentru a pleca. Chloe era acasă, în deplină siguranță, și era singurul lucru care conta.

– Sawyer? Ce cauți aici?

Bună întrebare. Deschise gura fără a avea nici cea mai vagă idee ce intenționa să spună, dar Lance se clătină brusc și își duse o mână la cap.

Chloe își petrecu imediat un braț pe după talia subțire a lui Lance pentru a-l sprijini.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse Lance, eliberându-se din îmbrățișare. M-am ridicat prea rapid, atâta tot.

– Haide, stai jos. Ignorându-i împotrivirea, Chloe îl împinse blând pe Lance înapoi în casă, ducându-l la canapeaua din micuța cameră de zi. Cu o mână pe umărul lui, își ridică fața spre Sawyer, fixându-l cu ochii verde-închis.

Sawyer fu străbătut de un curent electric, o străfulgerare de ceva ce preferă să nu își definească.

– Ce pot să fac pentru tine, șerifule? întrebă ea.

„Da, Sawyer, ce poate să facă pentru tine?“ Își scormoni creierul.

– Ai putea să îmi explici de ce ai încălcat orele de liniște.

Lance râse încet.

– Orele de liniște? întrebă Chloe. Am încălcat *orele de liniște* cu falsul meu orgasm?

– Ai răcnit într-adevăr ca un măgar căzut într-o groapă cu smoală, spuse Lance cu generozitate.

– Un măgar... Chloe se înecă de râs. În regulă, nimeni care m-a auzit în realitate nu s-ar *gândi* vreodată să mă compare cu un măgar.

Această informație nu îl ajută pe Sawyer *deloc*.

- Chiar așa?

Privirea lui Chloe se fixă în ochii lui. În tăcerea brusc apăsătoare care se lăsă între ei, Lance își drese vocea.

- Chestia asta e bizară. Mă duc la bucătărie acum, până voi terminați... orice o fi naibii chestia asta. Strigă-mă dacă o să ai nevoie să te salvez, Chloe.

- Sigur, spuse ea, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de pe chipul lui Sawyer. Te anunț dacă sfârșesc imobilizată în cătușe.

Lance se schimonosi.

- În regulă, lasă. *Nu* mă suna.

Chloe râse, dar Sawyer rămase blocat la imaginea mentală cu ea purtând cătușele lui. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate un polițist atât de serios cum îi plăcea să creadă că era, în mod cert imaginea nu i-ar fi stârnit un asemenea fior erotic, nu ar fi *putut* să i-l stârnească.

Ceva apăru în ochii lui Chloe care îi spuse că știa exact încotro alunecaseră gândurile lui în momentul acela - și că era posibil ca și ale ei să se fi îndreptat în aceeași direcție. Temperatura din încăpere păru să crească dramatic, însă sunetul de tuse chinuită din bucătărie, aspru și neîncetat, ca și cum cineva ar fi fost pe moarte, îi provocă lui Sawyer un fior pe șira spinării.

Chloe se năpusti în bucătărie, transformându-se de îndată într-o femeie caldă și afectuoasă, cu o atitudine pe care Sawyer nu o văzuse niciodată îndreptată spre el. Când o urmă, o găsi murmurând ceva doar pentru urechile lui Lance, întinzându-se spre el.

Lance, evident nevoind să fie cocoloșit, o ținu la distanță, izbindu-se cu pumnul în piept în încercarea de a trage în plămâni aerul de care avea nevoie cu disperare. Când își reveni în cele din urmă, se uită peste capul lui Chloe la Sawyer.

- Dacă ai venit să te asiguri că nu va merge la Eagle's Bluff în noaptea asta, e totul în regulă. *Nu* va merge.

- Stai... Ce? spuse Chloe, plimbându-și privirea între cei doi bărbați. Nick are alți câini?

Chipul lui Lance se goli de orice expresie.

- Avea.

Sawyer oftă.

– I-ai luat tu deja.

– Asta înseamnă intrare prin efracție și furt, spuse Lance.

Ah, Dumnezeule. Sawyer nu știa dacă să se simtă ușurat că Lance nu o târâse din nou și pe Chloe cu el, sau să fie furios că luase din nou problema în mâinile lui în loc să îl lase pe Sawyer să se ocupe. Decise să fie furios pentru că așa era mai ușor.

– Problema trebuie gestionată pe căi oficiale pentru a i se pune capăt permanent. Știi asta.

– Căile oficiale nu intervin la timp pentru câini, spuse Lance fără urmă de regret.

– Dacă vei fi prins cu ei, Raybo va face plângere penală împotriva ta.

Lance ridică din umeri. Nu îi păsa. Și de ce ar fi trebuit să îi pese? Omul oricum se confrunta practic cu o condamnare la moarte din cauza fibrozei, ceea ce îl făcea neînduplecat și hotărât să râdă în fața sorții ori de câte ori era posibil.

Chloe ațintì asupra lui Lance o privire întunecată. Era nervoasă. Însă Lance se mulțumi să clatine din cap.

– De parcă îți lipsea să fii din nou pomenită în ziar drept pacoste a orașului.

– Nu mă interesează ce cred oamenii, Lance. Mă interesezi tu. Și câinii aceia.

– Te interesează ce cred oamenii despre pensiune. Te interesează că bârfele pe care le șoptesc oamenii despre tine ar putea împiedica pensiunea să se bucure de o reputație bună. Îți pasă că ai putea să le faci rău surorilor tale.

Chloe răsuflă zgomotos.

– Da. Așa e.

Mirosul neașteptat de fum acru îl făcu pe Sawyer să se încrunte și, răsucindu-se pe călcâie, ieși din nou. Dincolo de pensiune și de căsuță se întindea oceanul. Nu îl vedea în întuneric, dar îl auzea izbindu-se de țărm. Undeva în stânga se afla clădirea portului și debarcaderul, iar dincolo de acestea, pădurea. Copacii erau deși ca penele pe o pasăre, crescând în unele locuri chiar până pe țărm. Nu văzu nici un foc, însă în mod cert îi simți

mirosul. Era ilegal să faci foc de tabără fără autorizație, fără a mai vorbi că erau în plin sezon de incendii, însă brusc de undeva de dincolo de linia copacilor întrezări o licărire inconfundabilă.

Sawyer se întoarse din nou spre ușă, aproape dărâmând-o pe Chloe, care ieșise după el. Din reflex se întinse după ea, prinzând-o de brațe până își recăpătă echilibrul, însă pentru o fracțiune de secundă se treziră lipiți unul de celălalt. Părul ei îl atinse ușor pe obraz, sânii ei moi se lipiră de pieptul lui, și, așa cum se întâmpla de regulă cu ea, Sawyer simți tresărind în el și altceva în afară de o indiferență frustrată.

Ea murmură o scuză timidă, aproape inaudibilă, dar nu se retrase.

- A fost vina mea, spuse el, coborând privirea spre chipul ei. Cine se află în pădurea ta?

- Tucker și câțiva dintre prietenii lui, spuse Lance din spatele ei.

Tucker era fratele mai mare al lui Lance, ceea ce însemna că prietenii care îl însoțeau erau Jamie și Todd și, în afară de faptul că Todd și Sawyer se cunoșteau de foarte mult timp, dintr-o perioadă pe care Sawyer prefera să nu și-o amintească, cei patru tipi adunați în această formulă erau de regulă o rețetă pentru dezastru.

- Au autorizație?

Lance râse.

Corect. N-aveau autorizație.

- Mai fac și altceva ilegal acolo în afară de focul de tabără? întrebă Sawyer.

- Eventual beau bere.

Perfect. Când consuma alcool, Todd devenea Regele Prostiei Incurabile. Nici ceilalți nu erau cu mult mai grozavi. Sawyer coborî de pe verandă, oprindu-se când Chloe îl urmă. O prinse de încheietură, degetul lui mare mângâindu-i vag tatuajul foarte mic pe care și-l făcuse în locul unde i se simțea pulsul, un simbol asiatic al cărui sens el nu îl cunoștea.

- Vreau să vin cu...

- Nu, spuse el, știind că fumul avea să îi declanșeze o criză de astm. Așteaptă-mă aici.

La auzul acelui ordin, chipul ei se închise, iar pentru o clipă el își dori...

Pe toți dracii. Habar nu avea ce își dorea când era vor-ba de ea. Îi sucea mințile de nu mai știa pe ce lume era. În trecut doar se călcaseră reciproc pe bătături, dar în ultima vreme fusese extrem de preocupat să o tachineze într-un mod mult mai plăcut. Ceea ce, la drept vorbind, îl făcea pe el să fie Regele Prostiei Incurabile.

capitolul 3

Întotdeauna ora cea mai întunecată e înainte de ivirea zorilor. Deci, dacă vrei să furi ziarul vecinului, atunci e momentul să o faci.

Chloe Traeger

Chloe susținu privirea tăioasă a lui Sawyer cu propria privire, deși îi înțepeni gâtul cât o făcu. Era masiv, înarmat până în dinți și, dacă era să judece după sclipirea din ochii lui, nivelul lui de iritare era în creștere.

Nimic nou când era vorba de ea.

La drept vorbind, își atrăsese în mod cert mânia lui în mai multe ocazii, încă de prima dată când sosise în Lucky Harbor. Dar se maturizase în ultimul an și începuse să învețe – sau cel puțin se străduia – să își țină în frâu purtarea impulsivă și nesocotită. Cum crescuse alături de o mamă a cărei singură pasiune constantă fusese să urmeze formația Grateful Dead, Chloe nu învățase prea multe despre rădăcini sau despre relații de lungă durată. Sau despre *orice* de lungă durată, dacă tot era vorba. Dar făcea eforturi în acest sens, încerca să devină mai atentă atât la propria persoană, cât și la cum erau alții afectați de acțiunile ei. Și despre cum era să ții la cineva. Nu încăpea îndoială că încă mai avea mult de învățat, dar, pe de altă parte, nici nu pretinsese vreodată că nu ar fi fost așa.

Și chiar dacă acum era ușor îmblânzită, încă mai putea înfrunta de la egal la egal și cel mai aprig dintre bărbați. Prin urmare când Sawyer îi porunci să-l aștepte acolo, impulsul de a face exact contrariul fu foarte puternic.

Se pare că nu se maturizase chiar atât de mult pe cât crezuse.

În replică la reacția ei nerostită, buzele lui Sawyer tresăriră doar la colțuri. Nu era tocmai un zâmbet. Mai degrabă o grimasă care se potrivea cu liniile vagi de stres din jurul ochilor și al gurii și cu tensiunea din umerii lui.

Era obosit. Aparent avusese deja o zi al naibii de lungă, ceea ce nu făcea decât să îi sporească farmecul de bărbat dur. Purta o cămașă cu nasturi nebăgată în pantaloni, care îi acoperea pistolul de la șold, și o pereche de blugi care îi veneau perfect peste fund. Da, se uitase.

Și nu trebuia să uite nici de testosteron și feromoni și atitudinea lui generală de virilitate extremă. Era un bărbat întotdeauna pregătit pentru orice, oricând, și nu era cineva cu care să te iei la harță. Ceea ce ea știa foarte limpede. Era intens, dur, neînduplecat și...

– E fum, Chloe. Trebuie să rămâi aici din cauza fumului.

Și incorigibil de corect. Oftând, dădu din cap.

El îi aruncă o ultimă privire prelungă și porni spre pădure. Chloe nu fusese niciodată atrasă de manifestările ridicole de curaj pur sau forță brută, dar Sawyer chiar reușea să ducă totul la un cu totul alt nivel.

– Salivezi, spuse Lance sec, venind lângă ea.

Ea îl ignoră, fără a-și lua ochii de la locul unde dispăruse Sawyer. Nu, nu saliva, dar era ceva la fel de grav. Era cuprinsă de furnicături. E în regulă, își spuse ea. Doar moartă ar fi putut o femeie să nu simtă nimic uitându-se la Sawyer Thompson, iar Chloe nu era nici pe departe moartă.

„Încă", își spuse ea cu mâhnire, simțind fumul începând să îi invadeze plămânii. De două ori pe zi lua medicamente pentru a-și ține sub control astmul, dar

purta cu ea și un inhalator cu acțiune rapidă pentru momentele dintre medicamente când dădea de bucluc ca acum. Îl scoase din buzunar și trase o dată din el. Apoi își îndreptă privirea spre Lance.

– Unde ți-e bluza? Ai buzele vinete.

Știau amândoi că nu avea buzele vinete pentru că îi era frig, dar Lance se întoarse ascultător în casă pentru a-și lua bluza.

– Ești atât de previzibilă, Chloe.

Chloe putea fi caracterizată în multe feluri. Era soră, prietenă, cosmeticiană. Era o hoinară și o exploratoare. Era totodată înzestrată cu o voință de fier, încăpățânată ca un catâr și iute la mânie. Dar în mod cert nu era previzibilă.

– Retrage-ți cuvintele, îi spuse ea.

– Ești *previzibilă*, repetă el. Printre altele.

– Cum ar fi?

Coborî de pe verandă, dar se opri când Lance o prinse de încheietură.

– Rămâi, spuse el. Nu vreau să fiu arestat în seara asta pentru insultarea unui ofițer.

– N-o să te aresteze pentru asta.

Dar avea dreptate, nu era cazul să îl scoată pe Sawyer din sărite. Și totuși, naiba s-o ia de treabă, să rămână înseamna să înoate împotriva curentului. Cum era cu atât de multe alte lucruri din viața ei. Era din cauza astmului ei. O limita fizic și, din această cauză, tindea să forțeze limitele în alte privințe. Înțelegea că, pentru cineva care o privea din afară, dădea impresia că își căuta în secret moartea, dar nu era așa. Doar că atunci când se afla în mijlocul unei crize de astm se simțea adesea atât de aproape de moarte încât, ei bine, o *sfida*. Însă nu își dorea decât să alerge sau să danseze sau să râdă din tot sufletul, sau să facă sex fără a avea nevoie de un inhalator și eventual o ambulanță.

Nu era o problemă prea comună, dar pe ea o obliga să se situeze la granița îngustă dintre comportamentele acceptabile social și impulsurile nebunești pe care mama ei i le încurajase întotdeauna. Surorile ei și-ar fi dorit să înceteze să mai tot forțeze nota și să se liniștească puțin.

Iar acest lucru o deranja pe Chloe mai mult decât orice. Mesajul era simplu: dacă voia să fie acceptată, chiar iubită, de către oamenii la care ajunsese să țină, trebuia să se schimbe. Dar, pe toți dracii, ea voia să fie acceptată așa cum era, cu tot cu imperfecțiunile ei.

- Previzibilă, spuse ea dezgustată, ca și cum ar fi fost un cuvânt vulgar.

Lance oftă și își puse o mână peste ea.

- În regulă, poate că nu ești neapărat previzibilă, cât...

- Nebună?

El râse încet.

Lance o înțelegea, o înțelesese dintotdeauna. Așa că era foarte aiurea că între ei nu exista deloc atracție fizică.

- Lance?

- Da?

Ea îi strânse degetele.

- Mă enervează foarte tare că nu ești sexy.

- Vai, mulțumesc, spuse el sec.

- Pentru mine, adică. Îl înghionti cu umărul într-al lui. Vreau să te doresc. Știi?

Lance își strecură o mână pe fundul ei.

- Lasă-mi zece minute și am să te fac să te răzgândești... „Of!" își spuse el, când Chloe îi dădu un cot, dar râse bine dispus.

Lance știa. Amândoi știau. În primul rând, îi era ca un frate și fusese astfel încă din prima zi în care se cunoscuseră. Și în al doilea rând, era total, complet și jalnic de obsedat de una dintre asistentele drăguțe de la centrul medical la care își petrecea mult prea mult din timp.

Nu că ar fi acționat vreodată în acest sens.

- Ce femeie ar fi atrasă de un tip bolnav asupra căruia plutește amenințător o dată de expirare? o întrebase el odată.

Ceea ce însemna că erau doar ei doi împotriva lumii.

Și nu făceau sex.

O ceață joasă începu să se reverse dinspre apă, furișându-se prin noapte spre ei ca niște degete argintii. Prin ea apărură mai multe siluete, concretizându-se în contururile unor bărbați. Todd, Tucker și Jamie, toți radiind o atitudine obraznică din fiecare por al lor.

Sawyer venea în spatele lor.

Când se apropiară, Chloe văzu că Todd ținea în mână o bucată de hârtie. În mod normal era și genul de băr- bat cu un farmec înnăscut care ar fi fost în stare să con- vingă o călugăriță să renunțe la celibat. În mod cert își îndreptase acel farmec și asupra ei de fiecare dată când i se oferise ocazia – nu că ar fi reușit să ajungă la vreun rezultat. Dar acum nu trădă nimic din acel farmec, tre- când pe lângă verandă fără un cuvânt, îndreptându-se spre lateralul portului, unde parcaseră. Jamie îl însoți.

Nu și Tucker. Acesta se opri și ridică privirea spre treptele verandei, ațintind-o asupra fratelui său, iar aerul sfârâi între cei doi frați, încărcat cu o tensiune bizară.

– Ești bine? întrebă Tucker în cele din urmă, iar când Lance dădu din cap, arătă în direcția în care plecaseră Todd și Jamie. Atunci hai să mergem, o ștergem de-aici.

Privirea lui Lance alunecă neliniștită spre umerii țepeni ai lui Todd și Jamie, care începuseră să se înde- părteze, iar Chloe îl prinse de mână.

– Mi-ai promis să rămâi și să încerci crema cu care mă dau eu pe piept pentru a vedea dacă nu te ajută să respiri mai ușor, ai uitat? Te duc eu cu mașina după.

Când Tucker plecă fără un alt cuvânt, Lance îi strân- se mâna, apoi îi dădu drumul.

– Te aștept înăuntru, spuse el, și aruncându-i o ulti- mă privire lui Sawyer, care încă era cufundat în tăcere, dispăru în interiorul căsuței,

Chloe se întoarse spre șerif. Tensiunea care vibra în- tre ei în mod cert nu era precum cea dintre doi frați. Și nici nu avea să dispară prea curând, ceea ce însem- na că avea două opțiuni. Putea să se obișnuiască cu ea sau să i se împotrivească.

Pentru că Sawyer era ultimul om de pe pământ cu care ar fi trebuit să aibă vreodată o aventură amoroasă, cea de-a doua opțiune era cea mai inteligentă mișcare.

Fixând-o cu o privire la fel de calmă ca a ei, Sawyer aștepta. Nu rostea niciodată mai multe cuvinte decât era absolut necesar, ceea ce pe Chloe o făcea să se urce pe pereți de nervi.

– Ce s-a întâmplat acolo?

- L-am amendat pe Todd pentru focul de tabără ilegal.
- Doar pe Todd?
- El a fost cel care l-a făcut.

Chloe ezită. Todd era unul dintre oamenii care ar fi fost capabili să ajungă în seiful unei bănci doar prin vorbe meșteșugite și un simplu zâmbet, apoi să plece luând cu el toți banii, ba încă făcându-l pe managerul băncii să fie fericit că fusese astfel jefuit. Era totodată unul dintre locuitorii din Lucky Harbor născuți acolo, iar localnicii țineau mult la fiii comunității, chiar dacă erau puși pe rele.

Și Sawyer era de loc tot de acolo și era la fel de iubit precum Todd, dacă nu chiar mai mult.

- L-ai amendat deși toată lumea aprinde focuri de tabără ilegale aici?
- Ba nu fac asta în timpul sezonului cu risc mare de incendii, spuse el.
- E aproape octombrie.
- E sezon de incendii, repetă Sawyer.
- Deci... dacă eu aș aprinde un foc de tabără, m-ai aresta?
- Te-aș amenda, o corectă el. Nu te-aș aresta. Nu pentru o primă abatere.

Ce era în neregulă cu ea de o înnebunea atitudinea lui de polițist sever? Ei. Poate că nu voia să se împotrivească acelei atracții, ci mai degrabă să îi testeze limitele.

- Dar dacă aș fi la a doua abatere? Atunci m-ai percheziționa și mi-ai pune cătușele?

Privirea lui se întunecă.

- Ce te tot obsedează cătușele mele?
- Ei bine, dacă nu știi, spuse Chloe cât mai cuminte posibil, nu vreau să te corup eu.

Dădu să intre în casă, dar Sawyer o înșfăcă de bluză și o trase înapoi.

- Nu te grăbi, spuse el și o studie, fără a-și trăda nimic din gânduri. Te joci cu mine, decise el.
- Încerc.
- Nu-mi plac jocurile, Chloe.

Chiar așa. Îl cunoștea de aproape un an deja și totuși nu îl cunoștea deloc. Ținea totul extrem de bine ascuns, ceea ce, era capabilă să recunoască, o cam făcea

să îl invidieze, căci ea nu era nicidecum în stare să îi urmeze exemplul.

– Ce făceați tu și Lance mai devreme? vru el să știe.

– Popcorn. Povești. Chestii.

– Mă refer la treaba în care imitai orgasmul în stilul lui Meg Ryan.

Ea ezită. Treaba avea să se dovedească stânjenitoare.

– Nu sunt sigură că ai să înțelegi.

– Încearcă-mă.

– În regulă, ei bine, uneori căsuța scârțâie în timpul nopții, știi?

– Probabil pentru că atunci se așază lemnul și îmbinările.

– Da, dar partea cu „probabil" e ceea ce mă afectează. Noaptea... se aude tare.

– Iar tu acum dormi singură aici.

– Da.

Maddie se mutase cu Jax și, la drept vorbind, urma să se mărite cu el peste două luni. Tara se mutase și ea din căsuță pentru a locui cu prietenul ei, Ford. Cele trei surori lucrau în schimburi când aveau oaspeți care rămâneau și peste noapte, dar în cea mai mare parte Chloe era cea care se ocupa de tot ceea ce apărea pentru că era singura care nu avea o viață personală bogată.

– Uneori se aude ca și cum ar fi o... fantomă.

Așteptă ca el să râdă și chiar se gândi puțin la toate modalitățile în care ar fi putut să îl rănească dacă o făcea, însă el nu o făcu.

Sawyer se mulțumi să o privească meditativ.

– Ai putea să le spui surorilor tale că nu-ți place să dormi aici singură.

Pe toți dracii, nu! Deja reușise să atragă publicitate negativă; nu avea de gând să sporească haosul.

– Ele au mai multe pe cap decât mine. Nu am de gând să le dau motive suplimentare de îngrijorare sau mâhnire spunându-le că mi-e teamă. Și își dorea din tot sufletul să nu le spună nici el. Nu-i mare scofală. Doar că am citit prea multe cărți de Stephen King și uneori mă sperii puțin, atâta tot. Lance știe asta și trece pe la mine și scornim povești amuzante cu fantoma mea.

- Poveşti.

- În seara asta am decis că fantoma a murit aici la vârsta de nouăzeci şi nouă de ani. Virgină.

- O fantomă virgină, de nouăzeci şi nouă de ani.

- Hei, nu e chiar atât de improbabil cum ai crede. În fine, nu poate să treacă în lumea de dincolo până nu are un orgasm. Aşa că rămâne aici, îndeplinind dorinţe. În seara asta Lance şi-a dorit o viaţă lungă şi normală şi... I se puse un nod în gât, căci oricât de mult şi-ar fi dorit Lance acest lucru, nu avea să i se întâmple. Şi Dumnezeule cât de tare detesta să o ştie, o detesta atât de al naibii de tare încât uneori simplul gând o făcea să se sufoce. Deci presupunând că fantoma îi îndeplineşte dorinţa, spuse ea încet, în schimb noi încercam să îi oferim orgasmul de care nu se bucurase niciodată.

Gura lui tresări într-un zâmbet.

- Un orgasm *fals*.

- Da, ei bine, altul mai bun n-am avut.

Nu îi era clar ce simţea referitor la faptul că Sawyer îi surprinsese spectacolul stupid, sau ce naiba îşi putuse închipui când o auzise ţipând.

Sau de ce îi păsa...

Dar îi păsa. Iar el, la rândul lui, dădu din cap în semn că înţelegea. Nu prea se potrivea cu imaginea de poliţist dur, imperturbabil, pe care o avusese întotdeauna despre el, un tip care urma regulile şi îşi stabilea drumul în viaţă ca pe o hartă, fără a se abate de la el. Alb şi negru, întotdeauna.

În mod cert nu era cineva capabil să înţeleagă nevoia ei de a trăi într-un ocean de culoare.

Lance scoase capul de după uşă şi îi arătă că ţinea în mâini unguentul ei pentru piept.

- Eşti gata să mă duci acasă?

Dând din cap, Chloe îi întoarse spatele lui Sawyer.

- Chloe, spuse acesta. Stai departe de Eagle's Bluff în noaptea asta.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, deloc surprinsă că deschisese din nou subiectul şi chiar mai puţin surprinsă că era o poruncă şi nu o întrebare.

- Sigur.

– Vorbesc serios, Chloe.

Își reintrase complet în rolul de polițist. Îl definea. I se potrivea. Probabil era plăcut să știi ce te definea, ce ți se potrivea.

– Știu că așa e, șerifule.

El îi dădu drumul, iar ea se urcă pe scuter, punându-și casca. Lance urcă în spatele ei și își încolăci brațele în jurul taliei ei. Chloe porni motorul și apăsă accelerația, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

Plecând, îl văzu pe Sawyer stând și urmărindu-i cu privirea până dispărură în ceața tot mai deasă.

capitolul 4

De ce a fost bărbatul creat înaintea femeii? Pentru că întotdeauna ai nevoie de o ciornă înainte de varianta finală.

Chloe Traeger

Chloe se trezi înainte de ivirea zorilor, când cerul era încă de un negru profund. Octombrie era de fiecare dată sezon de incendii, dar anul acesta, care fusese mai secetos decât oricare altul din istoria recentă, luna octombrie fusese chiar mai periculoasă. Chiar și așa, o toamnă fără ploi presupunea și anumite avantaje și, profitând de acestea, se îmbrăcă în pantalonii de yoga și un tricou cu mânecă lungă și, luându-și covorașul, se duse pe plajă să își facă exercițiile. Când călătorea, făcea yoga în unele dintre cele mai elegante hoteluri din lume, dar plaja aceasta, unde era însoțită de pulsația ritmică a valurilor izbindu-se de stânci, de țipetele pescărușilor și de scârțâitul nisipului sub covorașul ei – aici era locul ei favorit.

După aceea se duse la o plimbare. De regulă nu făcea așa ceva, nu putea dacă senzația de apăsare din piept era prea intensă, dar în dimineața aceea avea timp suficient la dispoziție și simțea nevoia să consume niște energie.

Totul era de un calm absolut, nu se clintea nimic în afară de pescărușii și valurile izbindu-se zgomotos de țărm, dar deja cunoștea locul suficient de bine cât să se descurce și în semiobscuritatea de dinaintea zorilor. Lucky Harbor era un orășel pitoresc de la malul mării cuibărit într-un mic golf stâncos în care noul se amesteca eclectic cu vechiul. Drumul principal era mărginit de clădiri în stil victorian, majoritatea vopsite într-o varietate de culori aprinse. Exista un chei lung care se întindea mult în apă și care găzduia o cafenea, câteva magazine, o sală de jocuri și o roată Ferris. Cum Chloe nu se simțea pregătită să înfrunte ziua ce o aștepta, străbătu cheiul până la capăt, oprindu-se într-unul dintre colțurile îndepărtate între două bănci pentru a putea să se simtă înconjurată de oceanul de la picioarele ei.

Își oferi un moment desprins din *Titanic*, închizând ochii, ridicând fața spre aerul sărat și încă rece. Spre est, cerul întunecat era pătat cu o umbră de violet anunțând ziua ce se ivea.

Îi venea greu să creadă că încă se afla aici, în Lucky Harbor. Cu un an în urmă, ea, Tara și Maddie avuseseră fiecare vieți proprii, foarte diferite, intersectându-se doar rar. Dacă acest lucru se datorase misterelor moștenirii lor genetice, oferite de trei tați diferiți, sau pur și simplul faptului că fuseseră crescute separat, era ceva ce Chloe nu știa. Mama lor, Phoebe Traeger, fusese întruchiparea unui spirit cu adevărat liber. Fusese întotdeauna pe drumuri, cunoscuse iubirea – frecvent –, apoi mersese mai departe. Nimic nu se lipise de Phoebe, nici măcar cele două fiice mai mari ale ei. Nimic în afară de Chloe. Chloe fusese singura ei concesie față de stilul de viață tradițional, în măsura în care se putea considera că a fi școlit în fundul unei autorulote Volkswagen și a mânca preponderent la cantine sociale era ceva tradițional.

Tatăl Tarei o luase pe Tara cu el când relația dintre el și Phoebe se înrăutățise. Tatăl lui Maddie procedase la fel când venise și ea pe lume, câțiva ani mai târziu. Chloe habar nu avea ce făcuse sau ce simțise propriul tată, căci nu îl cunoscuse niciodată. Phoebe nu vorbise despre el și se eschivase întotdeauna în fața întrebărilor

lui Chloe, afirmând că Chloe era un dar din partea unei vieți trăite frumos.

În fața lui Chloe oceanul Pacific era o întindere adâncă și agitată de negru care se pierdea în cerul metalic. Întreaga priveliște era încadrată de faleze stâncoase învăluite în ceață și ametitoare. Stătu acolo și se întrebă ce anume o făcea să îndrăgească acel loc, care părea să o fixeze ca nimic altceva. Fusese și în alte locuri pe care le îndrăgise, chiar o mulțime, dar nu simțise niciodată o legătură precum cea pe care o avea cu Lucky Harbor.

Când auzi pași apropiindu-se din spatele ei, puse mâna instinctiv pe inhalator ca și cum ar fi fost un baston de cauciuc și se răsuci pe călcâie.

În fața ei se afla Sawyer, ciufulit și transpirat de efort și arătând al naibii de delicios. Acesta îi studie poziția pregătită de atac, apoi inhalatorul, ținut în mână ca un pistol.

– Ai de gând să mă împuști cu ăla?

Chloe își îndesă inhalatorul înapoi în betelia pantalonilor.

– Ce faci?

Era o întrebare stupidă, născută din agitația ei. Sawyer era îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou, respirând gâfâit, dar nu foarte chinuit. În mod evident alergase, ceea ce stârni și în ea o dorință crescândă de a face la fel. Însă pentru ea a alerga ar fi fost sinonim cu a se arunca în fața unei mașini în viteză – fatal.

– Ești bine? o întrebă el.

– Firește. Îi era mai ușor să îl considere pe Sawyer un simplu purtător de insignă. Un fățarnic reprezentant al autorităților, ba încă unul enervant. Dar indiferent dacă îi plăcea sau nu, individul *chiar* era mai mult de atât, mult mai mult. Da, era dur, stoic și impenetrabil, dar din când în când dezvăluia ceva mai mult, de exemplu atunci când ochii i se umpluseră de îngrijorare la vederea rănilor pe care le căpătase salvând câinii, fără a mai pomeni de cum îi permisese să se strecoare pe lângă lege în noaptea aceea. Eu sunt întotdeauna bine, spuse. Povestește-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută la Eagle's Bluff.

El îi aruncă una dintre privirile tipice de „vezi să nu".

În regulă, deci era mai degrabă enervant decât interesant. Era bine de știut.

– Ei, haide, șerifule. O să apară pe Facebook dacă s-a petrecut ceva, așa că mai bine îmi spui tu.

Amenințarea era legitimă. Lucille administra galeria locală de artă și pagina de Facebook a orașului Lucky Harbor cu la fel de mult entuziasm. De fapt, postările ei erau practic lectură obligatorie pentru locuitorii din Lucky Harbor. Ea raporta ce se petrecea în oraș, oferind cu plăcere toate detaliile, căutând informații cât mai savuroase.

– Nu am găsit nici nu câine în incintă, spuse el.

Dădu să plece, dar ea îi puse întrebarea care o făcea să se perpelească de curiozitate.

– Atunci de ce te-ai oprit?

– Poftim?

– De ce nu ți-ai continuat alergarea când m-ai văzut aici?

El nu clipi. Nici măcar nu ridică din umeri.

– Șeriful Sawyer Thompson, murmură ea. Maestru al comunicării.

Doar un colț al gurii lui se ridică milimetric. Ceea ce lui Chloe îi tulbură puțin echilibrul.

Mult.

– Stai să ghicesc, spuse ea. Nu mi-ai putut rezista. Nu ar fi știut să explice de ce se încăpățâna să zgândărească ursul, dar poate așa înțelegea ea să alerge... direct în brațele primejdiei. M-ai văzut și nu te-ai putut abține, așa că te-ai oprit ca să...

– Ca să...?

– Ei bine, asta e întrebarea, nu-i așa? îl interpelă ea. Adică, nu ne plăcem reciproc. Nu avem nimic în comun. Oare ce am putea face unul cu celălalt?

Privirea lui se încinse la acele cuvinte, iar în replică sfârcurile ei se contractară până deveniră două mărgele tari. Hmmm. Aparent ar fi putut face o grămadă de chestii. Dar înainte să apuce să proceseze informația, el se dădu un pas în spate, ca pentru a pleca.

– Te sperii, îi spuse Chloe.

– O, pe toți dracii, da, îi mărturisi el, smulgându-i un hohot șocat de râs.

Lui nu îi era niciodată frică. Nimic nu îl putea speria. Dar învățase să nu se joace cu nervii bunului șerif decât atunci când era în formă, iar în momentul acela nu era cazul. Simpla prezență a lui Sawyer o obliga să își folosească întreaga putere de concentrare pentru a nu se trăda accidental. Pentru că adevărul era că, în ciuda șanselor copleșitoare de a se produce o catastrofă enormă dacă ei doi ar fi ajuns vreodată să fie împreună, îl dorea.

Era cel mai ridicol lucru pe care și-l dorise vreodată.

În fond, el era rigid acolo unde ea era flexibilă. Lumea lui era doar în alb și negru, iar a ei avea toate nuanțele curcubeului și pur și simplu nu se potriveau.

Nu că trupului ei i-ar fi păsat de logică. Sawyer era cel mai viril, potent și plin de testosteron tip din câți cunoscuse vreodată. Sexul cu el ar fi însemnat focuri de artificii și furtuni violente.

Ar fi fost *magic*.

Dar chiar și ea știa că nu era pregătită pentru a se bucura atât de intim de Sawyer Thompson.

– Trebuie să plec.

– Acum cine e cel speriat?

– Nu, trebuie să mă întorc la pensiune.

Era aproape ora șapte și trebuia să ajungă acolo înaintea surorilor ei. Nu avuseseră oaspeți noaptea trecută, dar Tara ținea morțiș ca cineva să fie disponibil încă de la prima geană de lumină.

Acel cineva fiind Chloe, firește.

– Știi ce cred eu? întrebă Sawyer.

– Habar nu am. Nu știu niciodată.

Stătea sprijinit de spatele băncii, cu toți mușchii trupului de un metru nouăzeci complet relaxați.

– Îți dau emoții.

– Nu îmi dai emoții.

În regulă, îi dădea emoții *la greu*. Se întoarse spre apă și încercă să inspire adânc pentru a se relaxa. Având în față oceanul – o priveliște mult mai relaxată decât fața

ticălosului chipeș și arogant din spatele ei –, nu ar fi trebuit să fie o problemă. Însă nu reuși decât după câteva încercări și fu nevoită să închidă ochii. Când nici această metodă nu funcționă, adăugă o întindere, rotindu-și umerii, apoi ridicându-și brațele în aer.

În mijlocul întinderii auzi din spatele ei un mârâit grav de apreciere masculină și se întoarse spre el.

Privirea lui Sawyer se ridică din zona fundului ei.

– Ce fel de joc mai e și ăsta? o întrebă el încet.

Și ce chestie interesantă.

– Nu cred că mă joc, răspunse ea la fel de încet.

El o studie încet, în mod evident căutând jumătățile de adevăr ascunse.

Dar ea nu se complica niciodată cu jumătăți de adevăr. Nici cu minciuni, la drept vorbind. Ar fi fost prea mult de ținut minte. Nu, îi plăcea să își trăiască viața cât mai corect. Posibil singurul lucru pe care îl aveau în comun.

Sawyer făcu un pas spre ea, ceva din atitudinea lui făcând-o să se simtă ca Scufița Roșie în fața Lupului celui Mare și Rău. Având în spate balustrada debarcaderului, își dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea.

– Ce-i? șopti ea.

– Există ceva între tine și Lance despre care ar trebui să știu?

– Nu. De ce?

– Încerc doar să îmi dau seama dacă falsa miorlăială de aseară era de-abia încălzirea.

– Pentru chestia pe bune? Nu. Făcu o pauză. Miorlăiala? Începea să o facă să se simtă complexată. Se mai întâmplă, să știi. Ca oamenii să țipe în timpul sexului.

Deși nu i se întâmpla și ei, naiba s-o ia de treabă.

– Chiar se întâmplă? se minună el. Gemetele le înțeleg. Se apropie și mai mult. Cum Chloe nu avea unde să se retragă, trupul lui îl atinse pe al ei. Gâfâit? În mod cert. Vocea îi coborî o octavă. Câteva replici murdare? O, pe toți dracii, da. Dar nu sunetul ăla oribil pe care îl scoteai tu, nu.

Era cald, atât de delicios de cald.

– Se mai întâmplă, repetă Chloe, simţind nevoia să îşi încordeze genunchii pentru a-i împiedica să tremure.

Îşi puse o mână pe pieptul lui pentru că intrase în spaţiul ei personal şi brusc simţea că nu mai avea nici pe departe suficient aer.

– Când? întrebă el, mâna lui închizându-se peste încheietura ei, şi, repetând gestul pe care îl mai făcuse o dată, îşi lăsă degetul mare să o mângâie uşor peste tatuajul minuscul pe care îl avea acolo. Când se întâmplă asta?

– Ei bine... în cărţi.

Privirea lui se îmblânzi o idee, la fel şi expresia gurii.

– Ce fel de cărţi citeşti, Chloe?

– Ăăă... În regulă, deci *poate* că citise o grămadă de poveşti de dragoste în ultima vreme, şi ce dacă? Şi poate şi puţină literatură erotică. Nu era nimic rău în aşa ceva, nici în a visa cu ochii deschişi cum ar fi fost să fie în locul protagonistelor acelor poveşti, a femeilor pe care le ţineau plămânii să ţipe în momentele de pasiune. Nu asta contează, spuse ea, nemaifiind prea sigură ce anume conta.

Şi de ce naiba stătea Sawyer acolo şi o tachina în loc să alerge? Şi...

– De ce m-ai întrebat despre Lance?

Sawyer rămase cu privirea aţintită pe chipul ei preţ de o clipă prelungă, speculativă.

– Ca să pot face asta.

Îi prinse obrazul în palmă, apoi înclină capul până când buzele aproape li se atinseră. Nu ezitant, nu nesigur.

Chiar dimpotrivă.

Urmă o fracţiune de secundă încremenită în care privirea lui o ţinu captivă pe a ei în timp ce toate părţile corpului ei se treziră la viaţă, iar ochii i se închiseră. Buzele li se atinseră uşor, apoi mai apăsat, iar când limba lui ajunse la a ei, Chloe gemu. Auzind acel sunet, Sawyer îşi împleti mâinile în părul ei şi duse sărutul mai departe.

Chloe se topi în braţele lui. Nu ar fi putut descrie nicicum altcumva ceea ce i se întâmplă. De la o clipă la alta se trezi pur şi simplu că oasele i se lichefiaseră.

Apoi, la fel de repede cum începuse, se sfârși, iar ea clipi surprinsă spre el, nereușind câtuși de puțin să își controleze respirația.

- În regulă, ce... ce a fost asta?

Sawyer își trecu o mână prin păr, ciufulindu-l.

- Nu știu. Mă scoți din minți.

Cuvintele pe care orice fată își dorea să le audă. Își folosi inhalatorul, iar el se încruntă.

- Haide, spuse Sawyer. Te conduc înapoi.

- Pot să merg și singură.

Telefonul îi vibră. Își scoase mobilul din buzunar și se uită la numele de pe ecran. Todd. Pentru că petrecea atât de mult timp cu Lance, dădea frecvent peste Todd. Ocazional o suna pentru a vedea dacă nu voia să iasă cu el - eufemismul pe care îl folosea el pentru o partidă de sex.

Chiar dacă Chloe își câștigase porecla de „copil sălbatic" acolo în Lucky Harbor, nu era un „copil prost". Toată lumea știa că relația dintre Sawyer și Todd era încordată și nu avea de gând să fie ea fitilul care să declanșeze explozia între ei. Apăsă butonul de ignorare a apelului și îndesă telefonul înapoi în buzunar.

- Probleme? întrebă Sawyer.

- Nu.

Privirile li se întâlniră și rămaseră înlănțuite. El nu mai spuse nimic altceva, dar rămase cu încăpățânare lângă ea până ajunseră înapoi la pensiune. Așteptă la baza scărilor până când Chloe le urcă și se întinse să deschidă ușa din față, făcând greșeala de a-i arunca o privire peste umăr.

Sawyer era o imagine impresionantă așa cum stătea acolo, cu mușchii încordați și lucind după alergare, cu pantalonii de trening coborându-i mult pe șolduri. Arăta periculos, atrăgător și mai sexy decât păcatele iadului.

- Am să mă prefac că nu s-a întâmplat. La sărut mă refer, îi explică ea.

- Poți?

Sfârcurile îi erau încă tari, așa că se cam îndoia. Fusese un sărut al naibii de pasional.

– Nu contează. Adevărul e că am făcut un experiment, ne-am lecuit de curiozitate. Am terminat cu asta acum. Făcu o pauză. Așa-i?

– Da.

Nici măcar o nanosecundă de ezitare. *Au!*

– În regulă, spuse ea, ridicând bărbia. Bun atunci.

Sawyer se răsuci pe călcâie și porni în alergare înapoi de unde tocmai veniseră. Chloe îl urmări cu privirea până îi dispăru de sub ochi, apoi se lăsă să cadă pe treapta de sus, complet tulburată. Pentru că, deși erau amândoi oameni care puneau adevărul mai presus de orice altceva, tocmai mințiseră amândoi în stil mare.

capitolul 5

Când nu știi ce faci, prefă-te.

Chloe Traeger

Chloe intră în pensiune și dădu nas în nas cu Tara, furioasă la culme.

– Ce-i? întrebă Chloe, încă ușor debusolată după ce îl sărutase pe Sawyer.

Sawyer. Dumnezeule!

– Unde ai fost?

– La plimbare. Sărutându-mă sălbatic cu șeriful. De ce?

– Pentru că ar fi trebuit să fii aici.

– Am lipsit o oră înainte de răsăritul soarelui. Nu aveam nici un oaspete.

– Nu, dar când a trecut pe aici o familie de patru persoane care se aflase pe drum toată noaptea, tu nu erai prezentă. Tocmai plecau când am apărut eu.

– Deci i-ai prins la timp.

– Nu au rămas, spuse Tara. Au zis că nu s-ar simți în largul lor să se cazeze la o pensiune pustie.

– La naiba! Îmi pare rău, am...

Tara ridică o mână.

– Dacă e mai mult decât poți duce, scumpo, spune-mi. Nu este ceva ce să poți duce la bun sfârșit cu jumătate de gură.

– Nu e prea mult. Pe toți dracii. Își înăbuși impulsul de a trece în defensivă. Am să mă străduiesc mai mult.

Tara dădu din cap și se duse în bucătărie, lăsând-o pe Chloe singură să se lupte cu acea promisiune.

Câteva zile mai târziu Sawyer era în ziua lui liberă și îndeplinea diverse comisioane, ceea ce se situa undeva pe primele locuri, alături de rezolvarea hârtiilor, pe lista lui cu activități detestate. Nu îl ajuta nici faptul că își petrecuse ultimele douăsprezece ore participând la o acțiune specială a poliției, lucrând pentru Agenția de Combatere a Drogurilor. Sub coordonarea agentului Reed Morris, localizaseră și scoseseră din bârlog un cunoscut dealer de droguri care se ascunsese în Alder Flats, o zonă deosebit de izolată și de accidentată de la marginea districtului. Ric Alfonso fusese doar o bucățică dintr-un puzzle mult mai mare la care lucrau, dar, în ciuda strădaniilor lor, se sfârșise prost.

Ric se afla acum pe o masă la morgă, iar Sawyer se întreba cât de normal fusese să își aleagă o asemenea profesie. Nu era prima dată când fusese martor la un schimb de focuri fatal și probabil nu avea să fie nici ultima, dar, Dumnezeule...

Ric fusese un tânăr de nouăsprezece ani.

La nouăsprezece ani Sawyer nu se ocupase cu vânzarea de droguri, dar nici nu fusese departe de a se lansa într-o carieră de infractor. Ceea ce îl făcea să se întrebe – unde apărea diferența între o viață pierdută și o viață câștigată? Să fi fost vorba de pur curaj și hotărâre? De muncă asiduă? Karma? Întrebarea era prea profundă pentru el în momentul acela, când aștepta la semafor, deși ar fi preferat să zboare peste apă pe barca lui Ford sau să se relaxeze pe o plajă caldă cu o femeie, cu sau fără un costum de baie sumar.

Nici una dintre aceste activități nu i se arăta azi. Își luă ceva de mâncare, își preluă corespondența, apoi porni cu mașina spre centrul orașului, spre un pătrat

de clădiri mici, semănând cu niște case de fermă, construite în anii '70. Majoritatea fuseseră reparate și renovate. Sawyer trase mașina pe aleea de la intrare a celei care nu fusese. Arcurile de la ușa garajului erau stricate. Proprietarul susținea că avea să cheme pe cineva să le rezolve și deși singura rudă în viață a proprietarului, un fiu, se oferise în repetate rânduri să i le repare, oferta fusese ferm refuzată.

Ghinion. Sawyer își petrecu următoarea jumătate de oră făcând personal acest lucru, în ciuda faptului că nu avea să-i mulțumească nimeni. Și iarba trebuia tunsă din nou. Se întinse pentru a scăpa de înțepeneala care i se pusese în gât și porni agale spre bătrâna mașină de tuns iarba de lângă lateralul casei. Era o tactică de tras mâța de coadă, iar el nu prea era genul care să tragă de timp, dar tunse întreaga peluză și curtea laterală, apoi, în cele din urmă, nemaiavând nimic de făcut, se întoarse spre ușa principală.

Nolan Thompson stătea în prag. Tatăl lui Sawyer era îmbrăcat azi, ceea ce reprezenta un progres față de săptămâna trecută, când apăruse în fața lui Sawyer doar în lenjerie. Îi venea al naibii de greu să ia în serios furia virtuoasă a bătrânului când replicile erau rostite dintr-o pereche de boxeri din bumbac în carouri, stând să cadă de pe un trup răvășit de alcool și de mai bine de cincizeci de ani de muncă fizică.

– Ți-am zis că am angajat un puști să facă treaba asta, mârâi tatăl lui pe același ton grav și posac care în alte vremuri semănase teroare până în străfundurile sufletului de copil pus pe rele al lui Sawyer.

Tot așa se simțise până în ziua în care își dăduse seama că era mai mare și mai dur decât tatăl lui. În loc să își accepte pedeapsa pentru oricare ar fi fost neghiobia pe care o făcuse în ziua respectivă – iar Sawyer nu se îndoia că *într-adevăr* fusese o neghiobie –, reacționase îmbrâncindu-l la rândul lui.

Avea șaisprezece ani. După acel episod, cei doi bărbați se cufundaseră într-o tăcere de piatră în ultimul an pe care Sawyer îl petrecuse în casă. Contactele dintre ei rămăseseră rare și reci până când Sawyer împlinise

douăzeci și cinci de ani, aniversare pe care și-o petrecuse în spital, la căpătâiul tatălui său, după primul infarct al lui Nolan. De atunci trecuseră zece ani. Acum întâlnirile lor se desfășurau în continuare în tăcere, dar interveniseră alte două infarcte, iar acum tatăl lui avea o fragilitate pe care Sawyer o detesta.

Pentru că acea fragilitate însemna că, de fiecare dată când îl privea, Sawyer nu avea cum să nu fie mișcat de emoție. Compasiune, regret, vinovăție, oricare ar fi fost emoția care îl bombarda, detesta să o simtă. Își plimbă privirea prin curtea tatălui său.

- Deci unde se află această întruchipare a virtuții pe care ai angajat-o?

- O să ajungă.

- Aha.

- Ascultă, dacă a zis că o să vină, atunci o să vină. Apare la timp, nu e obraznic cu mine și nu mă jecmănește.

Sawyer furase o bancnotă de douăzeci de dolari de pe masa de toaletă a tatălui său exact o dată. Avea doisprezece ani și fusese idiot, dar avea *doisprezece ani*, pentru numele lui Dumnezeu! Tatăl lui nu uitase niciodată incidentul. Dar cel puțin acea infracțiune fusese reală.

Da, Sawyer fusese un copil rău până în măduva oaselor și chiar mai rău ca adolescent. Dar Dumnezeule, de atunci încoace tot muncise asiduu în încercarea de a se revanșa, ceea ce ar fi trebuit să însemne ceva.

Nu însemna.

Pentru Nolan timpul se oprise în ceea ce-l privea pe Sawyer.

- Ușa garajul e reparată, așa că poți parca din nou acolo. Iar iarba trebuie udată.

Nolan îi răspunse cu un alt sunet mormăit, poate unul de recunoștință cu jumătate de gură, dar mai degrabă era Sawyer prea optimist. Aruncă o privire în interiorul casei. Era din nou o harababură de nedescris. Cel mai probabil menajera pe care o angajase Sawyer fusese alungată de temperamentul agresiv al lui Nolan. Cum tot femeia fusese și cea care se ocupase de cumpărăturile alimentare, nu încăpea îndoială că acum tatăl lui

mânca doar porcării, ceea ce nu era bine pentru dieta lui restricționată.

– Săptămâna asta nu a venit Sally?

– E plecată din oraș.

Minciuni sfruntate. Sawyer trecu pe lângă tatăl lui și intră în casă, unde fu bombardat de amintiri nefericite. Verifică frigiderul – era aproape gol. Scoțând ceva bani din portofel, îi puse pe masa din bucătărie și se întoarse să plece.

Tatăl lui îi stătea în cale, cu ochii arzând de furie și încă ceva. Rușine.

La dracu'!

– Mă întorc mâine cu mâncare și altcineva care să se ocupe de curățenie, îi spuse Sawyer.

– Nu te obosi. Îl am pe puști.

– Bine.

– Bine, se răsti Nolan, apoi ezită stingherit. Trebuie, ăăă, trebuie să îmi mai fac o angioplastie.

Propria inimă a lui Sawyer uită să mai bată pentru o clipă.

– Când?

– Vineri.

– Voi fi acolo.

– E doar o chestie de rutină, nu-i mare scofală.

– Voi fi acolo, fir-ar să fie.

Sawyer plecă simțindu-se ca ultimul om. Nimic nou. Având nevoie de o doză de cafeină, opri la magazinul de cartier și, doar pentru o clipă, se lăsă pe spate și închise ochii. Avea nevoie de ceva, iar cafeina nu avea să-l satisfacă.

O partidă de sex de dărâmat pereții părea mult mai tentantă.

Un țipăt îi întrerupse gândul. Se auzi zgomot de sticlă făcută țăndări, urmat de pași în fugă, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Sawyer se îndreptă pe banchetă exact în clipa în care un tip apăru în fugă din magazin, ținându-și strâns bluza pe lângă corp, ca și cum ar fi apărat ceva.

O bucată de hârtie flutură de sub bluză.

Ah, pe Dumnezeu și toți sfinții din cer, își spuse Sawyer, surprinzând o străfulgerare de verde. Nu era hârtie. *Bani.*

Tipul sări într-o Toyota Celica rablagită și porni în viteză, însoțit de scârțâit de cauciucuri și fum.

„Pe toți dracii!" Sawyer apăsă accelerația pentru a-l urmări și apelă centrala poliției pentru a raporta că surprinsese un jaf în desfășurare. Rabla de sedan din fața lui coti dreapta la capătul orașului, îndreptându-se în mod evident spre autostradă. La intrarea pe autostradă se aflau două furgonete de marfă care se mișcau încet ca melcul. Mașina coti brusc pe după ele, luând-o direct spre un cartier mic și liniștit plin de case de mărime medie, oameni harnici și copii. O mulțime de copii.

Sawyer înjură din nou și nu se dezlipi de bara din spate a mașinii, în tot acest timp continuând să comunice la sediu coordonatele poziției lor. Din fericire, era mijlocul zilei, oamenii erau la muncă și la școală, iar străzile erau relativ goale.

La colț sedanul urcă bordura și ajunse pe trotuar, spărgându-și cele două cauciucuri din dreapta. Pe când ajunse în mijlocul celei de-a doua străzi, mașina deja încetinise, apoi derapă până se opri complet.

– Nu fugi, spuse Sawyer în barbă, oprind în spatele lui. Nu fugi, nenorocitule.

Detesta urmăririle pe jos. Dar, desigur, în secunda următoare suspectul își abandonă mașina și își luă tălpășița pe stradă.

– *La dracu'*. Înșfăcând un set de cătușe suplimentar, Sawyer le îndesă la spatele blugilor și coborî. Stai! îi strigă el. Poliția.

Suspectul nu se opri. Firește că nu. Naiba s-o ia de treabă. Sawyer clătină din cap și porni după el cu ușurința căpătată în urma alergărilor zilnice de câte opt kilometri. Nu alerga de plăcere. Pe toți dracii, nu. Alerga în fiecare zi, pe soare, ploaie sau ninsoare, pentru a reuși să prindă ticăloși, precum acesta. Îl urmări pe individ printr-o curte, sări un gard și se năpusti în niște tufe, țipând la cei câțiva curioși care scoseseră capetele să treacă înăuntru. Apropiindu-se, Sawyer se întinse

fulgerător să îl prindă pe bărbat de bluză și îl trase pământ.

Aterizară violent, cu suspectul dedesubt, moale ca cârpă. Grozav, își spuse Sawyer. Îl omorâse.

Dar apoi tipul gemu, iar Sawyer se bucură. Avea m puține hârțogării de rezolvat dacă rămânea în viață. înfipse un genunchi în spatele individului și se întin să își ia cătușele.

– Ce naiba a fost asta?

Suspectul clătină din cap.

– *No Ingles.*

Nici o problemă. Sawyer știa puțină spaniolă. Pute să spună „dă-mi o bere", „aruncă arma, nenorocitule și, din fericire pentru idiotul acesta, știa pe de rost drepturile arestatului.

Fu nevoie de alte două ore și o grămadă de hârtii c Sawyer să poată pleca. Îl dureau genunchii de la trânt din momentul arestării și simțea că i se pregătea o dur re de cap monstruoasă, însă adrenalina care îi inundas tot corpul îl făcu să meargă direct la sala de sport.

Sportul nu era prima lui opțiune pentru a se descărc de adrenalină. Acea onoare i-ar fi revenit în continuar unei partide de sex de dărâmat pereții, așa cum își do rise mai devreme, dar nu i se arăta nimic de genul îr ziua aceea.

Sala de sport pe care o frecventa era mică, dar nouă și echipată la cele mai înalte standarde. Se întâlnea acolo cu un prieten de câteva ori pe săptămână. Matt Bowers era șef de district silvic și partenerul de box al lui Sawyer.

Sawyer se schimbă și îl găsi pe Matt stâlcind în bătaie un sac de box.

– De ce nu încerci cu cineva capabil să îți opună rezis tență? îl întrebă Sawyer.

Matt se întoarse și îl măsură pe Sawyer din cap până în picioare.

– Probabil sacul mi-ar opune mai multă decât tine. Arăți moale, Thompson.

Sawyer zâmbi. Știau amândoi că Sawyer era în formă maximă și pentru o confruntare; avea grijă să fie. Plescăi din buze, imitând cotcodăcitul unei găini.

Matt zâmbi, fiind unul dintre puținii oameni din Lucky Harbor care nu erau intimidați de mărimea lui Sawyer. Și pe bună dreptate, căci Matt era un fost polițist din Chicago, cu o atitudine doar aparent relaxată.

– Ai o zi nasoală?

– Da, mi-am rupt o unghie.

Matt rânji.

– Pămpălăule.

Se snopiră reciproc în bătaie în următoarele treizeci de minute, până când, într-un final, se trântiră pe spate pe saltele, gâfâind.

– Ai de gând să-mi spui ce te-a supărat? reuși Matt să întrebe.

– Nu.

Respirând șuierat, Sawyer studie tavanul, așteptând ca inima să înceteze să îi mai bubuie în urechi.

– Știu că nu e o femeie, spuse Matt. Nu ai nici una. Le-ai pus pe toate pe fugă.

– Băga-mi-aș piciorul.

Matt chicoti.

– Nu ești genul meu, omule. Mie îmi plac catifelate și frumoase. Făcu o pauză. E legat de muncă?

Era legat de toată viața lui, își spuse Sawyer istovit.

– Aș încerca să te mai bat o dată până scuipi tot, dar nu îmi mai simt picioarele, spuse Matt.

– Deci *cine* e pămpălău, mai exact?

Matt pufni în râs și reuși să se ridice în picioare.

– Mă duc la duș.

Sawyer mai rămase acolo încă o clipă. În mod cert se descotorosise de energia și adrenalina în exces. Corpul lui începea să se înmoaie acum, cel puțin dacă era să judece după intensitatea durerii. Cu transpirația șiroind pe el și ținându-și mâinile peste coastele învinețite, se ridică șovăitor în picioare și dădu nas în nas cu Chloe.

Era îmbrăcată sport, în pantaloni de yoga negri, până deasupra gleznelor, și o bustieră sport galbenă

pe care nu ar fi putut să o privească decât cu ochelari de soare. Nu că acest lucru l-ar fi împiedicat să o facă.

– Ai încasat-o rău, şerifule.

– Ba pe toţi dracii, nu.

– Nu ştiu ce să zic. Îşi înclină capul într-o parte pentru a-l studia. Prietenul tău cel sexy s-a pus pe picioare mult mai rapid decât tine.

– Sexy?

– Aha. Îţi sângerează buza, şerifule.

Sawyer îşi trecu mâna peste buză şi îşi înăbuşi impulsul de a înşfăca o halteră ridicol de grea pentru a-şi flexa bicepsul.

– Sunt bine.

– În regulă, spuse ea neîncrezătoare. Dacă eşti sigur...

Dumnezeule! Cu o clipă în urmă nu fusese sigur dacă era capabil să se târască până la duş, dar acum se trânti greoi pe o bancă de exerciţii şi se întinse după halteră.

Chloe ridică o sprânceană, dar nu mai spuse nimic, punându-şi căştile şi aşezându-se pe o altă bancă de exerciţii, cu spatele spre el.

– Cum rămâne cu astmul tău?

– Asta nu îmi solicită sistemul cardiovascular. Sunt în regulă câtă vreme o iau încet.

Apoi începu să îşi lucreze braţele, mişcându-şi corpul senzual şi tonifiat după un ritm doar de ea ştiut.

Sawyer o privi. Nu se putu abţine. Îşi strânsese cascada superbă de păr roşcat într-o coadă de cal care i se legăna dintr-o parte într-alta de fiecare dată când flexa braţul. Umerii îi erau drepţi, muşchii frumos conturaţi ai spatelui ei fini şi feminini. Avea cel mai frumos fund din câte văzuse vreodată. Desigur, erau şi alte fese drăguţe în sală, dar fundul lui Chloe era chiar în faţa lui, atrăgându-i privirea. Era foarte ocupat străduindu-se să vadă cât mai mult din el când ea întoarse capul şi îl surprinse.

Sawyer se grăbi să împingă în sus haltera şi respiră uşurat când braţele îl ascultară şi nu se făcu de râs în stil mare.

Chloe îl privea, iar în ochii ei plutea ceva acum, ceva fierbinte, letal şi întunecat.

Iar în momentul acela, ca și cum privirea lui Chloe ar fi fost un strigăt de împerechere, ceva la fel de fierbinte, letal și întunecat din sufletul *lui* se retrezi la viață. Era bine că reușise cu mult timp în urmă să îngenuncheze acea fiară din el, alegând în locul ei o altfel de viață. Una pe care se putea baza, indiferent cu ce obstacole s-ar fi confruntat. Ceea ce, desigur, nu îl împiedică să ridice din nou halterele. Și în mod cert s-ar fi decapitat singur dacă nu ar fi fost salvat de două mâini mari.

Matt.

Cu părul ud de la duș, coborî privirea spre Sawyer și rânji, dând jos toate discurile în afară de ultimele zece kilograme.

– Gata, spuse el de sus. *Acum* poți să-i dai bătaie și să te umfli în pene în fața domniței drăguțe.

Aruncă un zâmbet cald și o ocheadă scurtă în direcția lui Chloe.

Chloe îi zâmbi la rândul ei.

Iar Sawyer își dori să îl fi doborât pe Matt la pământ când avusese ocazia.

capitolul 6

S-ar putea ca singurul tău scop în viață să fie de a servi pur și simplu drept avertisment pentru alții.

Chloe Traeger

Lui Chloe îi plăcuse întotdeauna la nebunie să călătorească în interes profesional, să cunoască oameni noi, să cutreiere lumea. Îi evoca viața de țigan hoinar pe care o trăise în copilărie alături de Phoebe și, într-un mod ciudat, acest lucru îi oferea alinare.

Dar acum exista Lucky Harbor și surorile ei și, oricât ar fi fost de surprinzător, și în aceste lucruri își găsea alinare. Îi luase luni întregi să se dumirească exact de ce, dar acum, așezată pe blatul de lucru din bucătăria mare și confortabilă a pensiunii, amestecând într-un bol de avocado cu maioneză, pricepu în sfârșit.

Era pentru că, pentru prima dată în toată viața ei, avea un fel de sediu central. Era ceva extrem de nou și, dacă trebuia să fie sinceră, nu îi stârnea senzația de claustrofobie la care se așteptase. Ceea ce o făcea să se lupte cu ea însăși.

Din fericire, nu avea prea mult timp să reflecteze la acel lucru. În a doua parte a zilei avea să aplice tratamente cosmetice într-un mic hotel de lux din Portland, și pentru că produsele ei erau făcute din ingrediente proaspete, avusese al naibii de mult de lucru pentru a le prepara.

– Chestia aia miroase... interesant, spuse Tara.

Se afla la masa tip insulă din mijlocul bucătăriei, gătind de zor. Fiind cea mai mare dintre surori, se alesese și cu cea mai consistentă doză de imperturbabilitate. Și de simț al curățeniei. În pofida faptului că tocmai se pregătea să gătească micul dejun pentru cei trei oaspeți ai pensiunii care apăruseră noaptea trecută, părul îi era perfect coafat și nu avea nici o firimitură sau scamă pe eleganții pantaloni negri de lână și cămașa de un alb imaculat. Iar cum putea să gătească și să servească mâncarea cocoțată pe acele tocuri era ceva ce o depășea pe Chloe.

Chloe își studie propriile picioare, încălțate confortabil într-o pereche de balerini. Tot ceea ce purta era orientat spre confort: colanți, maiou lung și larg, cu un jerseu scurt lăsat descheiat peste acesta.

– Cum reușești să rămâi aranjată tot timpul?

Tara zâmbi. O făcea mult mai des acum că avea parte de sex cu regularitate, și încă din partea lui Ford, unul dintre cei mai sexy bărbați din câți cunoscuse Chloe vreodată.

– Ei bine, eu nu pregătesc o porție de – Tara aruncă o privire în bolul lui Chloe – ceva pastă verde și urât mirositoare pentru tratamente cosmetice.

– E un balsam de păr din avocado și maioneză și nu e urât mirositoare. Funcționează mai bine decât balsamul tău de cincizeci de dolari.

– Avocado și maioneză? Accentul sudist al Tarei era vag și fermecător când era amuzată. Clienții tăi prețioși o să-și pună chestia aia în păr?

– Este varianta complet naturală. Întoarcerea la rădăcini și toate alea. Plus că e plină ochi de tot soiul de uleiuri și grăsimi sănătoase. Oamenii o adoră.

– Eu știu pentru ce te-aș adora, scumpo. Dacă m-ai ajuta la vase.

Era mai bine decât să spele toalete, își spuse Chloe, și oricum făcea frecvent și așa ceva.

– Mi-e tare dor de Mia.

Auzind numele fiicei sale adolescente – pe care Tara o adusese pe lume când ea însăși fusese încă adolescentă –, Tara zâmbi.

– Și mie mi-e dor de ea.

Vara trecută Mia lucrase acolo la pensiune, ajutându-le la curățenie și la orice altceva mai fusese de făcut, oferindu-i lui Chloe o pauză binevenită. Dar Mia se afla în Spania acum, petrecându-și ultimul an de liceu într-un program de schimb de elevi.

Punându-și jos bolul, Chloe dădu drumul la apă fierbinte în chiuvetă și deja terminase pe jumătate grămada de cratițe și tigăi când intră și Maddie în bucătărie. Aceasta căra un braț de vase care probabil fuseseră strânse din camerele oaspeților și i le puse pe toate în chiuvetă cu un zâmbet dulce.

La naiba! Chloe mai turnă apă fierbinte în chiuvetă.

– O, mai e ceva, spuse Maddie, întorcându-se din nou spre ea. Aproape mi s-a terminat masca aia de față pe care mi-ai preparat-o, cea cu făină de ovăz, căpșune și miere. Poți să îmi mai dai?

– Sigur. Chloe oricum intenționase să mai prepare o porție în ziua respectivă. Îți place mirosul? Pentru că pot să pun în loc de căpșune...

– Nu, nu schimba absolut nimic. Jax susține că mă face să radiez.

Tara și Chloe schimbară o privire cu subînțeles. Oricât de bună ar fi fost masca lui Chloe, și *chiar* era, nu ingredientele erau cele care o făceau pe Maddie să radieze.

Ci sexul.

Maddie își ațintи privirea în bolul cu balsam pe bază de avocado, plimbând lingura prin el, adulmecându-l curioasă.

– Sos?

Luă o baghetă de pâine de pe blatul de bucătărie şi o înmuie într-o picătură de tratament pentru păr.

– Chloe, să nu îndrăzneşti să o laşi pe sora ta să mănânce balsam de păr, spuse Tara, fără a ridica privirea în timp ce răsturnă expert omleta din tigaie.

– Balsam de păr?

Maddie îşi îngustă ochii spre Chloe şi aruncă bagheta în ea.

Chloe se feri şi rânji.

– E doar avocado şi maioneză. Şi ai şi tu nevoie de ea. Ţi-ar rezolva problema cu electrizatul părului.

Mâna lui Maddie zbură spre părul ei. Avea o masă de bucle castanii, rareori îmblânzite în afară de cazul când avea părul strâns la spate. Nici azi nu era diferit. Îi cădea în bucle pe umeri, revărsându-se voluminos şi bogat, şi, ei bine, electrizat.

– Şi iar ai tricoul pe dos, observă Chloe.

– Ba nu e. Însă Maddie întinse gulerul tricoului pentru a se uita şi studie cusătura de pe exterior. *La naiba!*

– Tot pe întuneric te îmbraci, sau ce e? o întrebă Chloe.

Era scuza pe care Maddie încercase să le-o ofere săptămâna trecută, când îşi făcuse apariţia la pensiune roşie, ciufulită şi purtând tricoul pe dos.

Maddie îşi smulse tricoul pentru a-l întoarce pe faţă. Pe dedesubt avea un sutien roz şi urma vânătă a unei muşcături pasionale pe claviculă.

Chloe izbucni în râs.

– Bravo, Jax.

– Nu el... Noi nu... Maddie se pleoşti. O, s-o lăsăm baltă. Îşi plesni uşor obrajii cu palmele. Am sărit pe el pe drum încoace.

– În timp ce *conduceai*? întrebă Tara oripilată.

Maddie se făcu roşie ca sfecla.

– Am... tras pe dreapta. Lăsă să-i scape un rânjet ridicol. Doar că vreau într-una să îl mănânc. O să îmi treacă vreodată?

– Nu ştiu, recunoscu Chloe. Dar, pentru binele tău, sper că nu.

Dacă cineva merita să fie fericit, era Maddie. Înainte de a veni în Lucky Harbor o experiență nefericită cu un fost prieten o descurajase complet pe Maddie de a se mai apropia de bărbați. Apoi îl cunoscuse pe Jax. Cu puțină răbdare, adăugându-se personalității lui deschise și relaxate, Jax o vrăjise pe Maddie pe când o făcuse să iasă din carapacea ei. Acum se pregăteau de nuntă.

Dată fiind iubirea pasională care îi lega de mult timp pe Tara și Ford, Chloe nu se îndoia că și ei aveau să le urmeze cât de curând exemplul, legându-și destinele la altar.

Era minunat pentru ei. Și palpitant, în același timp. Însă Chloe nu era tocmai sigură ce însemnau toate acestea pentru ea. Care avea să fie planul ei sau ce fel de viitor o aștepta...

- Ai s-o găsești și tu, spuse Maddie blând, privind-o pe Chloe. Iubirea.

- Oh, spuse Chloe, clătinând din cap. Nu. Eu n-am nevoie...

- O vei găsi, îi promise Maddie și o îmbrățișă. Poate după ce te liniștești puțin.

Ah, iată deci. Aceasta era problema. *Adevărata* problemă. Pentru a se bucura de acea acceptare eluzivă după care tânjea, Chloe trebuia să „se liniștească", să renunțe la a mai fi cine era cu adevărat. Să se maturizeze. Să nu o mai lase pe sora ei să mănânce balsam de păr...

Dar, la naiba, nu își asumase partea ei de responsabilitate pentru pensiunea aceea? Nu își redusese drastic din călătoriile constante pentru a putea da o mână de ajutor acolo? Nu își modificase programul astfel încât majoritatea călătoriilor pe care le făcea acum să fie doar de o zi și le făcea doar când putea, când nu aveau oaspeți la pensiune?

Chloe făcuse tot ceea ce i se ceruse. Și tot nu era suficient. Simțind în piept o strânsoare care ar fi putut fi anxietate sau începutul unei crize de astm, își scoase inhalatorul și trase o dată din el.

- Deja? întrebă Maddie, vag îngrijorată. Deja ai dificultăți de respirație, de la începutul zilei?

Chloe ridică din umeri. În momente de stres fiecare dintre ele avea propriile metode pentru a-i face față. Maddie dădea buzna în chipsuri de cartofi. Tara gătea. Chloe își folosea inhalatorul.

– Poate că nu vreau să mă liniștesc.

– Toată lumea o face, la un moment dat, spuse Maddie.

– Mie nu cred că mi se potrivește.

Evitând să își privească surorile, Chloe mai adăugă detergent în apa fierbinte și se înfipse în grămada de vase, încercând să se gândească la ceva vesel. Ciocolată. Cățeluși. Curcubeie.

Bărbați.

Da, bărbații se dovedeau întotdeauna un mod plăcut de a-ți abate gândurile. Se gândi la Matt Bowers, pădurarul sexy pe care îl văzuse la sala de sport. Și mai era dr. Josh Scott, doctorul de la Urgențe. Îl cunoscuse cu ocazia unei crize de astm deosebit de chinuitoare, când aterizase la urgențe în timp ce era el de gardă, iar de atunci se mai întâlniseră întâmplător de câteva ori. Acesta o invitase pe Chloe să iasă cu el, dar ea fusese prea ocupată încercând să jongleze cu deplasările ei și sarcinile de la pensiune. Poate era timpul să își sincronizeze programele și să se joace împreună de-a doctorul.

Un altul era Tipul Drăguț. Nu știa cum îl chema. Era proaspăt mutat în Lucky Harbor și era un adevărat mister. Se instalase într-o casă de pe faleze, una scumpă. Chiar și cei mai versați utilizatori Facebook fuseseră luați prin surprindere. Nimeni nu știa cu ce se ocupa Tipul Drăguț, nici cine era, dar Chloe îl văzuse la magazinul alimentar și era foarte sexy.

Și totuși, în timp ce spălă și ultima cratiță, în minte îi apăru un cu totul alt bărbat, care făcu să i se taie respirația – cel care purta pistol și avea o atitudine de băiat rău și era înzestrat cu un sex-appeal atât de sălbatic încât începuse să îi bântuie visele.

După cum o bântuia și sărutul lor. Ai, ai, ai, sărutul acela. Până la el reușise fără probleme să îl ignore.

– Șerif nenorocit, murmură ea, frecând energic cratița încăpățânată.

– Sawyer? întrebă Tara.

Chloe închise ochii.

– Nu, tocmai asta e. *Nu* Sawyer. Îl vreau pe Matt. Sau Josh. Sau pe Tipul Drăguț. La naiba, chiar și pe Anderson de la magazinul de amenajări interioare. *Nu* pe șerif, mulțumesc frumos.

Ceea ce urmă fu o tăcere atât de stânjenitoare încât Chloe o simți usturând-o pe spate. Cu stomacul strângându-i-se în noduri, se întoarse cu fața spre încăpere.

Sawyer stătea în pragul ușii din spate, în uniformă, tăcut, umplând întreaga bucătărie cu prezența lui.

Se scurse o clipă prelungă în care nimeni nu respiră.

– Nu e nimic personal, îi spuse Chloe lui Sawyer cu toată demnitatea de care se simțea în stare, ceea ce nu era mult.

Dar, la naiba, fără îndoială și ea era ultima femeie de pe planetă pe care ar fi ales-o, deci nu îi greșise cu nimic, își spuse ea. Doar că acum privirile le erau înlănțuite, amintindu-i de felul în care gura lui căzuse oblic peste a ei, fierbinte și lacomă, și brusc fu inundată de o dorință intensă.

În regulă, era cazul să iasă rapid din bucluc. Trebuia să stea să se gândească. De preferat singură, în vârful unui munte undeva. Cât despre ceea ce îi trebuia lui Sawyer, era greu de spus. Era ca o stâncă atunci când voia să fie.

Tara îi întinse o cană de cafea la pachet.

– Cred că în momentul de față îți dorești să fi trecut pe la Starbucks în dimineața asta, ei? glumi ea, într-o încercare vizibilă de a risipi tensiunea.

– Nu poți intra în astfel de localuri îmbrăcat în uniformă, îi spuse Sawyer.

– De ce nu?

– Uneori oamenii scuipă în mâncare sau în băutură când văd un polițist.

– Ei, imaginează-ți așa ceva, murmură Tara, accentul devenindu-i mai pronunțat odată cu iritarea când rosti acele cuvinte în tăcerea oripilată.

Chloe închise robinetul și se uită la Sawyer, stânjenită de neala ei nefericită fiind înlocuită de ceva ce aducea a nevoie aprigă de a-l apăra.

– De ce ai face asta atunci, de ce ai alege să fii polițist, doar pentru a fi tratat astfel?

– Vrei să zici în afară de gloria profesiei? întrebă el sec, apoi ridică din umeri. Sunt bun la asta.

Chloe știa că așa era. În spatele acelui calm se ascundea o hotărâre înverșunată și agresivă care îl ajuta mult în profesia lui. Probabil îl ajuta și în alte domenii.

De exemplu în pat.

Sawyer aruncă o privire în bolul care conținea amestecul de avocado cu maioneză.

– Ce-i aia?

– Nu e un sos, se grăbi Maddie să spună.

– E balsam de păr, îi spuse Tara. Împotriva electrizării.

Toată lumea se uită la părul cafeniu, ciufulit de vânt, al lui Sawyer. Îi cădea bogat și mătăsos pe gulerul uniformei. El nu suferea de electrizare, ticălosul.

– Eu cred că sunt în regulă, spuse el.

Stătea sprijinit de blatul de bucătărie, în mod evident simțindu-se în largul lui, cu gleznele încrucișate într-o poziție relaxată, cu picioarele lungi destinse, cu mușchii coapselor ieșind în evidență prin materialul uniformei.

Da, era în regulă...

– Ai tenul uscat. Chloe arătă din cap spre sticla de lângă balsam, în care se afla un amestec special de vitamina E și ulei din arbore de ceai, totul într-o bază de vaselină. Asta o să-ți remedieze problema. Deși nu avea nimic care să îl vindece de aerul de bărbat viril, rău și mohorât... Asta, desigur, dacă nu ți-e în continuare teamă că am de gând să te otrăvesc...

El o privi calm, apoi luă în mână sticluța, care arăta mică și feminină în mâna lui mare. Cu multă delicatețe, ca și cum ar fi mânuit o bombă, ridică ușor capacul și adulmecă.

– Miroase a flori.

– Și îți amenință masculinitatea? întrebă Chloe.

Tara deschise gura să protesteze, dar Sawyer râse, un sunet grav și ușor răgușit, ca și cum în ultima vreme nu ar fi avut prea multe motive să râdă.

- Folosește-o de două ori pe zi, îi spuse Chloe. Și în scurt timp ai să ajungi să radiezi. Exact ca Maddie aici de față.

Sawyer păru gata să spună ceva despre motivul pentru care Maddie „radia", dar se abținu. Inteligent din partea lui.

- Am auzit despre ce se petrece, îi spuse Tara. Ești bine?

- Da, răspunse Sawyer. Este o altă angioplastie. Va fi bine.

Tara făcu o pauză.

- Mă refeream legat de muncă. Cine are de făcut o angioplastie?

Sawyer oftă.

- Tatăl meu. E o simplă procedură de rutină. E prea câinos ca să lase o problemă la inimă să îl oprească de la ale lui.

Fața îi era calmă și lipsită de expresie. Era din nou masca de polițist, ceea ce însemna că nu voia să discute subiectul.

- Povestește-ne despre tâlhar, îi ceru Maddie.

- Care tâlhar? întrebă Chloe.

Maddie se uită la Sawyer, care se mulțumi să soarbă din cafea.

- Sawyer l-a prins singur pe tâlharul care a jefuit magazinul de cartier, îi spuse Tara lui Chloe. Nu ai văzut? A scris în toate ziarele. Ți-am trimis link-ul prin e-mail.

Hmm. Poate ar fi trebuit să își verifice e-mailul aseară în loc să și-o petreacă lângă Lance.

- La magazinul din cartier a avut loc un jaf armat?

- Iar Sawyer era în fața magazinului când hoțul a ieșit în fugă din el, spuse Tara. Cu banii zburându-i din buzunare în mers.

Sawyer clătină din cap, ca și cum încă nu i-ar fi venit să creadă prostia individului.

– Sawyer l-a urmărit cu mașina, continuă Tara. Apoi pe jos, în timp ce suspectul îmbrâncea persoane nevinovate. Bibliotecara și-a fracturat glezna.

Chloe icni.

– Domnișoara Bunyan?

Tara dădu din cap.

– Într-un final, Sawyer și-a scos pistolul și a tras câteva focuri de armă înainte de a-l doborî pe individ la pământ. Când a sosit restul cavaleriei, Sawyer îl ținea pe tip imobilizat și legat în cătușe.

Chloe se uită la Sawyer, care arăta vag iritat.

– Serios? îl întrebă ea.

– Nu. Domnișoara Bunyan și-a fracturat glezna când a ieșit în fugă din casă uitându-se la telefonul mobil în loc să aibă grijă pe unde merge, încercând să înregistreze un video pentru YouTube. Nu a fost nici pe departe în zona unde s-a întâmplat acțiunea.

– Dar a *existat* acțiune, nu-i așa? întrebă Maddie. Focuri de armă?

– *Nu* au fost focuri de armă, spuse el.

– Ei, la naiba, spuse Maddie dezamăgită. Îmi place mai mult versiunea Tarei.

Lui Chloe nu îi plăcea. Cătuși de puțin. Îi părea bine că nu se trăsese nici un foc de armă, dar tot rămânea urmărirea, înfruntarea, doborârea infractorului... Nu era prima dată când i se amintea din plin cât de periculoasă putea fi munca lui Sawyer, dar oricum se minuna de ușurința cu care înfrunta totul, zi după zi.

– Ești bine?

Sawyer îi întâlni privirea. Așa-i. Sawyer era întotdeauna bine. Iar dacă nu era, nimeni nu și-ar fi dat seama, căci ținea totul ascuns. Gândul o făcu să se întrebe dacă nu cumva ei doi aveau în comun mai multe decât și-ar fi imaginat vreodată că ar fi fost posibil.

– În ziar scria că infractorul se afla în mijlocul unui divorț și pur și simplu a cedat nervos, spuse Tara. Fosta soție îl curăță cum scrie la carte și a început să fure bani pentru a-și plăti avocații. Există tot soiul de nebuni.

Sawyer dădu din cap, iar Chloe nu putu să nu râdă de expresia lui resemnată. Era evident că văzuse „tot soiul de nebuni".

- În mod cert ai fost vedeta orașului ieri, spuse Maddie. Eroul nostru.

Rânji când el se strâmbă și se desprinse de lângă blatul de bucătărie.

- Dar ăsta nu e singurul lucru care ți s-a întâmplat ieri, spuse Tara.

Sawyer îi aruncă o privire piezișă.

- Ba e.

- Nu. Ai primit și o solicitare de a te prezenta la casa doamnei Abbott.

- Ceea ce s-a dovedit a nu fi nimic, spuse Sawyer.

- N-a fost tocmai nimic, interveni Maddie.

- Maddie.

Tonul lui Sawyer fusese gândit să mustre, dar păru mai degrabă răbdător și eventual ușor amuzat. În mod cert blând.

Chloe fu fascinată să întrezărească pentru o clipă un Sawyer blând. Pe de altă parte, Maddie inspira astfel de porniri bărbaților.

Chloe în mod cert nu.

- Ce s-a întâmplat? Doamna Abbott e bine?

- Doamna Abbott e în regulă, răspunse Sawyer.

- Doar pentru că ai apărut tu călare pe calul tău alb și ai salvat-o. Maddie se întoarse spre Chloe. I s-a declanșat alarma de fum, iar Sawyer a fost primul care a ajuns la ea.

- O, nu, spuse Chloe, sincer consternată. Doamna Abbott era una dintre favoritele ei. Chloe îi pregătea în fiecare săptămână o cremă hidratantă specială, singurul produs care o ajuta pe femeia mai în vârstă să atenueze din simptomele psoriazisului. Serveau împreună ceaiul, iar doamna Abbott o desfăta pe Chloe cu povești din tinerețea ei sălbatică. Ardea ceva?

- Nu.

În mod evident încercând să scape de acolo înainte ca Maddie să își termine povestea, Sawyer porni spre ușă.

Chloe își smulse privirea de pe fundul lui deosebit de reușit și o mută asupra surorii ei.

– Nu ardea nimic, o asigură Maddie. Și nici douăzeci de minute mai târziu, alarma de fum s-a declanșat din nou. Apoi din nou, Sawyer intervenind de fiecare dată.

Sawyer se opri cu un oftat.

– Doar o singură dată s-a mai declanșat, nu de două.

– Trebuie neapărat să încep să citesc pagina de Facebook, spuse Chloe. Care era problema?

Maddie rânji.

– Detectorul ei de fum avea nevoie de o baterie nouă.

– O, spuse Chloe. Chestiile alea sunt nasoale.

– Nu, ce e cu adevărat impresionant e că Sawyer s-a dus la magazin în locul ei și i-a cumpărat o baterie, spuse Maddie. Apoi s-a întors și i-a montat-o. Ce scump.

Sawyer afișă o mină chinuită.

– Nu a fost un gest scump, a fost necesar. Mă săturasem să tot merg până acolo.

– *Scump*, repetă Maddie.

Chloe izbucni în râs, iar privirea lui Sawyer se îndreptă fulgerător spre ea.

– De parcă ție ți-ar plăcea să fii considerată o scumpă, spuse el.

– Mie nu, replică ea. Pe de altă parte, eu nu sunt nici pe departe o scumpă.

Și, la drept vorbind, nici el nu era, își spuse ea. Era masiv, și rău, și dominant, și superb, și inteligent, și curajos, și loial...

Dar nu și scump. *Pe toți dracii*, nu.

– Stai liniștit, îi spuse Tara, bătându-l pe umăr. Secretul tău va rămâne între noi.

– Ba vezi să nu rămână, bombăni el. O să le spuneți lui Ford și Jax. Iar Jax e atât de fetiță încât o să le spună... tuturor.

– Și ce-o să se întâmple atunci? întrebă Chloe. Ți se va retrage eticheta de mascul feroce?

Pe fundalul hohotelor de râs ale lui Maddie și Tara, Sawyer murmură ceva în barbă despre întregul sex feminin, apoi dispăru.

capitolul 7

Amintește-ți întotdeauna că ești unică. La fel ca toți ceilalți.

Chloe Traeger

A doua zi Sawyer se afla la spital, așteptând să afle cum decurgeau intervenția chirurgicală a tatălui său. La televizor rula un serial lacrimogen, iar telecomanda nu se vedea pe nicăieri. După două ore se simțea gata să pună mâna pe pistol și poate ar fi tras un glonț în ecran dacă nu ar fi apărut Chloe. Aceasta se trânti lângă el.

– *All My Children?* întrebă ea. N-aș fi crezut că ești genul.

– Nu mă uit.

Cu un gest exagerat, Chloe verifică restul încăperii. Sawyer era singur în ea.

El își ciupi nasul.

– Ce cauți aici?

Chloe îi întinse o pungă.

– Ți-am adus brioșe de ridicare a moralului de la Tara. Cu banane și fulgi de ciocolată. Ea susține că pot rezolva orice.

Ei bine, așa se explica prezența ei. Tara o trimisese să facă o faptă de bună samariteană. Punga conținea patru brioșe. Îi dădu ei una și le înfulecă pe celelalte trei, terminându-le înainte să și-o termine ea pe a ei.

– Hei. Ți s-a părut o împărțire corectă? întrebă ea.

– A fost în funcție de greutatea fiecăruia.

Chloe își lăsă privirea să alunece peste trupul lui, iar Sawyer avu impresia că i se și opri respirația pentru o clipă, dar nu spuse nimic în afară de:

– Hm!

Își termină brioșa, apoi spuse:

– Oh! A fost cât pe ce să uit! Scoase un termos din poșeta ei uriașă. Lapte.

Sawyer îi întinse sticla să bea ea prima, iar când Chloe clătină din cap, o goli.

– E mai bine? îl întrebă ea.

El dădu din cap, iar ea râse ușor.

– Nu fi atât de zgârcit la cuvinte, șerifule.

Fără a părea excesiv de insultată, se instală lângă el, lăsându-se pe spate pe scaunul inconfortabil, întinzându-și picioarele în fața ei, încrucișate în dreptul gleznelor.

– Mă gândesc că sunt două moduri de a face asta, spuse ea. Putem sta într-o tăcere stingheră, sau pot să vorbesc eu în continuare, iar tu să te prefaci că mă asculți.

– Sau ai putea să pleci.

– Da, dar e mult mai distractiv să rămân și să te fac să te simți stânjenit.

– Nu mă faci să mă simt stânjenit.

Ochii ei de un verde nesfârșit îi întâlniră pe ai lui.

– Ceva tot îți fac.

Da. Pe toți dracii, ceva sigur îi făcea.

– Mă sâcâi? propuse el. Mă iriți? Mă frustrezi? Mă înfurii?

– Te excit.

Sawyer clătină din cap, dar al naibii să fie dacă nu avea dreptate.

– Aleg cea de-a doua opțiune.

– Te irit? întrebă ea.

– Nu. Cea în care tu vorbești.

Ea râse, apoi îi povesti despre ultima ei călătorie în Belize, de unde se întorsese cu micul tatuaj de pe interiorul încheieturii ei și care aparent însemna „Fii tu însăți".

– A durut ca naiba, spuse ea. Iar Tara este sigură că nu voi reuși niciodată să mă angajez pe un post care presupune muncă de birou din cauza locului unde se află – e greu de acoperit. Probabil s-ar panica dacă mi-ar vedea și celălalt tatuaj, dar nu o să-l vadă pentru că este ascuns într-un loc... discret, spuse ea, aruncându-i un rânjet.

Sawyer reflectă la cuvintele ei preț de o clipă foarte plăcută, savurând distracția de a-și imagina unde era și ce ar fi putut reprezenta tatuajul acela.

– Anticipezi că îți vei dori un loc de muncă la birou? o întrebă el, nereușind să și-o imagineze într-un astfel de mediu, perfect cuminte și reținută.

Ea râse.

- Să stau la o masă de scris și să zâmbesc drăguț? Nu, nu sunt sigură că aș fi în stare de așa ceva.

- De ce anume *ai fi* în stare?

Chloe păru surprinsă de întrebare.

- Ei bine, mi-ar plăcea să reușesc să lansez oficial linia de produse cosmetice naturale pe care le creez.

- Asta pare o idee... surprinzător de corporatistă.

- Mușcă-ți limba, spuse ea.

Sawyer se trezi zâmbind.

- Uau, spuse ea. Ar trebui să faci asta *mult* mai des.

El o ignoră.

- Îți place ceea ce faci.

- Ei bine, da. Nu asta e ideea?

El deschise gura, apoi o închise din nou, dând din cap în semn că da.

- Ai știut dintotdeauna ce vrei să faci?

- Da. Când eram mică, stăteam tot timpul cu mama la cort. Știai asta?

El clătină din cap. Nu știa mai nimic despre trecutul ei. O cunoscuse pe Phoebe însă, și nu fusese tocmai genul de femeie mămoasă.

- Maddie și Tara au crescut cu tații lor, dar eu am fost cu Phoebe. Mergeam cu cortul, spuse Chloe. În cea mai mare parte călătoream de la un concert Grateful Dead la următorul; uneori ne lansam și în alte aventuri. Dar mi-am purtat întotdeauna toate lucrurile personale într-un mic rucsac cu ilustrații din *Salvați de clopoțel*.

Sawyer simți o gheară în piept și îi luă o clipă până putu vorbi:

- Trebuie să fi fost dificil pentru o copilă.

Copilăria lui fusese dramatic diferită. El avusese un cămin, unul *mizerabil*, dar totuși, un acoperiș deasupra capului.

- O, mie mi-a plăcut, spuse Chloe. Desigur, eram sărace lipite pământului, dar eu nu știam asta. De fiecare dată când puteam, ne făceam singure lucrurile de care aveam nevoie. Săpun, șampon, chestii dintr-astea. Îmi plăcea la nebunie să descopăr care parfumuri se potriveau cel mai bine cu anumite ingrediente.

Desigur, Chloe se străduise să se descurce cât mai bine în situația în care fusese pusă. Dar viața ei de nomadă fusese inevitabil grea. Sawyer habar nu avea cât de diferită ar fi fost viața lui fără Ford și Jax, care îi oferiseră o doză de stabilitate. Apoi, după ce fusese arestat, găsise o altă forță stabilizatoare, diferită, cu un impact chiar mai mare, în persoana ofițerului care îl arestase, oricât ar fi fost de surprinzător. Șeriful Allen Coburn fusese primul adult care își găsise răgaz să manifeste un oarecare interes față de el. Să îi pese. Avusese grijă să îl pună pe Sawyer pe calea cea dreaptă verificându-l în fiecare săptămână și continuase să o facă până la moartea lui, cu câțiva ani în urmă.

Chloe nu părea să fi avut parte de astfel de forțe stabilizatoare, cel puțin nu până anul trecut.

– În stilul ăsta de rătăcit dintr-un loc într-altul, spuse el, cum te-ai dus la școală și ți-ai făcut prieteni?

– Phoebe mi-a făcut educația acasă, în mare parte, până la liceu. O vreme ne-am stabilit în San Francisco pentru că avea un iubit care era mașinist la teatru. Acolo m-am dus la școală.

– Tu și mama ta ați locuit cu iubitul ei?

– Nu, el locuia în mașina lui, în parcarea teatrului. Și atunci am trăit mai mult prin tabere. Ridică din umeri, ca și cum nu ar fi fost mare scofală; fusese pur și simplu realitatea ei. Îmi făceam prieteni oriunde ne-am fi aflat; asta nu era cu adevărat o problemă. Mi-e mai ușor acum, firește, când am o casă.

Deci pensiunea pe care o administra cu surorile ei era prima casă adevărată pe care o avusese vreodată, ceea ce intensifică strânsoarea pe care o simțea în piept.

– Dar tu? îl întrebă ea.

– Ce-i cu mine?

– Tu aici ai crescut.

– Da.

Ea îi aruncă o privire prelungă, așteptând nerăbdătoare ca Sawyer să își deschidă sufletul.

– Ei, haide, spuse ea. Spune-mi ceva. Ai vreun tatuaj? întrebă ea. Povești din copilărie? Ceva ce dorești să le împărtășești și colegilor tăi? Orice?

– Credeam că înțelegerea era că tu vorbești și eu ascult.

Ea clătină din cap.

– M-am interesat în privința ta, să știi. Îl îmbrânci cu un umăr într-al lui. Și pentru un orășel care iubește bârfele mai mult decât supermarketul Walmart, nu prea există informații despre tine aici. La drept vorbind e chiar drăguț că oamenii locului sunt atât de protectori față de șeriful lor cel mare și rău.

Protectori? Sawyer clătină din cap, dar ar fi trebuit să știe că Chloe nu avea să abandoneze subiectul.

– Asta înseamnă că nu, ești pur și simplu teribil de neinteresant? întrebă ea. Sau nu, pur și simplu te închizi în tine pentru că poți și pentru că la asta te pricepi cel mai bine?

El izbucni în râs exact în clipa în care apăru chirurgul. Redevenind brusc sumbru, Sawyer se ridică în picioare și se pregăti sufletește pentru cel mai negru scenariu, însă doctorul îl asigură că intervenția tatălui său decursese bine. Inundat de ușurare pură, se lăsă să cadă din nou pe scaun. De ce naiba îi păsa cât de puțin era o enigmă deplină. Nolan Thompson considera că fiul lui nu merita să-și irosească timpul cu el. Acest lucru nu avea să se schimbe datorită unei angioplastii. Poate dacă i-ar fi înlocuit inima...

Chloe se așeză și ea și își petrecu brațul pe după el, sprijinindu-și capul pe umărul lui. Nu spuse nimic, lăsându-i o clipă de răgaz. Ceea ce se dovedi a fi o altă surpriză. Chloe era mereu într-o agitație atât de neîntreruptă, făcând mereu eforturi considerabile pentru a-l scoate din sărite. Sau, pe toți dracii, poate că nu era deloc un efort, poate că ei îi venea ușor.

Dar acum, în momentul acela, era acolo. Alături de el. Tandră, și caldă, și afectuoasă. Ce naiba căuta aici, oricum? Și de ce îi dădea o stare atât de profundă de bine? Neputând să se abțină, o strânse lângă el. Doar pentru o clipă, își promise, îngropându-și fața în părul ei mirosind dulce, absorbind alinarea mută pe care i-o oferea.

În cele din urmă se ridicară de pe scaune și, surprinzându-l din nou, ea ridică privirea spre chipul lui. Dând

din cap cu o expresie satisfăcută, părând a spune c
arăta în regulă după standardele ei, se ridică în vâr
picioarelor și îl sărută pe obraz. Apoi ieși din sala de a
teptare la fel de misterios cum apăruse, lăsând în urm
ei un gol pe care Sawyer nu reuși să și-l explice.

Trei nopți mai târziu, după o zi dată naibii, Sawye
își târî fundul obosit și jerpelit până la Love Shack
barul deținut în comun de către Jax și Ford. În dim
neața aceea ninsese timp de cinci secunde, exact atât că
să compromită carosabilul. Ceea ce însemna că fiecar
apel la care se prezentase Sawyer după aceea îl pusese în
situații de viață și de moarte chiar și pentru a se da jo
din blestematul lui de SUV. De două ori se prezentase
pe autostradă pentru a se ocupa de dirijarea traficului
de două ori fusese aproape lovit de câte un idiot gonind
cu o viteză mult prea mare pentru condițiile de drum.

Însă picătura care umpluse paharul fusese ultima
solicitare pe care o primise – un accident fatal care se
petrecuse chiar la marginea orașului Lucky Harbor. Un
puști de douăzeci de ani se urcase băut la volan și sfârși
se încolăcit în jurul unui copac.

La un moment dat din viață Sawyer fusese foarte
aproape de a deveni acel puști. În noaptea aceea rămă
să cu mult timp în urmă, Sawyer nu fusese la volan,
dar fusese la fel de beat ca șoferul când se izbiseră de
un stâlp.

Sawyer reușise să scape cu viață din acel accident și
chiar dacă îi plăcea să creadă că acela fusese momentul
în care își luase viața în mâini, adevărul era că se scurse
seră alți câțiva ani până să se întâmple acest lucru.

Acum, înghețat până în măduva oaselor, se îndrep
tă spre ușa de la intrare a barului exact când ieșea un
alt bărbat.

Todd, care îngustă ochii la vederea lui Sawyer. Acesta
îi răspunse cu o privire netulburată. Mormăind în barbă
ceva neinteligibil, Todd îi aruncă o privire dură peste
umăr și dispăru în noapte.

Sawyer avea chef de ceartă și aproape îl urmă pe
Todd ca să se ia la bătaie cu el. Dar gândirea rațională

se dovedi mai puternică și îl lăsă pe Todd în pace. Intră în bar, sperând să se încălzească.

Localul Love Shack era amenajat să semene cu o veche tavernă din Vestul sălbatic. Pereții erau zugrăviți într-un roșu strident de bordel și ticsiți cu vechi unelte de minerit. Pe grinzile de lemn golașe din tavanul înalt erau atârnate felinare, care se legănau deasupra meselor scrijelite în formă de bancă, ocupate acum de mulțimea gălăgioasă care se strângea în weekend.

Sawyer traversă direct barul, îndreptându-se spre biroul lui Ford, aflat în spate. Se schimbase la secție de uniforma murdară și era în haine de civil acum, dar în continuare înarmat. Își încuie centura din dotarea uniformei și majoritatea armelor într-un dulăpior gol pe care băieții îl păstrau pentru el și se duse înapoi la bar.

– Ei, ia te uită, e chiar eroul local, remarcă Ford când Sawyer se așeză la bar. Ai mai schimbat recent bateriile la vreo alarmă de fum?

– Ține-ți gura. Sawyer îl privi turnându-i sucul carbogazos pe care îl servea de obicei. Dă-mi mai bine o bere.

Ford ridică o sprânceană și se duse la dozatorul de bere.

– Zi nasoală?

– Zi nasoală.

Sawyer sorbi cu sete din bere, încă văzând în minte ochii orbi ai puștiului încremenit pentru veșnicie pe asfalt, la cincisprezece metri de locul de unde fusese proiectat din mașină.

Nici cinci minute mai târziu, Maddie ieși veselă din magazia barului, arătând ușor ciufulită, ceea ce însemna că, fără îndoială, și Jax era undeva pe aproape. Îi zâmbi lui Sawyer și se servi cu un pahar de apă cu gheață, în timp ce Ford îi strigă unuia dintre ospătari:

– O porție de pește și cartofi pai pentru șerif, spuse. Porție dublă la cartofi. Se uită la Sawyer. Mai dorești ceva?

Era bine cunoscut faptul că Sawyer avea un apetit demn de un șofer de tir. Acesta ridică din umeri.

– Nu prea mi-e foame.

Sprânceana lui Ford se ridică din nou.

– Să renunț la cartofi?

– Doar partea cu porția dublă.

Maddie și Ford schimbară o privire îngrijorată, apoi Maddie se așeză pe scaunul de lângă cel al lui Sawyer.

– Ești bine?

În trecut nu avusese pe nimeni care să îl întrebe așa ceva. Oamenii presupuneau pur și simplu că era bine sau, cel puțin, că avea să fie. Apoi în oraș apăruseră cele trei surori. Două dintre ele puseseră mâna pe cei mai buni prieteni ai lui, iar acum când una, când alta se găseau mereu să îl întrebe dacă era bine.

– Nu mi-e foame, atâta tot.

Jax ieși din magazie. O trase pe Maddie de pe scaun, se așeză în locul ei, apoi o puse în poala lui, îngropându-și nasul în părul ei, lăsându-și o mână să coboare pe fundul ei.

– Hei, drăguță! Te simți puțin mai bine acum?

Dumnezeule, își spuse Sawyer. Îl făcuseră până și pe Jax să întrebe oamenii cum se simțeau.

Însă Maddie se topi în brațele bărbatului ei.

– Mult. Sawyer, însă, a avut o zi proastă. Susține că nu îi e foame.

Jax se uită la Sawyer, ridicând din sprâncene.

Sawyer îl ignoră, iar când sosi mâncarea, se concentră asupra mâncatului pentru a demonstra că era în regulă. Jax se aplecă spre el pentru a lua un cartof.

– Cum ție nu ți-e foame... *Hei*, bombăni el, când Sawyer îl împunse cu furculița. Ei bine, cel puțin nu e nimic în neregulă cu reflexele tale.

Dându-i lui Maddie un sărut zgomotos, Jax se întoarse la muncă.

Maddie îl privi plecând și oftă visătoare.

– Am să mă căsătoresc cu el.

– Doar Dumnezeu știe de ce.

Sawyer se întinse după ketchup, iar Maddie râse.

– Mă face fericită, spuse ea. Mă face... de toate. Știi?

Sawyer o privi în ochii calzi și dădu din cap, nevoind să o dezamăgească. Ea îi zâmbi și îl îmbrățișă, apoi îl sărută pe obraz.

– Ești un scump că îmi faci pe plac.

Sawyer fu cât pe ce să se înece cu un cartof. Iată deci că era din nou considerat *scump*. Ar fi trebuit să omoare pe cineva în săptămâna aceea, astfel ar fi rezolvat problema.

Câteva clipe mai târziu apăru Chloe. Sawyer inspiră adânc și abia atunci își dădu seama că își ținuse respirația. Nu se mai punea problema să omoare pe cineva. Ceea ce își dorea... era ea.

Reflectase la acest lucru încă de când îl surprinsese la spital. Și visase la acest lucru. Vise suficient de fierbinți cât să pârjolească așternuturile.

Chloe se dezbrăcă de jacheta de piele neagră, dezvăluind un pulover roșu de te dureau ochii, o fustă de blugi minusculă, colanți și cizme până la genunchi. Și, Dumnezeule, cizmele îi dădeau o grămadă de idei. Nu că ar fi avut nevoie de mai multe. Părul ei lucios, roșcat-închis, era ciufulit de vânt și i se revărsa în cascadă pe umeri, făcându-l să se gândească la acele vise ale lui. În detaliu.

Sau poate că de vină era pur și simplu ea. *Ea* îl făcea să se gândească la sex. Sex fierbinte, sălbatic, fără restricții...

Chloe veni la bar și îi susținu privirea preț de o clipă prelungă, ruptă din timp. Ea nu îl întrebă dacă era bine. Nu îl împovără cu îngrijorarea ei. Nici măcar nu îi oferi obișnuitul ei zâmbet sardonic de mă-doare-în-cot. Nu, doar se mulțumi să îl fixeze cu ochii aceia de un verde intens, iar el se trezi dorindu-și să cadă și să se înece în ei.

Își dorea și încă un pahar de ceva și eventual o vacanță. În mod cert ar fi trebuit să și-o tragă. Eventual cu o blondă înaltă și atrăgătoare la trup, pe care s-o doară în cot de ce simțea el și ale cărei singure cuvinte să fie:

– Mai tare, Sawyer, trage-mi-o mai tare.

Doar că nu își dorea o blondă înaltă și atrăgătoare. Își dorea o roșcată micuță, senzuală și sălbatică. Și-o dorea pe *această* roșcată micuță, senzuală și sălbatică.

– După o zi dificilă, spuse Chloe încet, am întotdeauna nevoie de ceva ușor... nebunesc. Ceva puțin în neregulă, care să mă împingă înapoi la locul meu.

Situaţia era cu mult mai gravă decât crezuse dacă avea impresia că acele cuvinte erau perfect logice.

– Dar poate că doar eu simt aşa, spuse ea în replică la tăcerea lui. Probabil că un Cercetaş Senior nu simte nevoia de nimic nebunesc.

– Cercetaş Senior?

Ea îi zâmbi.

– Am spus cumva Cercetaş Senior? Mă referam la un om al legii, îmi pare rău.

Era o minciună sfruntată că îi părea rău. Avea impresia că era un om extrem de convenţional. O ştia. Avea s-o lase să creadă acest lucru în continuare pentru că era în favoarea obiectivelor lui. Aveau nevoie de distanţă între ei.

O grămadă de distanţă.

Dar în seara aceea nu prea avea chef să fie convenţional şi al naibii să fie dacă avea chef de distanţă.

– Uneori nebunia funcţionează.

– Nu mă tachina, spuse Chloe. Avem definiţii foarte diferite pentru ce înseamnă nebunie. Eu mă refer la coborât pe tiroliană deasupra unor fălci flămânde de aligatori. Îmbrânci uşor băutura din faţa lui. Tu te referi la a bea o singură bere.

– Habar nu ai la ce mă refer.

Ea îşi plecă uşor capul în semn de recunoaştere şi poate că ar fi spus ceva, dar un individ se băgă cu forţa între ei şi trânti palmele pe bar. Era deja, în mod evident, rupt de beat – pe toţi dracii, era de-a dreptul praf – când flutură ameţit o mână în direcţia lui Jax.

– Hei, omule, mişcă-te dracului mai repede. Ne trebuie încă o carafă la masă, urgent!

– Ăsta e ultimul lucru care îţi trebuie, spuse Sawyer.

Individul se întoarse fulgerător spre el, cu ochii arzându-i de furie gata să explodeze. Sawyer îşi ridică poalele cămăşii pentru a-i arăta insigna de şerif prinsă la cureaua pantalonilor, apoi îi făcu semn tipului să se întoarcă la masă.

– Impresionant, spuse Chloe, când bărbatul se supuse. Aşteptă o fracţiune de secundă. Ai avut o zi lungă.

Sawyer ridică un umăr.

– Am auzit despre accidentul mortal.

El nu răspunse. Nu era nimic de spus. Însă ea continuă să îl privească, având în ochi ceva ce aducea mult prea mult a compătimire. Sawyer nu își dorea compătimire. O dorea pe ea, încolăcită în jurul lui, rostindu-i gâfâit numele în timp ce se izbea neobosit în ea.

Ea nu întrerupse contactul vizual și, așa cum se întâmpla de obicei când se lăsa absorbit în vortexul ei, orice altceva păru să pălească până dispăru. Gălăgia generală din bar, muzica, chipurile celor doi bărbați care îi erau mai mult frați decât prieteni, totul... în afară de el și ea.

Ea îl atinse, doar o dezmierdare ușoară cu degetele peste umărul lui, și deși tot trupul i se încordă, simți că putea respira ceva mai ușor.

Gura ei se curbă lent într-un zâmbet. Ochii îi erau calzi, cu o umbră de sfidare și poate chiar îngrijorare.

Nu își dorea din partea ei îngrijorare.

Dar sfidare... da. Avea să o accepte.

– Ești tensionat, spuse Chloe.

Ridicându-se, se duse în spatele lui, punându-și mâinile pe umerii lui. Își înfipse degetele în mușchii lui încordați, masându-i cu surprinzător de multă forță, până când se topi într-o baltă la picioarele ei.

– E mai bine? îi murmură ea la ureche, făcându-l aproape să geamă când își apăsă sânii pe el.

Glumea? Singurul mod în care ar fi putut să se simtă și mai bine ar fi fost dacă s-ar fi aflat undeva doar ei doi și complet goi. Însă cineva o strigă pe nume, iar ea se îndepărtă pentru a povesti cu niște prieteni, lăsându-l să se holbeze în urma ei în timp ce se prefăcea că se uita altundeva. Da, intraseră într-un joc nou zilele acestea, un fel de joc de-a șoarecele și pisica, iar Sawyer era destul de sigur că nu i se puseseră la dispoziție toate regulile.

Chloe râse la ceva ce auzi de la cineva, cu părul scânteindu-i ca o mare de flăcări sub lumini. Privirea ei alunecă spre a lui. Da, în mod cert ceva se schimbase între ei. Din nou. Prima dată crezuse că era doar imaginația lui. În fond, îi plăcuse întotdeauna să îl atâțe, iar el făcuse la fel cu ea. Dar fusese întotdeauna capabil

să se scuture de efectul ei, știind că nu făceau decât să se tachineze reciproc.

Nimic mai mult.

Niciodată nimic mai mult.

Dar acum doar o scânteie îi mai despărțea de o explozie care ar fi putut să-i mistuie pe amândoi, făcându-i una cu pământul, iar așa ceva nu se putea întâmpla. Muncise prea al naibii de mult pentru a-și construi viața pe care o trăia. Zi după zi, absolut în fiecare zi, trebuia să rămână pe calea cea dreaptă. Disciplina era singurul lucru pe care se putea baza. Nici măcar prietenii lui nu l-ar mai fi putut ajuta dacă ar fi luat-o razna ca adult. Coburn era mort, tatăl lui nu se punea la socoteală, iar Ford și Jax erau ocupați să înceapă vieți noi. Meritau să fie fericiți și să nu fie nevoiți să-și facă griji pentru el. Așa era logic și rațional.

Dar indiferent că era din cauza extenuării sau a amintirilor stârnite de accidentul mortal din seara aceea, logica și rațiunea nu aveau nici cel mai mic cuvânt de spus asupra dorinței sale lacome, vibrante, neobosite de a o avea pe Chloe Traeger.

capitolul 8

Tăcerea e ca mierea, dar e greu să-ți amintești asta când te încearcă fierea.

Chloe Traeger

De regulă Chloe adora să se afle la barul Love Shack când era atât de aglomerat ca acum. Adora căldura și legătura cu oamenii care trăiau aici, în Lucky Harbor. Se bucura de camaraderia lor relaxată, mai ales după ce ultimele câteva zile fusese plecată în interes de serviciu. De obicei când stătea pe un scaun de bar și le asculta poveștile se simțea inundată de o stare de calm. Ca și cum acolo și-ar fi putut găsi locul cu adevărat.

Dar nu și în seara aceasta. Fusese plecată la San Francisco pentru câteva zile și totul decursese bine. Avea

comenzi noi pentru linia ei de produse cosmetice și reușise chiar să includă și puțină distracție, vizitându-și prieteni pe care nu îi mai văzuse de ceva vreme. Aceștia și-ar fi dorit să mai rămână câteva zile și i-ar fi fost ușor să se întindă cu munca pentru a-și amâna plecarea. Dar, pentru prima dată, fusese nerăbdătoare să se întoarcă în Lucky Harbor.

Acasă.

La volan, pe drum înapoi, începuse să se gândească la soluții pentru a rămâne mai aproape de casă data viitoare și pentru a mai reduce din timpul petrecut călătorind.

Ideea nu era nouă. Îi venise pentru prima dată cu câteva luni în urmă și nu se mai dădea dusă. Voia să însemne mai mult pentru pensiune decât persoana care spăla vasele și făcea pe paznicul de noapte pentru oaspeți. Voia mai mult decât să țină pur și simplu locul altcuiva. Voia să facă parte din acea pensiune la fel cum o făceau Maddie și Tara. Ba chiar se gândise la modul perfect de a o face – deschizându-și propriul centru spa în cadrul pensiunii. De mai multe ori săptămâna trecută oferise ocazional câtorva dintre oaspeți câte un tratament cosmetic gratuit pe terasa închisă, dar acum ar fi fost altceva. Ar fi fost zi de zi. Oficial.

Fără îndoială surorile ei aveau să îi amintească de cât de mult timp era plecată, dar de ce nu ar fi putut să găsească un compromis? De ce nu ar fi putut să le aibă pe toate? Nu spunea nimeni că nu putea să înceapă încetișor, demonstrând că era capabilă să o scoată la capăt. Pe toți dracii, putea în continuare să călătorească în zilele când nu avea nimic programat. Astfel s-ar fi bucurat de avantajele ambelor sisteme de lucru, rămânând cu un picior ancorată aici, dar putând în același timp și să plece și să își ia zborul când simțea nevoia.

I-ar fi plăcut.

Numele lui Sawyer o făcu să își îndrepte din nou atenția către bar. Jax tocmai o servea pe Lucille, povestindu-i ceva despre propria lui copilărie sălbatică și nechibzuită, una care, întâmplător, îl inclusese și pe Sawyer. Aparent bunul șerif fusese și el în tinerețe sălbatic

și nechibzuit, ceea ce o șocă pe Chloe. La frageda vâr-
stă de paisprezece ani, Sawyer conducea o mică afacere
cu acte de identitate false. Confecționase atât pentru
el, cât și pentru Jax câte un set de acte de identitate
false pe care încercaseră să le folosească pentru a cum-
păra alcool.

Povestea nu se sfârșise bine.

Lucille, îmbrăcată ca de obicei într-un trening roz
neon care te orbea și având pe cap o cordeluță sport
albă, hohoti cu vocea ei de persoană care fumase timp
de șaptezeci de ani.

– O, scumpule, îi spuse ea lui Jax. Bineînțeles că
îmi amintesc. Tatăl lui Sawyer a fost furios. V-a ținut o
morală usturătoare și ție, și lui.

– Da, și nu s-a mulțumit cu morala, spuse Jax, strâm-
bându-se când își aminti.

Sawyer nu părea să acorde nici cea mai mică atenție
poveștii. Tocmai își termina cartofii pai, concentrân-
du-se exclusiv asupra lor și dându-i pe gât cu ce mai
rămăsese din bere.

Chloe nu îl mai văzuse niciodată să consume alcool.

Și a naibii să fie dacă și-ar fi putut imagina vreodată
că bărbatul din spatele insignei de șerif avusese la un
moment dat o afacere cu acte de identitate false, indife-
rent dacă fusese sau nu doar un puști neghiob. Îi venea
greu să pună laolaltă cele două imagini foarte diferite pe
care și le făcuse despre el.

Sawyer împinse deoparte farfuria goală, salutând-o
din cap pe chelneriță când aceasta i-o luă. Vizibil dis-
trat, se ridică și ocoli barul dispărând în încăperea
din spate.

Chloe îl urmări plecând, apoi îl văzu pe Ford schim-
bând o privire cu Jax. În mod evident înțelegeau că ceva
se petrecea, ceea ce era bine pentru că ea nu considera
că a sta pe lângă Sawyer în seara aceea ar fi fost o ma-
nevră prea înțeleaptă. Și, naiba s-o ia de treabă, ea se
străduia să ia decizii înțelepte.

Și totuși... fir-ar să fie. Nici Ford, nici Jax nu porni-
seră după el. Mai așteptă un minut, își aminti expresia
de indiferență atent construită de pe chipul lui Sawyer

și înțelese că însemna că avea nevoie de acea mască în seara aceea. Cu inima strânsă, trase adânc aer în piept și se duse ea.

Sawyer stătea singur în colțul biroului din spate, în fața unui dulăpior cu lacăt care era deschis. Chloe își aminti că Maddie îi spusese odată că băieții îi rezervase-ră un dulăpior cu lacăt pentru a putea, atunci când ve-nea de la muncă, să își lase armele undeva în siguranță și astfel să își încheie tura.

Ceea ce era limpede că Sawyer făcuse chiar în seara aceea, căci acum era ocupat să introducă o combina-ție. Deschise dulăpiorul fără a se întoarce spre ea, deși Chloe știa sigur că o auzise intrând în birou. Era ca o felină când venea vorba de astfel de lucruri, având ochi și la ceafă, ghicind diverse chestii.

Îl privi scoțându-și centura din dulăpior, și petrecân-du-și-o în jurul taliei și închizând-o ferm. Apoi se aplecă și își prinse tocul de picior în jurul coapsei musculoase. Alegând apoi pistolul, îl ridică atent și verifică ceva la el. Satisfăcut, îl băgă în tocul de la șold, închizând micuța curea peste el pentru a-l fixa.

Chloe rămase încremenită, șocată să constate că a-l privi înarmându-se până în dinți era ceva ce o excita.

Refuzând în continuare să îi recunoască prezența, Sawyer scoase un cuțit, îl băgă într-o teacă de pe picio-rul lui, apoi își băgă un alt pistol în pantaloni în dreptul șalelor.

Oh. Brusc aerul păru cam cald în încăpere.

-Nu cumva ești o idee cam prea înarmat pentru ge-nul de solicitări cu care te confrunți aici, în Mayberry, SUA? întrebă ea, pe un ton enervant de senzual. Adică, sunt sigură că blocajele în trafic sunt sâcâitoare, și pro-babil că te lovești din când în când de câte un bețiv care se împleticește pe chei și îți mănâncă din timp, dar chiar sunt oamenii aceia *atât* de periculoși?

Sawyer nu tresări la auzul vocii ei în camera cufunda-tă în tăcere. Se mulțumi să îmbrace peste restul ținutei o jachetă pe al cărei spate era inscripționată cu litere mari și albe sigla Agenției de Combatere a Drogurilor. Încuie dulăpiorul, apoi se întoarse încet spre ea.

– Am colaborat și la alte proiecte în cadrul unei forțe de intervenție speciale.

Proiecte periculoase, din câte vedea ea, și simți un junghi de teamă pentru el.

– Ah. Deci ești...

– Îmi place să fiu pregătit.

Chloe dădu din cap, alegând să nu îi împărtășească îngrijorarea ei, pentru că știa că nu ar fi dorit-o. Și ei îi plăcea să fie pregătită sau cel puțin să dea impresia că era. Iar în acel moment nu era nici pe departe pregătită pentru efectul pe care îl avea asupra ei simplul fapt de a-l privi, prin urmare se dădu înapoi până se ciocni de ușă.

Crispându-se, puse mâna pe clanță.

– Ei bine, spuse ea mult prea vesel, vise plăcute.

Ieși din încăpere fără a mai adăuga nimic altceva. Traversă direct barul, se urcă pe scuterul ei Vespa și porni spre pensiune în noaptea cufundată într-o beznă adâncă.

Vise plăcute? Chiar îi urase lui Sawyer să aibă vise plăcute? Ce se petrecea cu ea? Și, fir-ar al naibii, nici măcar nu îl întrebase de tatăl lui. Fusese prea ocupată lăsându-se distrasă de munca lui și de cât de bine arăta când o îndeplinea.

De-abia când ajunse pe veranda căsuței din spatele pensiunii se opri să inspire adânc. Era complet singură. Singură îi era bine. Îi plăcea mult să fie singură...

O mașină SUV apăru în spatele pensiunii și parcă lângă scuterul ei.

Sawyer, desigur. Acesta coborî din mașină și urcă hotărât treptele verandei, arătând deosebit de mare și rău în întuneric. Genunchii ei fură cuprinși de un vag tremurat bizar și fu nevoită să îi încordeze, sprijinindu-se cu spatele de balustrada verandei.

– Ce cauți aici?

– Am vrut să mă asigur că ai ajuns acasă cu bine.

– Pe toate femeile le urmărești când pleacă acasă de la bar, șerifule?

– Nu. Doar pe cele care prezintă cea mai mare probabilitate de a se furișa la orele târzii ale nopții în apropiere de Black Ridge. Își sprijini un braț pe balustradă lângă ea și se aplecă peste ea. Cum în seara asta sunt

prea obosit să fug după tine, m-am gândit să te intercep-
tez la plecare.

- Ne-ai văzut, murmură ea, refuzând să se lase intimi-
dată de silueta lui masivă planând amenințător peste ea.
Însă trupul ei nu își refuză un mic fior de plăcere stârnit
de apropierea lui fizică. Pe Lance și pe mine, cu o seară
înainte să plec spre San Francisco.

Se duseseră acolo pentru că bătrâna casă Whitney
era programată la demolare lunea următoare. Se lăfăia
peste treizeci de acri de pădure deasă, îndepărtată, și nu
mai fusese locuită de zeci de ani.

În afară de persoane fără adăpost. Mereu se găseau
câțiva care căutau să se adăpostească acolo, mai ales spre
sfârșitul toamnei, ca acum, când nopțile deveneau reci.
Chloe și Lance și alți câțiva din oraș, inclusiv Lucille
și grupul ei de prietene cu părul albastru, îi scoseseră
de acolo și îi duseseră în diverse adăposturi învecinate,
pentru a se asigura că fiecare dintre ei avea un loc unde
putea să meargă înainte ca bătrâna casă să fie demolată.

- Am ajuns acolo tocmai când voi plecați. Privirea îi
rămase imposibil de descifrat. Ați reușit să găsiți pentru
toată lumea adăposturi în care să fie primiți?

Ceva din ea se înmuie puțin, iar Chloe își înăbuși
nemiloasă senzația.

- Da. Inspiră scurt când el veni și mai aproape. Pen-
tru cineva care muncise toată ziua, încă mirosea deli-
cios, a săpunul masculin pe care îl folosea, oricare ar
fi fost acesta, și a bărbat. Pe deplin bărbat. Deci ne-am
întors la treaba cu Cercetașul Senior, spuse ea. Brav și fi-
lantrop, preocupat de soarta celor fără adăpost și având
grijă ca femeile să ajungă acasă tefere și nevătămate.

El clătină scurt din cap.

- Nu e nimic brav sau filantrop în ceea ce simt față
de tine, Chloe.

- Ei, asta chiar că e o ușurare.

Fiecare nerv din trupul ei era în alertă maximă, ți-
pându-i să fugă cât o țineau picioarele. Dar mai era ceva.
Bărbatul din fața ei își risca de bunăvoie viața, zi după
zi, într-o mie de moduri diferite, pentru oameni ca ea.
Era o revelație bizară și care o făcu să se simtă stingheră.

Dar *era* periculos, chiar dacă doar pentru inima ei. Ar f
trebuit să intre în casă și să încuie ușa, nu pentru că î
era teamă de ce ar fi putut să-i facă Sawyer, ci pentr
că îi era teamă de ce ar fi putut să-i facă *ea* lui.

În schimb se trezi parcurgând și ultimul pas care
mai separa de el, făcând să dispară distanța dintr
ei, astfel că acum se aflau față în față, despărțiți doar d
o răsuflare.

El coborî privirea în ochii ei.

– Ce pui la cale?

– Nimic bun.

Sawyer clătină din cap și coborî cu un deget pe tâm
pla ei și pe conturul obrazului. Vag surprinsă de inten
sitatea atingerii lui, Chloe își puse mâna peste a lui ș
i-o ținu nemișcată pe fața ei. Ceva scânteie în ochii lui,
o foame dureroasă care o ținu captivă.

Pentru că era la fel ca cea pe care o simțea ea. Fu șoca
tă de forța ei și de cât de dificil îi deveni brusc să respire.
Dar nu fu șocată când el o împinse ușor în spate până
se ciocni cu spatele de ușă. Gura lui alunecă fin peste
obrazul ei, peste gâtul ei, dinții lui zgâriind-o blând pe
piele în timp ce își împinse o coapsă între ale ei.

Un fior de fierbințeală îi tresări în stomac, năpustin
du-se apoi direct între picioare.

– Sawyer.

În replică el ridică încet capul și o sărută. Adânc,
lacom, degustând-o cu atingeri intenționat lente, meti
culoase, înainte de a se da din nou în spate pentru a o
privi în ochi.

O, Doamne.

– Sawyer, ce facem? șopti ea.

El clătină din cap.

– Al dracului să fiu dacă știu.

Ea izbucni într-un râs grav.

– Poate ar trebui s-o facem din nou.

El se supuse, trăgând-o în brațele lui pentru un nou
sărut, care deveni mai brutal și mai intens, până când
Chloe se simți *vibrând* de dorință, scoțând mici scâncete
guturale pentru a cere mai mult.

Când el se dădu în spate, cu ochii la fel de întunecați ca noaptea, ea se clătină, încercând să-și recapete echilibrul.

– Ce-i? reuși să întrebe. De ce te-ai oprit?

– Îți sună telefonul.

Corect. De *acolo* simțise vibrația. Ducându-și mâna la buzele încă străbătute de furnicături, își scoase telefonul din buzunar și citi mesajul primit.

Poți să vii să mă înlocuiești la pensiune?

Era de la Tara.

– Trebuie să plec, spuse ea, încă simțindu-și sângele gonindu-i prin vene.

Privirile li se întâlniră. Dezastrul fusese evitat, cel puțin deocamdată. Iar a ajunge în pat cu el *chiar* ar fi fost un dezastru. Ei bine, un dezastru *fabulos*. Și posibil chiar o experiență extracorporală, peste toate. Iar acum că se gândea mai bine, chiar i-ar fi plăcut...

– Să fii cuminte diseară, îi spuse el.

Cuvintele lui o făcură să râdă și chiar zâmbi și el.

– Da, spuse el. M-am gândit că poate îți cer cam prea mult.

– Ocazional sunt cuminte, să știi.

– Chiar așa?

Vocea îi era gravă, senzuală. Jucăușă. Era aproape la fel de excitantă cum fusese și Sawyer în varianta de polițist mare și rău. În bezna revărsându-se tăcută în jurul lor, Chloe atinse ecranul iPhone-ului și accesă aplicația oracol Magic Eight.

– L-ai auzit, rosti ea spre telefon. Deci spune-mi. Voi fi cuminte diseară?

Ecranul telefonului se înceţoșă pentru o clipă, apoi se limpezi, dezvăluind două cuvinte.

Sigur nu.

Râzând încet, fără a fi amuzat, Sawyer clătină din cap. Firește că Chloe nu avea de gând să fie cuminte. Nici nu știa ce însemna acest cuvânt.

Chloe zâmbi cu o expresie vagă de scuză, ca și cum pur și simplu nu ar fi avut încotro, iar o parte din tensiunea creată de acel sărut năucitor se risipi în noapte. Dar a se relaxa în preajma lui era la fel de periculos ca focul care sfârâise între ei, oricare ar fi fost sursa acestuia. Sawyer aruncă din nou o privire spre ecranul telefonului ei pentru a vedea dacă nu cumva se răzgândise. O șuviță din părul lung al lui Chloe se agăță în începutul de barbă de pe obrazul lui. Parfumul ei îi umplu nările și veni mai aproape, până când umărul ei se ciocni de pieptul lui.

Îi plăcea să fie aproape de ea. Mult prea mult.

– Pune-i o întrebare, spuse ea.

– Cum ar fi?

– Nu știu. Orice. Ai putea să întrebi oracolul dacă ți se arată în viitorul apropiat să mai înhați vreun idiot de tâlhar de la magazinul de cartier sau să mai înlocuiești baterii pentru doamna Abbott. Drace, întreabă-l dacă ți se pregătește o surpriză norocoasă – eu mereu îl întreb asta. Se pricepe să dea sfaturi în dragoste. Se întoarse spre telefon și spuse. Magic Eight Ball, i se arată șerifului Sawyer Thompson să și-o pună cu cineva cât de curând?

– Dumnezeule, Chloe!

Ea îi rânji peste umăr și aruncă o privire spre ecran, care se înceţoșă, apoi se limpezi, dezvăluind alte două cuvinte.

Puțin probabil.

Chloe izbucni într-un râs zgomotos în care Sawyer păru să detecteze și o satisfacție răutăcioasă.

– Aceeași întrebare, spuse ea. De data asta pentru mine. *Mie* mi se arată să mi-o pun cu cineva cât de curând?

Sawyer nu știa care ar fi vrut să fie răspunsul, dar înainte să apuce să decidă, ecranul se limpezi, dezvăluind două cuvinte clare.

Șanse mari.

Chloe izbucni din nou în râs, îndoindu-se de la mijloc de amuzament, mișcare care o împinse direct între picioarele lui.

Cum acea parte a anatomiei lui era încă pregătită de acțiune în urma sărutului lor, încărcată și având piedica ridicată, în clipa aceea se și îndreptă spre țintă. Mâinile lui se ridicară pe șoldurile ei pentru a se da înapoi, însă creierul lui confundă cumva semnalul și se trezi în schimb ținând-o nemișcată.

În tăcerea grea care se lăsă Sawyer nu mai auzi decât respirația ei brusc accelerată.

– Ei bine, spuse ea ridicându-se. E prima oară când aplicația Magic Eight dă rezultate chiar atât de rapid.

Sawyer se simțea amețit. Era convins că acest lucru se datora faptului că nu îi mai rămăsese nici o picătură de sânge în creier.

– Sexul îmi agravează astmul.

Sawyer clipi.

– Poftim?

– Da. Probabil ar fi trebuit să-ți spun asta mai demult.

El clătină din cap, încercând să țină pasul cu ea. Nu reuși.

Întorcându-se cu fața spre el, Chloe se schimonosi.

– De fiecare dată. Apoi sfârșesc prin a-mi folosi excesiv inhalatorul. Dar inhalatoarele sunt scumpe, iar eu am o asigurare groaznică, care nu îmi decontează nimic din costul inhalatorului. Inspiră adânc. Deci am o chestie pe care o fac înainte de sex. Un test. Se numește „E demn de un inhalator?"

Sawyer nu făcu decât să se holbeze la ea.

– Există un test. Înainte de sex.

– Da. Și ar trebui să-ți spun, nu sunt mulți cei care îl trec.

Cumva ajunseseră din nou unul în brațele celuilalt, iar ea se legănă la pieptul lui, acțiunile ei părând în contradicție cu ceea ce spunea.

– Există un test, repetă el ca tâmpit.

– Tipul trebuie să treacă un test înainte să...

– Faci sex cu el.

Ea dădu din cap, fără a-și dezlipi privirea de la gura lui. Își dădea seama că voia să o simtă peste a ei și, de data aceasta, se dovediră a fi perfect sincronizați. Fără a avea habar ce făcea, o sărută din nou, un nou sărut

fără restricții, cu limbile împletindu-li-se, un sărut care îi zdruncină din temelii lumea întreagă, făcându-l pe el să se clatine, iar pe ea aparent lăsând-o mută când se smulseră unul de lângă celălalt pentru a putea să respire și așteptară ca lumea să se așeze din nou în poziția ei firească.

Ceea ce nu se întâmplă.

Chloe respira gâfâit, dar nu chinuit. Un semn bun, își spuse Sawyer. Acum *el* se uită fix la gura ei, încă umedă de la a lui, și cu greu se abținu să nu muște mărunt din acea buză de jos cărnoasă. Fu nevoit să recurgă la mult mai mult autocontrol decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Mâinile îi erau încleștate pe cămașă, și pe o bucățică din pielea lui și puțin păr de pe piept pe deasupra, dar nu spuse nimic. În cea mai mare parte pentru că nu era sigur dacă Chloe intenționa să îl alunge sau să îl tragă mai aproape, iar dacă era prima variantă, nu voia să îi amintească.

– Chloe?

– Da?

– M-aș dovedi demn de inhalatorul tău, spuse el, apoi se forță să dispară în întuneric.

Chloe își ocupă gândurile cu muncă, ceea ce nu era greu. Era devreme și era instalată în bucătăria pensiunii alături de surorile ei, pregătindu-se pentru ziua ce tocmai începea.

Pensiunea mergea excelent. Aveau din ce în ce mai des rezervări peste weekend, iar mai nou oamenii începeau să își rezerve camere și în timpul săptămânii. Maddie continua să administreze pensiunea cu o eficiență supremă, ocupându-se de registrele contabile, de personal, de furnizori și de echipamente. Tara, ca întotdeauna, domnea peste bucătărie.

Iar Chloe se străduia din răsputeri să facă orice rămânea de făcut. Însă furtuna de neliniște din sufletul ei continua să se întețească și nu îi mai ajungea să se ocupe doar de curățenie și de arhivat documente și de răspuns la telefoane. Avea un talent anume, fir-ar să fie, și era timpul să îl scoată la lumină.

– M-am gândit la o metodă de a atrage publicitate pentru pensiunea noastră.

– O, Dumnezeule bun, spuse Tara. Să nu-mi spui că ai fost pomenită din nou în ziar. Adică motivele tale pentru a interveni în povestea cu persoanele fără adăpost au fost lăudabile, dar mereu ești descrisă ca un fel de rebelă cu probleme. Și cine naiba o să vrea să se cazeze aici cu o rebelă cu probleme, Chloe?

– E în regulă, nu am apărut din nou în ziare.

Tara lăsă să-i scape un oftat de ușurare și se întoarse din nou spre Maddie. Cele două surori își petrecuseră ultimele zece minute contrazicându-se în materie de prosoape. Prosoape.

– Albastre, spuse Tara tărăgănat, adresându-i-se lui Maddie. Albastrul e liniștitor și răcoritor ca o ploaie de vară.

Maddie clătină din cap.

– Verde deschis. E liniștitor *și* e la reducere.

Întoarse laptopul pentru a le arăta site-ul web pe care se uita. Dacă Maddie reprezenta inima acelei pensiuni, atunci Tara îi adăuga simțul logic și practic. Iar simțul ei practic era puternic dezvoltat și... zgârcit. Cuvântul *reducere* era unul dintre cuvintele ei favorite și dădu din cap în semn că era de acord.

Verdele liniștitor și la reducere avea să fie o opțiune bună.

– Hei, spuse Chloe. În legătură cu ideea mea...

– Dacă ai de gând să sugerezi prosoape roșii, spuse Tara, trădându-și accentul sudist, am să te rănesc.

– Nu are legătură cu prosoapele, spuse Chloe, ridicându-se în picioare. Și e mai degrabă un plan decât o idee.

– Ultima dată când ai spuse asta mă sunai cu taxă inversă din Tijuana, cerându-mi să îți trimit bani prin mandat poștal.

– Bun, în primul rând, spuse Chloe, asta s-a întâmplat cu *mult* timp în urmă. Și, în al doilea rând, asta chiar e o idee *bună*. Inspiră adânc și ținu aerul în piept. Un centru spa. Aici.

– Dar faci deja aici activităţi specifice unui centru spa, spuse Tara.

– Da, aici mă *pregătesc*. Şi uneori ofer tratamente gratuite pentru oaspeţi, consimţi Chloe. Dar mă refer să o facem oficial şi să taxăm serviciile.

Tara se întorsese cu spatele la laptop şi lucra din nou pe insula centrală. Acum bătea ouă într-un bol, telul ei mişcându-se cu viteza fulgerului.

– Adică să existe un orar de funcţionare în cadrul căruia programezi tratamente pentru clienţii noştri?

– Da, spuse Chloe dând din cap; simplul fapt de a vorbi despre ideea ei o umplea de entuziasm. Măşti de faţă, tratamente pentru ten, toate chestiile pe care le fac pentru diverse alte centre spa de nu ştiu unde. Dar le-aş face aici. Exact aici.

– Şi dacă tu eşti plecată în deplasare când oamenii vor o programare? întrebă Maddie.

– M-aş ţine de un program. Aşa cum facem cu pensiunea. Oamenii şi-ar face programările din timp.

– Dar tu obişnuieşti frecvent să te iei şi să pleci după bunul tău plac, spuse Tara. N-aş vrea să mă trezesc cu programări făcute şi tu plecată cine ştie pe unde.

– În ultima vreme nu s-a mai întâmplat niciodată să mă iau şi să plec după bunul meu plac, răspunse Chloe, străduindu-se să nu intre în defensivă. Plec când sunt solicitată. Şi nu aş pleca dacă aş fi solicitată aici.

Nici una dintre surori nu spuse nimic. De fapt nu se mai auzi nimic în afară de ouăle sfârâind pe aragaz şi greutatea apăsătoare a îndoielilor Tarei şi Maddie.

– Uau, spuse Chloe, nereuşind în cele din urmă să nu intre în defensivă, simţindu-se sufocată de un nod de dezamăgire. Nu aud decât ţârâitul greierilor şi neîncrederea voastră.

Tara întoarse ouăle cu precizia unui neurochirurg. Maddie îşi ţinea capul plecat, studiindu-şi cu meticulozitate unghiile, ca şi cum în acestea s-ar fi ascuns secretul universului.

Chloe se holbă la ele, apoi izbucni într-un râs posac.

– Ştiţi, încrederea pe care mi-o arătaţi mă năuceşte pur şi simplu.

Porni spre ușă fără a avea nici cea mai vagă idee unde voia să meargă.

– Chloe, spuse Maddie încet, pe un ton plin de regret, iar Chloe se opri.

– Trebuie luat în calcul și istoricul tău, spuse Tara ferm, refuzând să se lase înduioșată.

– Îți închipui că v-aș lăsa baltă? întrebă Chloe. Când v-am lăsat baltă vreodată?

– Ei bine, hai să vedem. Tara stinse focul sub ouă. De Paște. De Ziua Independenței. De ziua mea. De ziua lui Maddie. La înmormântarea lui mami...

– Hei, spuse Chloe pe un ton defensiv. La înmormântare am venit.

Cu o zi mai târziu, dar avusese un motiv temeinic. Nu se simțise pregătită să își ia adio de la mama ei, nici să înfrunte faptul că, acum că Phoebe nu mai era, Chloe rămăsese cu adevărat singură pe lume. Dacă ar fi fost prezentă la înmormântare, și-ar fi pierdut complet autocontrolul. Iar ea nu se descurca deloc bine când își pierdea autocontrolul. La drept vorbind, nu se descurca deloc bine cu emoțiile profunde. Iar zilele de naștere, sărbătorile și înmormântările erau caracterizate exact de emoții profunde.

– Nu mi s-a întâmplat niciodată să stabilesc o programare și să nu mă prezint.

Maddie, dintotdeauna împăciuitoare, se ridică și luă mâna lui Chloe.

– Ce-ar fi să stăm și să ne gândim puțin la asta? Bine?

Nu. Nu era bine. Nu credeau în ea. O mulțime de cuvinte furioase i se strânseră pe buze, dar gheara din piept o împiedică să le dea glas.

– Sunt capabilă să lucrez după un program, repetă Chloe. Și aș putea să câștig bani frumoși pentru pensiune. Aș contribui și eu cu ceva.

– Scumpo, și acum contribui, o asigură Maddie. Ne ajuți enorm. Nu am putea face asta fără tine.

– Da, e de neprețuit faptul că duc de fiecare dată gunoiul, spuse Chloe pe un ton încărcat de sarcasm. Ascultați, pot să fac asta, repetă ea, detestând nota de vulnerabilitate din vocea ei.

Detestând faptul că *se simțea* vulnerabilă.

Și pentru că știa că nu aveau să îi ofere ceea ce își dorea, acceptarea și încrederea de care avea nevoie, își luă cheile și telefonul mobil. Inhalatorul de care nu se despărțea niciodată îl avea deja în buzunar.

- Chloe, spuse Tara. Unde mergi?

- Mă iau și plec. După bunul meu plac.

capitolul 9

Surorile. Ori le iubești, ori te cerți cu ele, dar oricât te-ai strădui, nu le poți ignora.

Chloe Traeger

Frustrată și furioasă pe ea însăși, Chloe goni pe scuterul ei Vespa. De acord, pe un Vespa nu aveai cum să gonești prea tare și, nu pentru prima dată, își dori să fi avut suficienți bani pentru o motocicletă Ducati. Sau un Harley. Ceva rapid și periculos.

Simțea o nevoie extremă și de una și de alta.

Drept înlocuitor avea să se mulțumească și cu mâncare. S-ar fi oprit să ia micul dejun, dar nu avea deloc bani la ea. De reținut – data viitoare când pleci cu aere de divă, ia-ți bani cu tine. Din fericire, era mai cald decât fusese în ultimele câteva săptămâni, ceea ce era bine pentru că nu își uitase doar portofelul, ci și jacheta.

În regulă, deci să-și cumpere mâncare nu era o opțiune. Sex. Niște sex ar fi fost minunat. Nu avea nevoie nici de bani, nici de jachetă pentru a se înfrupta dintr-o bucățică de carne. O bucățică excelentă precum *Sawyer*...

Dar el nu mai dăduse nici un semn de viață de câteva zile. Îi oferise acel sărut năucitor de fierbinte – de fapt *săruturi* – care topise în ea orice urmă de hotărâre și rațiune, apoi nu mai făcuse nimic altceva. Poate că pur și simplu era mai cu capul pe umeri decât ea. În fond, el era unul dintre stâlpii comunității în orașul acela. Oamenii îl respectau. Greșeala de a-și asocia numele cu al ei ar fi ajuns

să fie considerată fără îndoială un defect pe care oamenii i l-ar fi reproșat.

În fine. Îi era mai bine de capul ei.

Așa fusese dintotdeauna.

Trase adânc aer în piept pentru a se calma, iritată de tremuratul pe care îl simțea în stomac. Rămășițele furiei. Nimeni nu putea să o dezamăgească în halul în care o făceau surorile ei, pe care le lăsase să îi intre în suflet cam fără voia ei. Dacă ar fi gândit rațional, le-ar fi spus de oferta pe care o primise cu două săptămâni în urmă în San Diego. Proprietara centrului spa din cadrul unui mic hotel luxos de acolo îi propusese lui Chloe să se instaleze permanent în salonul ei, unde ar fi putut să lucreze și să își vândă produsele în regim de consignație. Ce părere ar fi avut Tara și Maddie despre acest lucru? O persoană pe care o cunoscuse exclusiv la nivel profesional avea mai multă încredere în ea decât ele.

Însă nu le spusese, nu pomenise acest lucru nimănui, pentru că o mică parte din ea își dorea să aibă un motiv pentru a rămâne aici, în Lucky Harbor. Pentru a fi *nevoie* de ea aici...

Fir-ar să fie. Inspiră cât de adânc putu și merse mai departe. Drumul o duse printre munți sufocați de păduri atât de dese încât avu impresia că era înghițită cu totul de o cuvertură de verdeață mare și confortabilă. Deasupra ei cerul era de un albastru scânteietor rar, străbătut de câțiva nori albi și pufoși. La circa douăzeci și cinci de kilometri după ce ieșise din Lucky Harbor, pe un drum îngust cu doar două benzi al cărui nume nu-l știa sigur, observă un indicator anunțând creasta Yellow Ridge, apoi un altul pentru niște izvoare de nămol. Auzise despre izvoarele de nămol de la Lucille, care știa totul despre absolut orice centimetru pătrat din întregul district. Cu ani buni în urmă castorii creaseră un luminiș tot rozând prin pădure și, fără voia lor, îl inundaseră. Primii colonizatori descoperiseră apoi mlaștina astfel formată și veniseră să se scalde goi în nămol pentru proprietățile vindecătoare ale acestuia.

Intrigată, Chloe ieși de pe autostradă, trecând printr-un canion plin de copaci îmbrăcați în mușchi. După aproximativ un kilometru jumătate parcă în micuța poieniță de unde începea cărarea ce ducea spre izvoarele de nămol. Își scoase telefonul pentru a le scrie un mesaj surorilor ei, pentru a le spune că era vie, dar nu reuși să îl trimită pentru că nu se afla într-o zonă cu semnal.

Ceea ce nu o opri. Urcușul era destul de ușor, un lucru bun. Nefiind prea dornică să sufere o criză de astm acolo în pustietate și complet singură, Chloe nu se forță. Cărarea era umedă, ceea ce o scuti de praful nesuferit stârnit de pașii ei, iar acest lucru o ajută. În mai multe locuri cărarea se bifurca, fără a exista vreun motiv sau explicație vizibilă și fără alte indicatoare. Chloe ținu tot dreapta, pentru a nu risca să se rătăcească la întoarcere, și savură priveliștea. Drumul era mărginit de flori sălbatice și oferea panorame spectaculoase spre vârfurile muntoase care se înălțau semețe deasupra ei. Era absolut uluitor și foarte eficient în a-i limpezi gândurile.

Douăzeci de minute mai târziu pădurea se deschise brusc, iar Chloe se trezi în luminișul despre care îi povestise Lucille, plin cu bălți în jurul izvoarelor de nămol promise.

În mod cert i-ar fi prins bine și ei acele efecte vindecătoare, își spuse ea, descălțându-se de pantofi și șosete. Și, în plus, se chema documentare. Dacă nămolul se dovedea a fi grozav, ei bine, atunci le datora clienților ei să îl verifice înainte de a-l încorpora într-un produs. Pășind cu grijă pe margine, își înmuie un deget în nămol.

Era cald.

Și voia să intre. Aruncând o privire atentă în jurul ei, își dădu seama cât de singură era.

– E o nebunie, spuse cu voce tare. Asta e o nebunie.

Dar trebuia să recunoască, făcuse și altele mult mai nebunești. Bluza de tricot de pe ea era lungă, coborându-i mult sub fund, prin urmare se dezbrăcă de blugi și își spuse că ar fi fost în continuare decentă și dacă s-ar fi întâmplat să dea cineva peste ea. Apoi intră în nămol până la gambe, iar acesta i se scurse printre degete, călduț

şi neaşteptat de liniştitor. Avansând şovăitoare, oftă de plăcere. Temperatura nămolului alunecând în sus pe picioarele ei avea un efect de calmare atât de incredibil încât decise să meargă şi mai departe, ajungând să se scufunde până la coapse acum.

Peste tot în jurul ei pădurea pulsa de viaţă. Păsări, insecte, frunze dansau în briza ce adia uşor, făcând-o să se simtă... vie. Dacă ar fi putut cumva să închidă într-o sticlă starea de bine din clipa aceea, cu soarele strälucindu-i pe faţă, sentimentul interzis de a fi afară doar în cămaşă şi chiloţi, atingerea neaşteptat de calmantă a nămolului pe pielea ei, ar fi devenit milionară.

Era convinsă că surorile ei ar fi băgat-o în seamă atunci...

Şi-ar fi dorit să fi fost mai bine pregătită, pentru că i-ar fi plăcut să se dezbrace şi mai mult şi să se răsfeţe înmuindu-se din cap până în picioare. Dar nu avea prosop, nici apă cu care să se clătească după, aşa că se întoarse spre mal şi...

Piciorul îi alunecă.

Chloe reuşi să imite perfect o pisică patinând disperată pe linoleum, dar nu o ajută la nimic. O clipă mai târziu se trezi în fund. Icni, dar nu se chinui să se ridice rapid. Era prea târziu acum, se scufundase în nămol până la buric. Nefiind niciodată genul care să rateze o oportunitate, aruncă din nou o privire în jurul ei, apoi se dezbrăcă atent de tricoul pe jumătate acoperit de nămol şi îl aruncă pe mal lângă blugii ei. Relaxându-se, se lăfăi în noroi doar în sutien şi chiloţi sub cerul larg deschis.

Când nămolul îşi făcu efectul magic, Chloe recunoscu într-un final în sinea ei că ceea ce simţise mai devreme fusese mai mult dezamăgire dureroasă decât furie. Se străduise sincer să îşi găsească locul, să facă tot ce rămânea nefăcut la pensiune. Şi doar pentru că moartea mamei ei şi faptul că începuse această afacere alături de surorile ei o făcuse să îşi schimbe viaţa cu o sută optzeci de grade, nu însemna că putea să îşi ignore celelalte responsabilităţi. Fir-ar să fie, îşi luase în serios linia de produse cosmetice la care lucra, iar lista ei de clienţi

nu crescuse peste noapte. Nu era suficient pentru a demonstra că se maturizase într-o oarecare măsură?

Dar acum că privea situația cu o oarecare detașare – și cu ajutorul nămolului cald –, putea să recunoască în sinea ei că înțelegea motivele de îngrijorare ale surorilor ei. Renovarea terasei închise avea să coste timp și bani. Și da, aveau dreptate, istoricul lui Chloe chiar era dubios. Dar trebuia să fie loc de un compromis. Putea de exemplu să le promită să se angajeze la un anumit număr de zile pe săptămână în care să rămână în oraș, iar ele puteau să promită să o creadă. Cu un oftat resemnat, se ridică și ieși din nămol.

Aruncă o privire în jurul ei, apoi, ridicând filosofic din umeri, se dezbrăcă de chiloți și sutien, se șterse cât de bine putu de nămolul în exces și își luă pe ea restul hainelor.

Fără lenjerie pe dedesubt.

Apoi, cu noroiul uscându-i-se pe piele, porni cu grijă înapoi pe cărare, spunându-și că nu făcea decât să intensifice efectele vindecătoare ale nămolului prin faptul că îl ținea pe ea atâta timp. Probabil avea să arate ca o vedetă de cinema după acest tratament. Până ajunse la scuterul ei Vespa, deja reușise singură să se convingă că era adevărat. Greu de realizat când se simțea ca și cum ar fi fost învelită în ciment, dar se descurcase.

Apoi descoperi problema numărul doi. Scuterul ei Vespa nu mai pornea. În regulă, aici avea de-a face cu mai mult decât o problemă minoră. Neavând semnal la telefon, nu i se ofereau prea multe opțiuni. O luă în jos pe drum, îndreptându-se spre autostradă. Din păcate, când ajunse acolo, plămânii ei se săturaseră de efort. Cele două plimbări lungi făcuseră să i se pună în piept o senzație inconfortabilă de apăsare. Inhalatorul ei o ajută în această privință, dar tot nu avea semnal la mobil. Avea să fie nevoită să facă autostopul pe autostradă în timp ce arăta ca o creatură din mlaștină.

Halal comportament de adult.

În mai puțin de cinci minute o camionetă neagră lucioasă trase pe dreapta. Jucăria favorită a lui Todd.

– Hei, păpușă, spuse Todd cu zâmbetul lui de băiat de treabă și se întinse să îi deschidă portiera din dreapta. Purta o beretă de marinar pusă invers, un tricou ponosit, blugi la fel de ponosiți și bocanci cu bombeu metalic, însă nimic din toate acestea nu îi știrbea din aerul de băiat frumușel și de viață și din constituția solidă. Când avea chef să lucreze era de profesie tinichigiu și în mod evident în momentul acela ori mergea, ori venea de la un client. Ai probleme? o întrebă el.

Nici nu clipi la vederea nămolului. Probabil pentru că nu se uita la membrele ei. Nu, acea onoare le era rezervată sânilor ei eliberați de sutien, acum conturați cu deosebită claritate datorită nămolului care ținea bluza lipită de ei.

– Bateria scuterului meu e moartă, spuse Chloe. Și nu am semnal la telefon.

– Chiar aici nu are nimeni. Nu pomeni nimic despre faptul că scuterul ei nu se vedea pe nicăieri. Știi ce înseamnă asta, nu? o întrebă el. Ești la mâna mea.

Îi rânji, iar ea oftă. O sută de mii de spermatozoizi, și *acesta* se dovedise cel mai rapid.

– Haide, spuse el. A fost amuzant.

– Cum de ai ajuns pe aici?

El ridică din umeri.

– Mă întorceam acasă de la muncă.

– Nu e foarte departe de drumul tău?

El ridică din nou din umeri și își ațintì privirea prin parbriz.

– Uneori îmi place să fiu singur, să îmi aud gândurile.

Mai degrabă căutase un loc izolat în care să se drogheze. Dar nu părea amețit.

– Urci? o întrebă el. Noi, ăștia proscrișii, trebuie să rămânem uniți.

– Proscriși? Clătină din cap. Tu nu ești un proscris.

– Neadaptați, atunci. Ceva se aprinse și se stinse rapid în ochii lui când rosti acele cuvinte, dar ea nu reuși să îi descifreze expresia. Știi la ce mă refer.

– Da, spuse ea, înmuindu-se.

Pentru că știa. Exact.

Todd avea o geantă de voiaj pe bancheta din dreapta, pe care o luă și o îndesă în spatele banchetei. Apoi bătu cu mâna în scaunul rezervat pasagerului.

Era fratele lui Jamie. Jamie era prietenul lui Tucker, iar Tucker era fratele lui Lance – dar oricum ar fi privit lucrurile, Todd tot ar fi putut s-o bage în bucluc, iar ea se străduise atât de al naibii de tare să stea *departe* de buclucuri. Dar acum îi era frig și i se făcea chiar mai frig. Sawyer avea să fie furios când avea să afle, dar circumstanțele atenuante erau ceva ce nu ținea de ea.

– Haide, dulceață, am de ajuns undeva.

Gândul de a urca în camioneta lui Todd îi stârni lui Chloe un sentiment de vinovăție mai intens decât ar fi putut exprima vreodată în cuvinte, dar o făcu oricum. Aruncă o privire peste umăr și văzu geanta lui de voiaj deschisă.

În care i se păru că întrezărea pungi de plastic cu fermoar pline ochi cu...

Todd întinse o mână în spate și îndesă mai bine geanta de voiaj într-un loc în care ea să nu poată vedea în interior.

– Ai să-mi rămâi datoare, spuse el, băgând camioneta în viteză și reintrând rapid pe autostradă, aruncându-i un rânjet scurt. La modul serios.

Chloe se îndreptă și se uită la el. Transporta droguri? Nu apucase să vadă suficient de bine, dar a naibii să fie dacă avea de gând să-l întrebe când se aflau în mijlocul pustietății. În plus, era capabilă să admită că nu văzuse suficient de clar geanta pentru a putea să-l acuze de ceva concret.

– Am să-ți plătesc combustibilul.

– Nu la genul ăsta de plată speram.

– Taci și vezi-ți de condus, Todd.

El rânji din nou. Ignorându-l, Chloe se ghemui strâns pentru a se încălzi și își ațintii privirea pe fereastră. Norii alunecau printre copaci asemenea unor fire de fum, distrăgându-i atenția o vreme. Prin părțile acestea vegetația era extravagant de bogată, presărată din plin cu molizi și tsuga. Dinspre coastă venea aer umed, de care plămânii ei aveau nevoie, dar care îi intensifica senzația de frig.

Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în capul oaselor pe banchetă.

- Trage pe dreapta.

- O, da, iubito, spuse Todd, și frână.

- Nu pentru asta! Lucille are pană.

- Pe toți dracii, nu, spuse Todd. N-o ajut pe cotoroanța aia nebună. Mereu îmi cheamă poliția pe cap.

- Nu putem să o lăsăm pur și simplu aici.

- Ba pe toți dracii, putem.

- Todd, fir-ar să fie, trage pe dreapta!

Todd clătină din cap și apăsă cu forță pedala de frână, ieșind pe acostament. Ceea ce stârni un val de praf.

- Eu nu mă apuc să-i schimb roata. I-a spus lui Kelly Armstrong că sunt o amenințare pentru societate, iar soțul ei, Manny, m-a concediat. Am pierdut trei săptămâni de muncă.

- Nu putem s-o lăsăm pur și simplu aici. E rece, iar ea pare înfrigurată. Am s-o ajut singură.

Chloe sări din camionetă.

- Eu nu te aștept, o avertiză Todd, turându-și motorul. Am întârziat.

- Atunci nu mă aștepta. Trânti portiera, deloc surprinsă când Todd acceleră și dispăru, lăsând-o la propriu într-un nor de praf. Idiotule.

Tocmai când porni spre Lucille, o altă camionetă opri pe marginea drumului.

Sawyer Thompson coborî din mașină, apoi rămase acolo în blugii Levi cu talie joasă și un pulover negru subțire, cu aspect moale, îmbrăcat peste un tricou negru, cu ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare negri, reflectorizanți.

Nu era în timpul serviciului, își spuse Chloe, zguduită de un frison violent.

- Nobilul meu cavaler, spuse Lucille, scuturându-și mâinile de praf. L-am chemat acum câteva minute.

Când Sawyer porni spre micuța Toyota Prius a lui Lucille, femeia mai în vârstă tocmai dădea cu piciorul în roata dezumflată. Îi aruncă o privire lui Chloe, care era foarte ocupată să studieze șoseaua.

– Hei, spuse el, studiind noroiul care o acoperea din cap până în picioare. Ești bine?

– Perfect.

Biiiiine. O privi tremurând și îi întinse cheile lui.

– Du-te și așteaptă în mașină; pornește căldura. Porni spre Lucille, nu tocmai surprins când o auzi pe Chloe urmându-l. Mă bucur că mă asculți, spuse el.

– Poate te-aș asculta dacă m-ai ruga vreodată.

– Te rog.

Ea pufni în râs.

Lucille încetase să mai izbească roata și pusese mâna pe o cheie în cruce.

– Nu mi-ai pomenit că ai un pasager când m-ai chemat, îi spuse Sawyer.

– Nu aveam. Lucille îi aruncă o privire lui Chloe. Tocmai a fost coborâtă dintr-o mașină.

Sawyer se întoarse spre Chloe, care era din nou ocupată să studieze șoseaua ca și cum întreaga ei viață ar fi depins de acest lucru.

– Ce vrea să spună cu asta, că tocmai ai fost coborâtă dintr-o mașină?

– Cred că am dreptul să nu spun nimic, răspunse Chloe.

Clătinând din cap, Sawyer se lăsă pe vine lângă Lucille, în dreptul roții din spate, și luă cheia în cruce.

Lucille se dădu în spate și zâmbi cu subînțeles văzând în ce hal era Chloe.

– Izvoarele de nămol, așa-i?

Chloe dădu din cap.

Sawyer o privi pe Chloe cu ochi îngustați.

– Ai fost la izvoarele de nămol?

– Da.

– Cum ai ajuns aici?

Înainte să apuce Chloe să răspundă, interveni Lucille.

– În trecut obișnuiam să vin aici cu masculul meu feroce. Nămolul ăla are proprietăți vindecătoare, să știi. Și e în același timp afrodiziac. Nu că ai avea nevoie de afrodiziac cu individul ăsta, îi spuse lui Chloe, arătând spre Sawyer cu un zâmbet șiret.

Sawyer se strâmbă, însă Chloe își înclină capul într-o parte și îl studie.

- Așa credeți? o întrebă pe Lucille nu tocmai convinsă.

- Scumpo, uită-te la el.

Ambele femei îl studiară, iar Sawyer, care nu se temea de nimic în afară, eventual, de cele două, se trezi foindu-se stânjenit.

- Unde ți-e uniforma? întrebă Lucille. Îmi place să te privesc purtând-o.

- Sunt în afara programului, răspunse el.

- O, și totuși ai venit să mă ajuți în loc să trimiți pe altcineva să o facă. Îl bătu pe braț. Ce scump ești.

Chloe scoase un sunet imposibil de identificat, dar când Sawyer își îndreptă privirea spre ea, îi răspunse cu o expresie perfect inocentă în ochii ei verzi.

- Am vorbit cu Suzie azi, îi spuse Lucille lui Sawyer. Mi-a povestit ce ai făcut pentru băiatul ei săptămâna asta, cum i-ai sărit în ajutor.

Suzie Tierman era centralistă la secția lui Sawyer. Era o mamă singură și avea un copil teroare de opt ani pe nume Sammy care fusese prins săptămâna trecută la școală retezându-i unei fetițe părul. Părinții ei intenționaseră să depună plângere pentru agresiune, deși mica lor „prințesă" îl torturase pe Sammy luni întregi, numindu-l un „fraier prost".

La rugămintea lui Suzie, Sawyer intervenise pentru a media conflictul. Sammy avea să fie pedepsit prin muncă în folosul comunității, la plivit buruieni, iar fata prezentase scuze în scris pentru că folosise invective la adresa lui Sammy. Sawyer ar fi preferat să o vadă și pe ea pusă la plivit, dar avea să fie nevoit să se mulțumească doar cu scuzele în scris.

- Nu am făcut mare lucru.

- După spusele lui Suzie, te comporți ca un tată surogat cu băiatul ei. Îl suni și îl duci cu tine la meciurile tale de baseball, iar săptămâna trecută te-ai dus la el la oră la evenimentul de orientare profesională. Susține că nu s-ar putea descurca să îl crească singură dacă nu ai ajuta-o și tu.

Stingherit de laude, Sawyer ridică din umeri.

– E greu să fii mamă singură.

– Iar tu nu vrei s-o vezi renunțând, spuse Lucille cu blândețe.

– Sammy e un copil bun, spuse el și se concentră pe rezolvat pana.

Lucille și Chloe povestiră între ele. Sawyer ar fi vrut să discute cu Chloe despre izvoarele de nămol, dar ea se descurca al naibii de bine să evite subiectul. El nu avea nici cea mai vagă intenție să renunțe, dar Chloe și Lucille ajunseseră cumva să vorbească despre cum fusese Sawyer la vârsta de opt ani. Lucille tocmai îi povestea lui Chloe despre ziua când el și Jax își scriseseră numele cu urină în zăpadă în fața cheiului și fuseseră surprinși de nimeni alta decât Lucille în persoană. Și cum, mulți ani mai târziu, cei doi trecuseră la livrat pungi cu rahat de câine, pe care mai întâi le aprindeau, locuitorilor de pe Mulberry Street – până când una dintre pungi se răsturnase și dăduse foc trandafirului uscat al doamnei Ramos. Flăcările se ridicaseră până la marchiză și aproape îi arseseră casa din temelii.

Sawyer termină cu roata exact când Chloe o întrebă pe Lucille despre adolescența lui. Dumnezeule, era ultimul lucru despre care ar fi vrut să afle și ea, iar Sawyer deveni încordat.

Însă Lucille îi oferi un zâmbet liniștitor, cu o sclipire de înțelegere în ochii ei blânzi, și scutură din cap spre Chloe.

– În adolescență deja se dumirise ce și cum, spuse ea. Avea o inimă mare, încă de pe atunci.

Slavă Domnului că mințise cu zâmbetul pe buze.

– E unul dintre băieții buni, spuse Lucille și îl bătu din nou pe braț.

– Lucille, tresări el.

– Ce-i? E adevărat. Doar ieri ai salvat pacea din oraș cel puțin de două ori.

– Ce s-a întâmplat ieri? vru să știe Chloe.

– Scumpo, spuse Lucille exasperată. Există Facebook! Acolo pun toate chestiile interesante, inclusiv postarea de azi de pe blog despre Tipul Drăguț. Cineva l-a surprins într-o poză în timp ce alerga fără tricou pe plajă

azi-dimineață. Pe cuvântul meu, dacă aș avea cu treizeci de ani mai puțin...

- În regulă, am terminat aici, spuse Sawyer, împingând-o pe Lucille blând, dar cu fermitate, spre portiera din stânga a mașinii ei.

- Lucille, spuse Chloe. Ai putea să mă duci și pe mine cu mașina?

- Desigur, dragă. Nu-mi vine să cred că Todd te-a lăsat pur și simplu pe marginea drumului. Am...

- Mă ocup eu de ea, Lucille, spuse Sawyer, tăindu-i elanul femeii mai în vârstă și trântind portiera înainte ca Lucille să mai apuce să spună orice ar fi vrut să spună.

Se întoarse spre Chloe, fiecare linie a trupului său trădând o atitudine de polițist scos din sărite.

Ei, la naiba!

- Tocmai mi-ai alungat mașina care să mă ducă acasă, spuse ea nepăsătoare când Lucille dispăru.

- Da. Vii cu mine. Ești rănită? întrebă el.

- Nu.

Sawyer își scoase ochelarii de soare și o verifică personal, observând că fiecare centimetru de piele îi era acoperit de noroi, mai puțin hainele, care erau relativ curate. Chloe observă momentul exact în care Sawyer își dădu seama că se scăldase goală pentru că expresia pe care avusese grijă să o păstreze neutră dispăru brusc.

- Tu și Todd v-ați băgat în izvorul de nămol împreună.

O presupunere logică, își spuse ea, dar avusese o zi grea care o enervase la culme.

- Nu. Am...

- Todd e periculos, Chloe. E periculos de *prost*.

Ba bine că nu. Se gândi să îi pomenească de ceea ce i se păruse că văzuse în camioneta lui Todd, însă Sawyer vorbi peste ea.

- Înțeleg că îți place partea de pericol, spuse el. Dar nu te-aș fi crezut niciodată în stare de prostie.

O, nu, nu avea să-l lase să-i vorbească astfel. Făcu apel la calmul filosofic care o învăluise în izvorul de nămol. Fu un efort considerabil.

– Nu știu exact cât de *proastă* arăt, dar chiar și eu știu că Todd nu e nimic mai mult decât un afemeiat.

Sawyer nu se clinti nici un milimetru.

– Lucille zicea că ai apărut în camioneta lui.

– M-a adus cu mașina.

– Deci *ai fost* cu el.

– O, Doamne! Se alese praful de calmul ei filosofic. Sawyer era ca o bucată de kriptonită pentru calmul ei. Întorcându-i furioasă spatele, porni hotărâtă pe șosea, fără a-și bate capul cu felul în care arăta, știind doar că simțea fum ieșindu-i pe urechi. Poate avea să-i topească noroiul de pe corp. Bărbat retardat, bombăni ea, dispusă să parcurgă pe jos tot drumul până înapoi în oraș pentru a evita să vorbească cu Sawyer. *Bărbați* retardați, toți, întregul sex e doar o adunătură complet inutilă de penisuri...

O mână mare și caldă o prinse de braț, iar ea nu îi opuse rezistență când o întoarse spre el, împungându-l pe Sawyer în piept cu un deget mânjit de noroi.

– Iar tu...

– Sunt retardat, spuse el blând. Știu. Ținând-o ferm, o trase înapoi spre camioneta lui și se opriră în dreptul portierei din dreapta. Stai, îi ceru el.

– O, pe toți dracii, nu. Eu nu *răspund* la comanda de „stai". Eu...

Însă se trezi vorbind singură, pentru că el se dusese în spate și scoase o pătură din trusa pentru urgențe. Pe care o înfășură în jurul umerilor ei. Era din lână groasă, iar Chloe se cuibări strâns în ea chiar în timp ce clătină din cap.

– O să se murdărească toată.

– S-a întâmplat deja, spuse el. Urcă în mașină.

– Cum rămâne cu scuterul meu?

– Ai avut accident cu el?

– Nu. Cred că mi-a murit bateria. Asta fiind explicația pentru cum am ajuns în camioneta lui Todd, creatură... creatură neanderthaliană ce ești.

El o ignoră.

– Scuterul tău poate să mai aștepte. Tu trebuie să te usuci și să te încălzești. Urcă.

Chloe se cam săturase să îi tot poruncească el ce să facă.

- Mă duc pe jos.

Chiar și ea își dădu seama cât de ridicolă era, dar cuvintele îi zburaseră deja de pe buze. Conștientiză că era în deplină contradicție cu hotărârea ei de a fi mai matură și a se comporta ca un adult, dar decise că își putea permite să mai și greșească din când în când.

Sawyer o privi gânditor timp de o clipă. Chloe îl văzuse gestionând diverse situații fără a părea vreodată cât de puțin scos din calmul lui obișnuit, fără a da nici cel mai mic semn că se apropia de capătul răbdării, și totuși acum părea gata să cedeze. O văzu în expresia sumbră a gurii, în felul în care își îngustă ochii. Oh, iar fălcile păreau să i se încleștеze și să se descleștеze la întâmplare.

- Nu te duci pe jos, spuse el.

Chloe decise să adopte stilul lui și nu spuse nimic.

- Dumnezeule! Își ciupi nasul, apoi trase adânc aer în piept. Urcă odată în blestemata de mașină.

- O să se murdărească și ea.

- A avut parte și de altele mai rele. Deschise portiera din dreapta, o luă la propriu pe sus și o trânti pe banchetă. Aplecându-se peste ea, smuci centura de siguranță și o întinse de-a curmezișul ei, închizând-o în dreptul șoldului ei. Nu trânti portiera. Nu tocmai.

Chloe ar fi putut să coboare, dar era cald. Și mirosea bine. Mirosea a Sawyer. Ar fi fost contraproductiv să plece, decise ea și, lăsându-și capul pe spate, închise ochii, ignorându-l pe Sawyer când acesta urcă la volan. Se cufundă într-o tăcere deplină când acesta porni mașina, refuzând în continuare să spună ceva când el dădu mai tare căldura și întoarse fantele de aer spre ea, apoi porni în sfârșit la drum.

Sawyer îi lăsă cinci minute mari și late până să vorbească.

- Ai de gând să-mi spui ce se petrece?

- Credeam că te-ai dumirit singur, spuse ea.

- Dumnezeule. Mă scoți din minți, știai?

Da. Știa. Scotea pe toată lumea din minți. Era un talent special al ei.

capitolul 10

Tocmai când crezi că n-ai cum să cazi mai jos de atât, cineva îți va arunca un hârleț.

Chloe Traeger

Extrem de conștient de femeia furioasă aflată pe bancheta din dreapta lui, Sawyer se întoarse în Lucky Harbor aruncându-i din când în când câte o privire. Nu mai tremura, observă el, spunându-și că era mânat strict de un interes clinic și profesional.

Însă nu interesul clinic și profesional îl făcu să observe și faptul că arăta mai bine acoperită cu noroi din cap până în picioare decât ar fi avut voie să arate orice femeie. Tricoul ei fusese la un moment dat alb, dar acum era mânjit cu noroi și devenise transparent ca o a doua piele. Prin el se vedea fiecare adâncitură și curbă a trupului ei, fiecare nuanță a ei, inclusiv două sfârcuri perfecte, delicios întărite, care amenințau să sfâșie bucata de bumbac.

– Chloe.

Nu primi nici un răspuns.

– În regulă. Anunță-mă când te saturi să mai stai bosumflată.

Întorcând capul, ea îl fixă din nou cu o privire de gheață.

– Bosumflată? Ai impresia că stau bosumflată? Sunt... *furioasă*.

– Pe scuter?

Ea se holbă la el ca și cum brusc i-ar fi crescut în frunte un al treilea ochi.

– Pe tine!

– Pe mine? De ce naiba?

– Tu... Se înecă, ca și cum cu greu ar fi reușit să vorbească. Tu chiar crezi că mi-aș trage-o cu Todd? În izvorul de nămol? Sau în orice alte circumstanțe în afară de sfârșitul lumii, dacă e până acolo?

Sawyer scrâșni din dinți.

– Te-am găsit mânjită din cap până în picioare cu noroi, dar hainele îți sunt în cea mai mare parte curate. Ceea ce înseamnă că te-ai dezbrăcat până la piele. Plus că nu porți deloc lenjerie. Ce dracu te-ai fi așteptat să cred?

– De unde știi că nu port deloc lenjerie? vru ea să știe.

– E un talent de la Dumnezeu.

Chloe închise ochii și numără până la zece.

– Am fost singură în blestematul ăla de izvor de nămol. Am alunecat în el, apoi am fost nevoită să îmi arunc sutienul și chiloții. Deveniseră... inconfortabili. Pe Todd l-am întâlnit abia când m-am întors la șosea să fac autostopul după ce scuterul meu Vespa a refuzat să mai pornească. La jumătatea drumului spre casă am văzut-o pe Lucille și i-am cerut lui Todd să tragă pe dreapta ca să o ajutăm. Nu a rămas cu mine. Nu că aș avea de ce să mă explic în fața ta.

El nu spuse nimic pentru o clipă.

– Trebuia să întreb.

– De ce?

– De ce? Dumnezeule, Chloe.

– Nu, vorbesc serios, Sawyer. În ultima săptămână mi-ai arătat cât se poate de clar că suntem... ei bine, nu știu exact ce suntem de fapt – ce am fost –, dar orice ar fi fost, în mod evident s-a dovedit o pierdere de timp pentru tine. Deci trebuie să știu. Ce dacă *chiar* aș fi fost cu Todd? De ce ar conta pentru tine?

Sawyer își aminti singur că Chloe nu știa, nu avea cum să știe ce îl legase pe el de Todd în trecut, nici la ce nivel ajunseseră resentimentele și emoțiile violente pe care Todd le nutrea față de el.

Sau că simplul fapt de a-și imagina mâinile lui Todd pe ea îl întorcea complet pe dos.

– Ar conta, spuse el sumbru.

– De ce?

– Nu vrei să știi.

– Ba *vreau*.

În ruptul capului nu ar fi fost dispus să îi spună că la un moment dat el și Todd fuseseră parteneri la rele. Că el și un grup de derbedei la fel de idioți terorizaseră împreună întregul district, ba chiar reușiseră, în repetate

rânduri, să se depășească pe ei înșiși. Cel mai memorabil fusese când patru dintre ei se îmbătaseră – Dumnezeule, se îmbătaseră ca porcii –, apoi furaseră o mașină pentru a merge la plimbare. Aceea fusese noaptea în care gașca lor se redusese cu două persoane după ce se izbiseră într-un stâlp de telefon.

Sawyer se alesese cu o excursie la un centru de detenție pentru minori.

Todd, aflat la volan, fusese mai puțin norocos. El împlinise optsprezece ani cu o săptămână înainte, fusese judecat ca adult și fusese condamnat pentru ucidere din culpă.

– Există între noi un conflict vechi rămas nerezolvat, spuse Sawyer în cele din urmă.

Ceea ce era prea puțin spus.

– Ce fel de conflict nerezolvat?

Todd fusese închis o vreme într-o închisoare de maximă securitate, iar când ieșise, se dovedise mult schimbat față de derbedeul oarecum prietenos de dinainte.

Și deși fiecare luase pe propria răspundere deciziile personale, Sawyer nu reușise niciodată să se scuture complet de sentimentul de vinovăție. Motivul fiind că știa fără urmă de îndoială că, dacă ar fi avut mai multă minte în noaptea aceea, accidentul nu s-ar mai fi produs.

Și nu ar mai fi avut pe conștiință moartea celor doi.

Iar Todd nu s-ar fi aflat acum pe un drum fără întoarcere cu destinația Delincvent.

Iar Sawyer nu ar fi încercat în continuare să îl readucă pe Todd pe calea cea dreaptă.

– Să spunem doar că Todd mă consideră pe mine vinovat pentru ce s-a ales de viața lui, spuse el încet.

– Ei bine, asta e ridicol, spuse Chloe. Și în mod cert nu e vina ta. Fiecare dintre noi își alege propriul drum în viață.

– Da, iar al lui presupune să-mi dea peste nas la orice ocazie. Vreau să stai departe de el, Chloe.

Ea păru să se enerveze din nou.

– Ascultă, înțeleg că încerci să îmi dai un sfat, dar...

– Nu e un sfat, spuse el. Îți spun în față. Stai departe de el. Îți va face probleme.

Chloe își păstră tonul scăzut și calm, dar din ochi îi țâșneau flăcări.

- Este unul dintre prietenii fratelui celui mai drag prieten al meu. Așa că nu îmi va fi întotdeauna posibil să stau departe de el. Înțeleg că între tine și el există un fel de competiție de care pe care, dar nu e un tip *chiar* atât de rău.

- Ești sigură de asta?

Chloe nu știu să îi răspundă, dar se cuibări mai strâns pe bancheta mașinii, înfiorându-se.

Sawyer expiră zgomotos și verifică la ce nivel era pornită încălzirea, dar era deja dată la maxim.

Chloe oftă.

- Trebuie să-ți spun că s-ar putea ca Todd să fi avut droguri în spatele mașinii.

Sawyer încetini și o privi.

- S-ar putea?

- N-am cum să fiu sigură. Avea o geantă de voiaj care era plină cu pungi mici cu fermoar. Nu prea am reușit să văd ce se afla în ele. Clătină din cap. Uită de asta. Nu ar fi trebuit să-ți zic nimic.

- Nu, mă bucur că mi-ai zis. Se chinui să decidă ce să îi spună. E ținta unei investigații și e pus sub supraveghere. Dacă are droguri, îl vom prinde.

Ea dădu din cap.

- Și nimeni din Lucky Harbor nu cunoaște informația asta.

- Am înțeles.

El îi aruncă din nou o privire și îi spuse cealaltă chestie care îl sâcâia de îl scotea din minți.

- Și nu știu cât te ajută să-ți spun asta, dar am stat departe de tine toată săptămâna pentru că am considerat că ne-ar prinde bine puțină distanță. Chloe... Expiră din nou zgomotos. Știm amândoi al naibii de bine că am putea să ne oferim reciproc ceva ce ne trebuie, dar e o idee foarte proastă.

Ea se grăbi să își ferească privirea de a lui, dar nu înainte ca el să apuce să întrezărească o tresărire inconfundabilă de dezamăgire.

– Da, toate săruturile noastre au demonstrat asta, spuse ea, cu fața întoarsă spre fereastră. Au fost oribile.

Sawyer deschise gura, o închise la loc și așteptă ca traficul să se pună în mișcare.

Chloe încercă fără mare succes să ignore notoriul care se întărise inconfortabil pe pielea ei. Când începu să se foiască, Sawyer îi aruncă o privire imposibil de descifrat. Chloe îl ignoră la rândul ei, iar el băgă camioneta în viteză, revenind pe autostradă.

Nu mai era furioasă pe el. Încercase să țină cu dinții de acea emoție, dar îi venea pur și simplu prea greu să rămână furioasă pe un bărbat care se oprea să schimbe roata unei femei, fără a mai vorbi că salva o altă femeie de la pericolul de a se transforma într-o acadea de notoi.

– Spune-mi adevărul, îi ceru ea în cele din urmă. Nu poți să conduci și să vorbești în același timp, așa-i?

El nu spuse nimic, dar gura îi tresări vag într-un zâmbet, iar ea oftă. Capacitatea lui de a se închide în sine o scotea din minți. Însă doar pentru că și-ar fi dorit să poată face și ea la fel. Ceea ce era un alt motiv temeinic pentru a sta departe de el. Sawyer nu era yin-ul complementar yang-ului ei; era ca un Batman pentru Jokerul din ea.

Iar acel Batman era complet intrat în pielea personajului acum, cu tot cu ochelarii de soare întunecați și reflectorizanți și cu fața lipsită de expresie.

– Deci... Lucille te consideră un scump.

– Ea privește pe toată lumea într-o lumină favorabilă.

Cuvintele lui o făcură să îi arunce din nou o privire.

– Tu nu te consideri scump?

El se strâmbă și nu îi răspunse.

– E un compliment, spuse ea amuzată. Să fii scump e o însușire pozitivă.

– Da, răspunse el. La cățeluși.

Chloe râse, ușor deconcertată de cât de ușor și eficient o dezarma absolut de fiecare dată.

– Nu-ți face griji, șerifule. Nu am să spun nimănui.

El era concentrat la drum. Aparent, își epuizase rezerva de cuvinte pe ziua respectivă.

– Deci asta ți se întâmplă frecvent? întrebă ea, hotărâtă cu înverșunare să îl facă să vorbească. Chestia cu intervenitul în misiuni de salvare?

El ridică din umeri.

– Ține de munca mea.

Poate. Dar nu era în timpul programului de muncă în momentul acela.

– Povestește-mi despre apelurile de ieri, cele despre care a pomenit Lucille.

– N-a fost nimic de ele.

– În regulă. O să mă duc și o să citesc pe Facebook. Probabil că relatarea nu va fi excesiv de înflorită.

El îi aruncă o privire.

– Tu îți folosești vreodată puterile pentru a face fapte bune?

– Nu în măsura în care depinde de mine. Spune-mi.

El expiră cu un oftat.

– Am fost chemat acasă la doamna Perez pentru că ținea o lumină ațintită asupra ferestrelor vecinei ei. Se pare că vecina respectivă – doamna Cooper – trișase la jocul de bunco de la începutul acestei săptămâni, enervând-o pe doamna Perez, așa că acum doamna Perez se răzbuna băgându-i spaima în oase doamnei Cooper.

– Și ce ai făcut?

– Am scos bateriile din lanterna cu bătaie lungă a doamnei Perez.

– Ai acționat rapid, spuse Chloe impresionată. Ce altceva s-a mai întâmplat?

– Am fost chemat la reședința familiei Sorenson.

– Bill și Joanne, cu cele opt fiice? întrebă ea.

– Da. Bill trântise o grămadă de bălegar cu paie în fața aleii de intrare a vecinului său.

– De ce, și tipul ăsta trișase la bunco?

– Nu, răspunse Sawyer. Fiul vecinului fusese surprins... într-o poziție compromițătoare.

– O poziție compromițătoare?

– Cu pantalonii în vine, în compania uneia dintre fiicele lui Bill.

– Hopa. În cazul ăsta, ai noroc că nu s-a lăsat cu focuri de armă.

– N-are treabă cu norocul, spuse el. Am confiscat puşca de vânătoare a lui Bill acum două săptămâni, când am auzit că cei doi adolescenţi au început să iasă împreună.

Chloe râse.

– I-ai confiscat puşca? Ai voie să faci asta?

– Am *împrumutat-o*. Apoi am scăpat accidental de ea.

– Cum poţi scăpa accidental de o puşcă de vânătoare?

Sawyer se întoarse şi îi adresă un rânjet larg, radios, care îi făcu inima să stea în loc.

– Ieşi în larg cu barca lui Ford şi o scapi în apă după ce ajungi la circa cinci kilometri de ţărm şi te deplasezi cu o viteză de doisprezece noduri.

Ford fusese un navigator de talie mondială, având în palmares o medalie olimpică şi numeroase alte premii drept recunoaştere a meritelor sale. Acum nu prea mai ieşea pe circuite de concurs, însă ieşea la plimbări cu Jax şi Sawyer când li se sincronizau zilele libere. Chloe îi văzuse pe chei în port. Pe toţi dracii, rămăsese cu o înţepeneală permanentă a gâtului de când tot stătuse în clădirea portului uitându-se pe fereastră la toţi trei, purtând pantaloni scurţi de surfing şi nimic altceva.

Radiatorul maşinii îi răsfăţa pielea îngheţată cu o căldură delicioasă, dar noroiul uscat continua să o irite teribil, făcând-o să se foiască din nou.

– Ce s-a întâmplat?

– Te-ai dus vreodată pe plajă şi te-ai ales cu nisip în locuri în care nu ar trebui să ajungă nisip vreodată? îl întrebă ea.

– Ah. Să înţeleg că acelaşi lucru e valabil şi pentru noroi.

– Puţin.

Plus că nu mai purtase niciodată blugi fără lenjerie pe dedesubt şi nu era nici pe departe atât de amuzant pe cât anticipase ea. Cusătura din mijloc se tot ridica, iar fermoarul i se înfigea în carne. Se uită pe geamul lateral al maşinii pentru a-şi distrage atenţia, dar nu văzu decât reflexia lui Sawyer, aflat lângă ea. *El* nu era deloc agitat. Normal, având în vedere că el nu era plin de noroi prin toate crăpăturile şi colţişoarele corpului. Dar chiar dacă

ar fi fost, se îndoia că s-ar fi foit agitat. El nu irosea niciodată nici un singur gram de energie. Conducea relaxat - poate puțin prea amuzat de dilema ei -, cu întreaga lui energie atent controlată pusă deoparte.

Deși nu fusese la fel de relaxat când Lucille îi povestise despre cum o ajutase pe Suzie pentru că era mamă singură. Chloe se întoarse să îl privească din profil. Părul îi era ciufulit de vânt, fața bronzată. Nu se bărbierise în dimineața aceea, iar bărbia pătrată arăta neîngrijită. Îi plăcea. Dar avea riduri de tensiune de-a lungul colțurilor ochilor.

Nu era chiar atât de relaxat cum încerca să pară.

Muncea din greu. În permanență. Din câte știa despre el, moștenise această trăsătură de la tatăl lui, el însuși un om muncitor și care fusese nevoit să îl crească singur. Atunci îi pică fisa.

- Câți ani aveai?

- Când?

- Când mama ta a renunțat să îți mai fie mamă.

Preț de o fracțiune de secundă Sawyer își luă ochii de la drum și o privi înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre condus.

- Opt.

Chloe simți o strânsoare în inimă.

- Aveai opt ani când au divorțat părinții tăi?

- Nu au fost niciodată căsătoriți. Nici măcar împreună, la drept vorbind. Eu m-am tot plimbat de la unul la altul până în jur de opt ani. Ezită doar pentru o scurtă clipă. Atunci a plecat ea din oraș.

Ridică un umăr, așa era viața, nu era mare scofală.

Dar era mare scofală. Chloe știa mult prea bine ce însemna să ai un singur părinte și încă unul nu tocmai dornic să joace acest rol. Situația își lăsase amprenta și asupra ei și, cu cât înainta în vârstă, cu atât începea să înțeleagă mai bine cât de profunde erau rănile. Sau poate faptul de a se afla aici, în Lucky Harbor, alături de surorile ei, fusese factorul care doar declanșase reacția, însă toate relațiile ei păreau a fi fost afectate de copilăria ei. Ba mai mult, și încercarea ei de a găsi ceva stabil, de a avea un cămin, și teama ironică de exact aceste lucruri.

Ceea ce o făcu să se întrebe ce efecte avusese asupra lui Sawyer pierderea mamei sale.

– Ai primit vreodată veşti de la ea?

– Nu.

O spuse pe un ton destul de relaxat, dar ceva o făcu pe Chloe să simtă un mic nod în gât. Poate era gândul la băieţelul de opt ani abandonat complet de către singura femeie din viaţa lui pe care ar fi trebuit să se poată baza. Ştia şi ea ce însemna să creşti fără un părinte. Era posibil, îşi spuse ea, ca propriul ei tată să nici nu fi ştiut măcar de existenţa ei, dar considera că era mult mai probabil să fi ştiut şi pur şi simplu să nu o fi dorit în viaţa lui.

– Eşti apropiat de tatăl tău?

Sawyer râse încet.

– Am să iau asta drept nu.

– Avem un istoric urât. N-am fost tocmai un fiu model.

– Ai fost un băieţel rămas fără mamă, spuse ea în apărarea lui.

– Am fost un derbedeu cum scrie la carte, o corectă el. O teroare nemaivăzută. Tatăl meu s-a descurcat cum a putut. Ridică uşor din umeri. Cel puţin tu şi Phoebe aveaţi mentalităţi similare. Ea era prototipul copilului sălbatic.

Un zâmbet mărunt, dar afectuos, îi apăru pe buze, anulând orice posibilă ironie din cuvintele lui.

– Îţi plăcea de ea, spuse ea surprinsă.

El îi aruncă o privire.

– Ţi se pare aşa ciudat?

– Ei bine, da. Pe mine nu pari să mă placi întotdeauna, aşa că...

– Cine zice?

Ea deschise gura, apoi o închise din nou.

– Uau. Tocmai te-am lăsat fără replică. Asta e ceva nou. Îmi place. Făcu o pauză. Şi da, îmi plăcea Phoebe. Făcea ce avea ea chef, îşi trăia viaţa aşa cum voia să şi-o trăiască.

– Uneori, spuse Chloe, uitându-se la el, mă surprinzi.

El îi adresă un zâmbet rar.

– Cum rămâne cu tatăl tău? o întrebă el după o clipă. Despre el nu am auzit niciodată nimic.

- Nu? Nici eu.

- Nu îl cunoști?

- Nici măcar nu știu cine e.

El îi aruncă din nou o privire, iar ea își îndreptă din nou atenția spre geam, nervoasă pe ea însăși. Nu le spunea niciodată oamenilor acest detaliu. În primul rând pentru că era jenant și în al doilea rând...

În al doilea rând îi atrăgea ceva ce ea detesta.

Milă.

Nu își dorea milă. În cea mai mare parte a timpului o durea în cot de tatăl ei. Era o ființă non-existentă. De-abia de când venise aici și petrecuse mai mult timp în preajma Tarei și a lui Maddie începuse și ea să înțeleagă cât de mare fusese impactul absenței lui asupra ei. Se foi din nou și inspiră șuierat de disconfort.

Lângă ea, Sawyer scoase și el un sunet, dar când se uită la el, îl văzu stând cu ochii la drum, cât se poate de calm.

- Încă ți-e frig? o întrebă el.

Întrebarea era justificată. Sfârcurile îi erau tari ca două pietricele, atât de vizibile încât era ca și cum ar fi fost dezbrăcată.

- Da.

Își schimbă din nou poziția.

- Dumnezeule, Chloe, încetează să mai faci asta. Își împinse ochelarii de soare în creștetul capului și îi aruncă o privire atât de încinsă încât Chloe aproape fu carbonizată pe loc. Pune-ți pătura înapoi pe tine, îi spuse el, întinzând mâna la spate, unde Chloe îi aruncase pătura mai devreme pentru a se da jos din camionetă.

O aruncă peste ea, acoperindu-i inclusiv fața.

- O, pentru numele lui Dumnezeu, sunt doar sfârcuri, spuse ea, trăgând pătura în jos pentru a putea să respire. Se aplecă spre fantele radiatorului atât cât îi permitea centura. Lasă-mă în oraș acasă la Lance.

- De ce să nu te duc acasă la tine?

- Surorile mele o să facă urât văzându-mă așa. Ne-am certat azi-dimineață. Un junghi de tristețe o izbi adânc în măruntaie, dar îl ignoră. Printre alte chestii, le-am zic să sunt adult. Ceea ce, evident, spuse ea, cu un râs

mohorât și arătând spre întreaga ei ținută, a fost o minciună sfruntată. Nu va fi în favoarea mea să mă vadă așa. Dacă mă lași la Lance, pot să văd cum se simte și în același timp pot să fac duș la el. Și poate îl conving pe Tucker să mă ajute să repar scuterul.

– Lance o avea pe mama lui lângă el când am vorbit eu cu el. La cum arăți, ai să-i provoci un atac de cord. Pe toți dracii, *mie* aproape mi-ai provocat un atac de cord.

Ieși de pe autostradă chiar înainte de intersecția pe unde ar fi trebuit s-o ia.

– Atunci unde mergem? întrebă Chloe.

Sawyer urcă pe o stradă cu pantă pronunțată, viră de câteva ori, apoi intră pe o alee. Casa era ultima din cvartalul respectiv, o casă de fermă de mărime medie așezată pe o faleză ce dădea spre ocean. Chloe nu fusese niciodată aici, dar știa că Sawyer cumpărase acea casă la începutul acelui an.

Acesta opri motorul și se întoarse cu fața spre ea, întinzându-și brațul pe spatele spătarului ei.

– Nu a fost o minciună ceea ce le-ai zis surorilor tale, spuse el. Legat de faptul că te-ai maturizat. Te-ai schimbat mult de când te-ai mutat aici.

– Da? Atunci de ce fac în continuare tâmpenii? Uită-te la mine, Sawyer.

El o făcu, părând să îi placă ceea ce vedea, în ciuda noroiului.

– Doar pentru că ești nonconformistă nu înseamnă că nu ești femeie în toată firea.

Era probabil cel mai drăguț lucru pe care i-l spusese cineva vreodată.

– Deci... nonconformist e noul sinonim pentru „scump"?

El râse, iar ei îi plăcu sunetul, foarte, foarte mult.

– De ce ne certăm mereu? îi șopti ea.

– Știi de ce.

Da, știa.

– Există o explicație științifică.

– Suntem două substanțe inflamabile, confirmă el. Periculoși împreună.

Vorbea atât de încet încât aproape că nu îl auzea deloc, iar vocea lui îi stârni furnicături pe șira spinării. În mod evident confundând acel tremur cu un frison de frig în loc de fior de dorință, Sawyer coborî din camionetă și veni lângă ea. Îi întinse mâna, dar Chloe se mulțumi să se holbeze la ea, în timp ce aerul proaspăt se strecură în plămânii ei chinuiți.

– Ți-e frică? o întrebă el.

Firește că nu.

Și chiar nu îi era. Nu frică. Nu, ceea ce simțea era cu totul altceva și îi tăia respirația, o apăsa greoi în piept. Coborî din camionetă și, cum Sawyer nu se dădu la o parte din calea ei, se ciocni direct de el, trupul ei apăsându-se cu forță peste al lui.

Având în vedere că îl simțea neclintit lângă ea, ghici că nici lui nu îi era frică de o mică reacție explozivă între ei.

– Ce facem?

– Haide. O să-ți arăt.

O trase spre casă.

– Dar am să-ți murdăresc și casa la fel de tare ca mașina.

– Ba n-ai s-o murdărești, îi spuse el, și în clipa aceea Chloe își dădu seama că nu se îndreptau spre ușa de la intrare, ci ocoleau casa prin lateralul acesteia.

Ajunseră în curtea din spate, care nu era decât un petic de pământ neîngrădit, cu iarbă crescând la întâmplare. Un șir de trepte fuseseră tăiate în stâncă, coborând spre plaja aflată la circa treizeci de metri mai jos.

– Uneori merg să alerg pe plajă, spuse el. Sau mă cațăr pe stânci. Îmi limpezește gândurile.

Chloe se apropie de marginea falezei și studie privelișteа. Stânca era pietroasă, ieșind în afară din loc în loc, creând mici buzunare în care se înălțau copaci ca niște ghimpi de porc spinos. O întreagă lume elementară de rocă, copaci și apă care o făcea să ardă de nerăbdare să exploreze.

– Funcționează? întrebă ea. Treaba cu limpezitul gândurilor?

– Da.

Şi-l putea imagina cățărându-se până la una dintre firidele de acolo din stâncă, privind oceanul înspumat, trăgând în piept aerul sărat, cu vântul bătându-i în față și valurile spărgându-se de țărmul pietros.

– E un loc bun, spuse ea.

– Chiar e. După ce alerg, vin aici sus. O conduse până la cel mai îndepărtat colț al casei. Poate nu sunt plin de noroi, dar în mod cert sunt transpirat și plin de nisip.

Arătă spre zid. Acolo se afla un duș de exterior, precum cele de pe plajele publice. Dar acesta nu era jegos și dezgustător. În schimb era curat și amenajat cu gresie și, după cum descoperi ea când Sawyer se aplecă și apăsă maneta, echipat cu apă caldă.

Privi mușchii jucând pe spatele și umerii lui când se ridică, iar când văzu ce ținea în mâini, ezită.

– Cap de duș demontabil?

– Pentru locurile în care ți-e greu să ajungi.

capitolul 11

Dintotdeauna mi-am dorit să fiu cineva. Ar fi trebuit să cer ceva mai concret.

Chloe Traeger

Chloe se holbă la capul de duș care pulsa în mâna lui Sawyer. Cu o jumătate de oră în urmă fuseseră încă furioși unul pe celălalt. Aparent acum se îndreptau într-o direcție cu totul diferită.

– Lance m-ar fi lăsat să îi intru în casă, să știi. Desigur, probabil aș fi fost nevoită să mă dezbrac până la piele ca să intru pe ușă.

– Poți liniștită să te dezbraci până la piele acum.

Ea îl privi cu ochii îngustați. Da, în regulă, era evident că trecuseră peste partea cu nervii. Se îndrepta fulgerător spre noua direcție. Era pregătită? Și, Dumnezeule bun, acel zâmbet ar fi trebuit înregistrat ca armă letală, pentru că în mod cert era la fel de periculos ca toate celelalte arme pe care le purta. Își băgă piciorul

drept, îmbrăcat în blugi, sub jetul de apă, și gemu fără să vrea când apa trecu prin materialul întărit de noroi și îi înmuie pielea.

- Aaah! Ce caldă e!

- S-ar putea să fiu... cum ai zis? Un purtător complet inutil de penis? Dar nu sunt măgar.

- Hmm, spuse ea pe un ton neutru.

Se descălță de tenișii, apoi se aplecă pentru a-și folosi mâinile să își frecționeze picioarele sub apă. Noroiul acumulat se spăla ușor, ceea ce îi plăcu. Deja își putea imagina acel nămol folosit pentru o mască de corp excelentă...

Jetul de apă o izbi brusc în partea de sus a coapselor, făcând-o să se ridice brusc și să țipe surprinsă.

- Hei!

- Am avut impresia că ți-ar prinde bine puțin ajutor, spuse Sawyer blând.

- Mă descurc, mulțumesc.

Pentru că dacă intervenea el și o „ajuta" plimbându-și mâinile pe corpul ei, curățarea noroiul avea să fie ultimul lucru de care să-i mai ardă apoi. Răsuflarea i se poticni doar gândindu-se la acest lucru și își aminti de inhalatorul ei, pe care îl lăsase pe bancheta mașinii. Se gândi să meargă după el, dar simți o nevoie bizară de a rămâne exact unde se afla chiar în timp ce înșfăcă dușul din mâinile lui.

- Nu ai încredere în mine? o întrebă el.

- Firește că nu.

Râsul lui fin făcu să îi vibreze toate terminațiile nervoase și îi făcu pielea de găină. Sau poate era de la senzația de răcoare rămasă în urma apei. În orice caz, simți brusc dorința de a-i șterge acel rânjet de pe față. Făcuse eforturi considerabile pentru a învăța să își țină în frâu impulsurile, dar decise acum că nu toate impulsurile meritau ținute în frâu.

Prin urmare îndreptă jetul de apă spre pieptul lui.

- Ups.

Singura lui reacție fu să-și îngusteze ochii și să vină direct spre jetul de apă. În mai puțin de două secunde îi smulse capul de duș din mână, o răsuci pe călcâie până

ajunsese cu spatele spre pieptul lui și ținu capul de duș la câțiva centimetri de ea, apăsându-și gura pe urechea ei.

– Ne jucăm?

– Nu!

Râzând și respirând gâfâit, se zbătu și se luptă din toate puterile, dar el o imobiliză ușor în brațele lui. Și nu era un loc rău – doar că deja își simțea pieptul contractându-se, primul și cel mai enervant semn al unei crize de astm inevitabile. Rămase complet nemișcată pentru o clipă, evaluându-se în gând.

– O, nici să nu te gândești.

În mod evident crezând că încerca să găsească o soluție pentru a scăpa din mâinile lui, Sawyer o strânse mai tare și coborî capul de duș, lăsând apa să o lovească din plin.

Ea icni, dar nu putu nega fiorul de încântare care o străbătu. Avea un oarecare farmec să fie ținută captivă lângă un piept cald și tare, complet la mila lui.

Dintr-o răsucire a încheieturii, Sawyer mută capul de duș mai sus, aproape de fața ei.

– Să nu îndrăznești, spuse ea.

– Întotdeauna îndrăznesc. O mușcă mărunt de lobul urechii. Dar poate dacă mă rogi foarte frumos...

Vezi să nu îl roage. În plus, nu își epuizase încă toate opțiunile. Încă îi mai rămăseseră câteva manevre murdare și, fără urmă de remușcare, își frecă fundul de șlițul lui.

Sawyer inspiră șuierat și încremeni, strânsoarea brațului lui peste ea slăbind ușor. Suficient cât să-i permită lui Chloe să se răsucească fulgerător, să înșface din nou capul de duș și să îl îndrepte spre el.

Direct în față.

El se mulțumi să deschidă ochii și o privi netulburat. Calm. Cu tot corpul relaxat. *Pregătit*.

– În regulă, spuse ea, făcând un pas în spate. Mi-am făcut plăcerea.

– Înseamnă că e rândul meu.

O, la naiba! Lăsând să cadă capul de duș, se răsuci pe călcâie pentru a o lua la fugă, dar el reacționă atât

de rapid, încât de-abia apucă să mai țipe o dată și se trezi împinsă în față, presată de trupul lui masiv, până ajunse cu obrazul lipit de peretele dușului de exterior. Ținând-o acolo cu forța lui considerabilă, ridică o mână și puse capul de duș înapoi în suport. Apoi, sub torentul de apă fierbinte care acum se revărsa peste ei, o întoarse cu fața spre el.

Chloe respira greoi.

– Uită-te la tine, reuși să îi spună. Acum ești la fel de ud și murdar ca mine.

Mâinile lui mari se ridicară și îi prinseră fața în palme.

– Ți-am spus – îmi place ud și murdar.

Ceea ce era bine, pentru că erau lipiți unul de celălalt de hainele ude leoarcă și noroiul reîncălzit.

– Încă tremuri, spuse el.

– Nu de frig.

Îl simți întărindu-se sub bumbacul ud al blugilor. Renunțând la joc, se frecă de el.

– Chloe.

Tonul lui de avertizare nu făcu decât să intensifice focul ce ardea mocnit în abdomenul ei, răspândindu-se acum și în sus și în jos, dincolo de hainele ei ude, ajungându-i până în miezul ființei.

Se frecă din nou de el.

– Tu ai început.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, întunecați și flămânzi. În aburul de la apa fierbinte desenând rotocoale în jurul lor, Sawyer înclină capul și își lăsă buzele să îi alunece în jos pe gâtul ei, aprinzând flăcări la fiecare terminație nervoasă.

– Oprește-mă acum dacă ai de gând să o faci, murmură el în scobitura de la baza gâtului ei, unde pulsul îi bubuia frenetic.

Vocea îi era excitant de aspră, iar mâinile lui îi prinseră încheieturile de o parte și de cealaltă a capului ei, împingându-le lent în sus pe perete, ținându-o acolo în timp ce o mușcă mărunt.

Să îl oprească? Glumea? În schimb se arcui spre el, smulgându-i un geamăt aspru din adâncul pieptului, care reverberă și într-al ei.

– Prea multe haine, se plânse ea.

În replică, el își scoase deodată puloverul și tricoul, apoi bluza ei, aruncând totul deoparte. Ea îl privi și îi deveni și mai greu să respire. Era perfecțiunea întruchipată, o masă de mușchi perfect tonifiați, cu acea umbră de pericol încă vibrând din el chiar și acum. Era suficient să stârnească ezitări oricui ar fi fost tentat să încerce ceva cu el, însă ea era neînfricată, sau cel puțin știa cum să se prefacă a fi.

Gura lui o acoperi din nou pe a ei, ceea ce ei îi conveni, căci săruturile lui aduceau raiul pe pământ. Mâinile îi erau reci, provocându-i un fior rapid când îi prinse sânii în palme, lăsându-și vârfurile degetelor să îi dezmierde sfârcurile înainte de a coborî cu degetele pe trunchiul ei, îndreptându-le spre următoarea barieră. Chloe simți nasturele blugilor desfăcându-se, fermoarul coborând, apoi pe el dezbrăcându-i blugii de pe picioare.

– Aruncă-i, îi ceru el, închizându-și palmele peste fundul ei, trăgând-o strâns la piept când ea se supuse poruncii rostite încet.

– Și tu, gâfâi ea, chinuindu-se enervant de tare să respire.

Continuând să ignore semnalele de avertizare care i se agitau în minte, îi dădu și ea o mână de ajutor, contribuind până ajunseră față în față.

Goi pușcă.

Uzi.

Sawyer era mereu detașat, calm și perfect stăpân pe sine, dar acum stăpânirea de sine îi era pusă la încercare. Chloe vedea acest lucru în ridul de tensiune dintre ochii lui, în încordarea obrajilor și, mai ales, o vedea în ceea ce devenea rapid partea ei favorită din anatomia lui – cea care acum sălta veselă la vederea ei.

Se linse pe buze într-un gest mărunt de neliniște. Sawyer îi rosti din nou numele, cu vocea clar chinuită. Masca de polițist dispăruse, nu încăpea îndoială, deși trupul îi era tare, puternic și pleznind de forță. O făcea să își simtă propria forță și, în același timp, incredibil de sexy. Sawyer era probabil capabil să facă orice femeie

vie să se simtă sexy, dar ea se simțea și în siguranță, ca și cum ar fi putut să spună orice. Să facă orice.

„Temporar", îi spuse o voce măruntă. Era doar un moment smuls din *Zona Crepusculară*, iar după ce terminau și își luau înapoi hainele, aveau să se întoarcă fiecare în universurile lor separate.

Dar aceasta era o temere pentru mai târziu.

Deocamdată aburul continuă să se învolbureze în jurul lor, precum ceața într-o noapte umedă. Carnea lui Sawyer lucea în fața ei în lumina palidă a soarelui, corpul lui masiv era alunecos și șiroind de apă și încordat ca al unui războinic. Un corp atât de frumos, își spuse ea, și își folosi gura pentru a-l descoperi, trecând cu limba peste un pectoral, atingându-l scurt pe un sfârc.

Inspirând șuierat, el își împleti mâinile în părul ei și îi ridică blând capul pentru a o săruta. Un sărut prelung, umed și adânc, în timpul căruia își lăsă mâinile să alunece peste coapsele ei, trecându-i peste șolduri și oprindu-se din nou pe fesele ei, trăgând-o strâns spre el, nelăsând între ei spațiu nici cât pentru o picătură de apă.

Chloe încercă să tragă aer în plămâni, dar nu reuși. Fir-ar să fie! *Nu încă.*

- Grăbește-te.

Trebuia să se grăbească, pentru că apăsarea din piept era mult prea intensă. Pe toți dracii, deja i se bloca respirația. Știind că timpul nu era de partea ei, se lăsă în genunchi. Sawyer era un bărbat uriaș, *peste tot* și, zumzăind de plăcere, îl zgârie ușor cu unghiile pe spatele coapselor în timp ce își trecu limba pe toată lungimea bărbăției lui.

De deasupra ei îl auzi trăgând aer în piept cu un șuierat tăios, degetele lui încurcându-se în încâlceala sălbatică a părului ei. Deloc surprinzător, preluă controlul, desprinzând-o de lângă el, trăgând-o din nou în picioare, lipind-o de peretele de faianță.

Apoi se lăsă *el* în genunchi. Ea lăsă să-i scape o exclamație de surpriză.

- Stai. Ce...?

- Întâi doamnele.

O, Doamne. Probabil ar fi putut să se termine doar auzindu-i vocea.

– Nu pot, şopti ea, dar cuvintele i se înecară în gât când el îşi apăsă buzele pe punctul de sub osul şoldului, exact deasupra minusculului tatuaj cu o pasăre colibri.

– Liberă ca pasărea cerului? şopti el cu un zâmbet.

Ea dădu din cap, cu inima bubuindu-i în urechi, cu respiraţia gâtuită. Şi ştia al naibii de bine că nu era geamul de sufocare plăcută provocată de excitaţie, că nu se afla doar aproape de zona periculoasă, ci deja ajunsese în ea. Nu îi păsa. Sawyer era acolo, *chiar* acolo, privind-o, şi trecuse atât de mult timp. Atât de al naibii de mult timp...

– *Sawyer...*

Dacă el îi răspunse, ea oricum nu îl auzi peste vuietul sângelui ei în propriile urechi şi al apei izbindu-se de gresie în jurul lor. Apoi nu mai contă pentru că mâinile lui ajunseră pe şoldurile ei, ţinând-o ferm, lăsându-şi degetele mari să alunece peste abdomenul ei înfiorat, apoi peste rotunjimea de carne atent tunsă dintre coapsele ei.

– Eşti frumoasă, murmură el.

Chloe avu nevoie de o clipă până să-şi recapete suflul suficient cât să poată vorbi.

– Ai de gând doar să te uiţi?

El râse încet cu gura pe carnea ei, răsuflarea lui caldă dezmierdând-o, făcând-o să geamă. Mâinile ei se înfipseră în părul lui, încercând să-l tragă mai aproape.

– Desfă-ţi picioarele, spuse el, apoi se ocupă personal, strecurându-şi o mână mare şi fierbinte între coapsele ei. Şoldurile ei se legănară fără voia ei, iar degetele de la picioare i se încleştară de plăcere. Inima era gata să-i sară din piept, era sigură. Şi, o, Doamne, avea mare nevoie de aer. La marginea câmpului ei vizual periferic deja dansau mici pete întunecate, dar era al naibii de hotărâtă să nu leşine înainte de a ajunge la partea cea mai delicioasă. În nici un caz.

– Acum. O, te rog, acum.

Probabil crezând că era pur și simplu nerăbdătoare, Sawyer coborî lent un deget peste sexul ei, scoțând un sunet de apreciere masculină pură când descoperi cât era de udă. Apoi strecură foarte, *foarte* puțin din deget în ea, în timp ce organismul ei gonea la fel de nebunește și spre pragul unui orgasm *și* spre o criză de astm.

Iar Sawyer tot nu se grăbea. Împingându-l în spate până se lăsă pe călcâie, Chloe se lăsă peste el și îl încălecă acolo, pe podeaua dușului.

– Chloe...

Își legănă șoldurile până obținu ceea ce își dorea, erecția lui așezată chiar la intrarea în ea.

– Iau pilule, gâfâi ea.

El își lăsă mâinile să îi alunece în sus pe sânii ei, apoi în jos pe fundul ei, trăgând-o peste el, înclinând-o pentru a fi mai bine aliniați, în tot acest timp sărutând-o într-un mod care o împinse la limita nebuniei.

Și o lăsă fără aer.

Dar aerul era oricum prea puțin necesar, se convinse singură, apoi Sawyer se strecură în ea dintr-o singură mișcare hotărâtă, șocantă, a șoldurilor lui, implântându-se în ea adânc, iar ea nu mai simți deloc nevoia să respire.

Icniră simultan într-o explozie de plăcere. Doamne, câtă plăcere. El o dezmierdă cu degetul mare imediat deasupra locului în care trupurile lor se împleteau, apoi o făcu din nou. Chloe țipă, arcuindu-se spre el când orgasmul o izbi violent, fulgerător și complet pe neașteptate. Cutremurându-se, se zvârcoli peste el în ghearele unei torturi delicioase, cu întregul trup abandonat neputincios în mâinile lui.

Era în rai.

Preț de o fracțiune de secundă, se trezi într-un rai incredibil, dar apoi senzația de sufocare din pieptul ei se întinse și îi bloca în întregime căile aeriene, iar petele care doar dansaseră până atunci la marginea câmpului ei vizual o învăluiră cu totul. Îl auzi pe Sawyer când o strigă, brusc și panicat, dar era prea târziu. Lumea ei deja dispăruse în întuneric.

capitolul 12

O conștiință vinovată nu are nevoie de acuzator.
Chloe Traeger

Sawyer își petrecu următoarea jumătate de oră prada unei panici cu care nu era obișnuit. După ce Chloe își pierduse cunoștința, fugise cu ea la camioneta lui, unde îi găsise inhalatorul pe scaun. Ea își revenise suficient cât să îl folosească de mai multe ori, iar acum se afla pe bancheta din dreapta șoferului, insistând că se simțea bine.

Ignorând-o, Sawyer porni spre oraș, hotărât să o ducă direct la urgențe.

– Nu face asta, îi ceru ea. Era îmbrăcată în trening - al lui. Luase el haine uscate din casă. Sunt bine.

– Chloe...

– Ascultă, încă nu am terminat de plătit pentru ultimele mele două vizite la urgențe. Vocea îi era aspră și gâfâită și nu părea nici pe departe să își fi revenit suficient, dar își puse o mână pe brațul lui. Te rog, Sawyer. Doar du-mă acasă. Acolo am un nebulizator portabil și pot să îmi fac singură terapie respiratorie.

Sawyer deschise gura pentru a o întreba de ce naiba nu avusese inhalatorul *la* ea, dar decise să lase acea ceartă pentru altă dată, când Chloe nu avea să arate ca și cum o simplă adiere de vânt ar fi putut să o doboare la pământ. Ignorându-și propriile instincte, o duse acasă și o așeză pe canapeaua de pe verandă, privind-o în timp ce își făcu terapia respiratorie.

Cel puțin îi reapăruse puțină culoare pe buze. Ceea ce era bine, dar Dumnezeule, nu avea să uite vreodată cum se învinețiseră, nici cum icnise, cu mâinile pe gât, chinuindu-se să tragă aer în plămâni.

Din vina lui.

– Oracolul Magic Eight a avut dreptate din nou, spuse ea răgușit peste zumzăitul inhalatorului.

– Poftim?

Ea izbucni într-un râs firav, gâfâit.

– Aplicația Magic Eight. Consilierul meu în dragoste, ai uitat? Spunea că tu nu o să ți-o pui, dar că eu da. Desigur, nu mi-am pus-o *la propriu*, dar a fost pe aproape. Adică eu am terminat și tu nu ai mai...

– Dumnezeule, Chloe!

– Iar acum poți să confirmi că nu răcnesc precum un măgar într-o groapă cu smoală, așa-i?

– Ți s-a *oprit* respirația.

– Doar pentru un minut.

Simțind că se învârtea lumea cu el, Sawyer își lăsă capul în mâini.

– Doar pentru un minut, repetă el năucit.

– Da. Ezită. Prea repede?

Sawyer se dăduse de ceasul morții, copleșit de remușcări, iar ei îi ardea de glume. Își înfipse degetele în păr și se abținu să nu și-l smulgă din rădăcini.

– Da, murmură ea. Prea repede. Îmi pare rău. Sawyer, uită-te la mine. Sunt bine.

El împinse blând mușțiucul inhalatorului înapoi la loc. Chloe leșinase din lipsă de oxigen și tot *ea* îl consola pe *el*.

– De ce nu aveai inhalatorul la tine?

– Pentru că nu aveam nimic la mine. Ne-am dezbrăcat în pielea goală, ai uitat?

– Dă-o dracului, Chloe.

Ea avu bunul-simț să pară rușinată.

– În regulă, poate că nu mi-am dat seama prea bine ce urma să se întâmple sau că o să am nevoie de el. Ți-am spus, luasem o pauză lungă de la sex.

– Nu, în mod cert nu mi-ai spus asta.

– Oh. Se strâmbă. Ei bine, am început să îți zic. Ți-am spus că nu pot.

În regulă, *într-adevăr* îi spusese. Doar că el crezuse în mod greșit – din aroganță – că încercase să îi spună că nu putea ajunge la orgasm cu un bărbat.

Ceea ce însemna că era un măgar. Un mare măgar.

– Și, practic, nu e ca și cum nu aș *putea* avea orgasm, spuse ea, fluturând mușțiucul. *Evident*. Doar că experții îi recomandă să îți măsori debitul expirator maxim de vârf și să ai la îndemână un nebulizator portabil.

– În regulă. Atunci de ce nu am făcut asta?

– Ei bine, în primul rând, spuse ea, nu prea e o treabă compatibilă cu spontaneitatea și plăcerea, iar în al doilea rând, nu intenționam să fac sex sub dușul tău, dar s-a întâmplat. Ceea ce demonstrează prima parte.

– Să nu se mai întâmple niciodată, Chloe, spuse el sec. Nu vreau să te mai prind vreodată fără inhalatorul ăla. Ai priceput?

Ea îi răspunse cu un salut milităresc în batjocură care îl făcu să își îngusteze ochii și să deschidă gura, dar înainte să apuce să spună ceva, ușa de la intrare se deschise, iar Tara și Maddie se năpustiră afară. Maddie era în față, purtând blugi și o bluză de trening cu sigla USC pe care Sawyer își aminti că o văzuse la Jax. Se așeză lângă Chloe și o îmbrățișă.

– De data asta ai reușit să nu ajungi la urgențe.

„La limită", își spuse Sawyer sumbru.

Tara, detașată și calmă ca întotdeauna, se strecură pe lângă Sawyer pentru a ajunge aproape de Chloe, bătându-l pe brat din mers, probabil crezând că el o salvase pe Chloe. Dacă ar fi știut adevărul, Sawyer era convins că s-ar fi trezit pe bună dreptate copleșit de reproșuri și de o mustrare usturătoare. Nimeni nu juca mai bine decât Tara rolul de matroană furioasă transformată în ursoaică protectoare.

Dar deocamdată Tara se aplecă peste Chloe și o sărută pe obraz.

– Ar fi trebuit să pun nuia pe tine mai devreme când ai plecat cu o falcă în cer și una în pământ și ai dispărut ca măgarul în ceață. Încă de pe atunci respirai chinuit.

Chloe nu scoase din gură mușțiucul inhalatorului, dar își dădu ochii peste cap când cele două surori ale ei continuară să o cocoloșească și să o certe, în timp ce Sawyer se întrebă dacă aveau cât de puțin habar de cât de puternică era în realitate.

– Ne poți spune ce s-a întâmplat? o întrebă Tara pe Chloe. Ce făceai și de ce Dumnezeu ești mânjită toată cu... *noroi?*

O ușoară roșeață coloră obrajii lui Chloe, iar privirea ei se ațintì asupra lui Sawyer. Își scoase încet mușțiucul

din gură pentru a putea să vorbească, dar înainte să apuce să o facă, Tara i-l împinse la loc.

- Nu face asta. Își făcu de lucru cu pătura întinsă peste picioarele lui Chloe. Mai poate aștepta, mai ales dacă ai de gând să-mi spui că te-ai cățărat pe ceva stâncă sau...

- A fost cu mine, interveni Sawyer.

Trei perechi de ochi se opriră asupra lui. Privirile lui Maddie și ale Tarei erau atât curioase, cât și perfect deschise spre orice.

Aveau încredere în el și, în momentul acela, povara acelei încrederi i se păru apăsătoare ca greutatea unui elefant pe pieptul lui. Se străduia atât de mult să câștige respectul și încrederea oamenilor din orașul lui, iar acesta era un exemplu care ilustra perfect de ce era doar o mare păcăleală. Știa cât se poate de bine că nu ar fi trebuit să se atingă de Chloe și totuși o făcuse.

Coburn îl avertizase demult, pe vremea când avea doar optsprezece ani și era scos din minți de teamă, că era suficient un singur pas greșit. Un singur pahar în plus înainte de a urca la volan. Un singur cuvânt nechibzuit și întreaga lui lume ar fi putut să se prăbușească peste el. Știa toate acestea, și totuși, când era vorba de Chloe, nu se mai putea stăpâni.

Chloe îl privea cu ochii îngustați, în mod evident încercând să îi comunice să își țină gura, dar el refuză să o lase să își asume ea toată vina.

- O aduceam acasă cu mașina de la izvoarele de nămol.

- Izvoarele de nămol, spuse Tara încruntându-se. Alea sunt *foarte* departe de aici. Cum a ajuns acasă la tine? Când m-ai sunat, mi-ai zis că o aduci aici de acasă de la tine. Se întoarse spre Chloe. O, scumpo. Ce ai mai făcut de data asta?

Chloe își smulse mușțiucul din gură.

- Nimic!

Nu reuși să țipe efectiv, însă doar pentru că, în mod evident, încă o încurca faptul că nu putea respira liber.

Tara îndesă mușțiucul înapoi în gura lui Chloe.

- Și totuși iată-te aici, chinuindu-te să respiri.

Chloe trânti o mână pe întrerupătorul inhalatorului, iar în încăpere se lăsă liniștea.

– Ai dreptate, spuse ea. Chiar am făcut ceva. M-am dus cu scuterul până la izvoarele de nămol, apoi m-am întors pe jos până la șosea când nu am mai reușit să pornesc Vespa. Am încercat să fac autostopul, dar a apărut Sawyer și a făcut pe eroul.

– Ai mers mult pe jos, murmură Maddie. Posibil ca asta să-ți fi declanșat criza de astm.

Dorindu-și vizibil să obțină răspunsuri, Tara se întoarse fulgerător spre Sawyer.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Hei, spuse Chloe, înainte ca Sawyer să apuce să deschidă gura. Vorbește cu *mine*.

Tara întinse o mână în spate și apăsă din nou întrerupătorul inhalatorului.

– Pe *el* îl întrebam, spuse ea, cu ochii pe Sawyer. Ai luat-o pe Chloe de pe șosea și ai dus-o acasă la tine și...

– Și mi-am uitat inhalatorul, spuse Chloe. L-am lăsat pe bancheta mașinii lui.

– Chloe, spuse Tara pe un ton plin de reproș și consternare.

Maddie părea la fel de supărată pe ea.

Sawyer susținu privirea intensă a lui Chloe. În mod evident prefera să le lase pe surorile ei să creadă că era complet iresponsabilă mai degrabă decât să dea vina pe el.

Dar nu era. Nechibzuită, poate, da. Și impulsivă.

Dar nu și iresponsabilă. Deci... încerca să îl protejeze? Ideea se dovedi surprinzătoare, la fel și ceea ce stârni în el, dar nu avea nevoie de protecția ei.

– Chloe e bine, îi spuse Tarei, care îl privea bănuitor, și înțelese că o bună parte din furia ei se datora unei spaime teribile pentru sora ei, teama că într-o bună zi nu aveau să o găsească la timp, iar ea avea să se sufoce în mijlocul unei crize de astm.

Și ținea și de faptul că Tara o considera pe Chloe a ei. Și nimeni nu punea mâna pe nimic din ceea ce îi aparținea Tarei, chiar dacă acel ceva era o femeie în toată firea, cu propriile ei nevoi și pasiuni.

-Are dreptate, Tara, spuse Chloe. Sunt bine, ca întotdeauna.

Din fericire, nici cinci minute mai târziu Sawyer fu solicitat la muncă de către Reed Morris, șeful unității Agenției de Combatere a Drogurilor. În cadrul unei investigații asupra traficului de droguri care era în plină desfășurare, unul dintre cei filați făcuse o manevră, iar Sawyer trebuia să se prezinte pentru o ședință operațională a forței de intervenție. De acolo avu de trecut pe la spital pentru a discuta cu unul dintre doctorii de la urgență care era de gardă. Medicul respectiv se ocupase de un suspect pe care trebuiau să îl interogheze, însă nu știu să îi spună lui Sawyer nimic nou despre caz. Tocmai pleca de la unitatea de primiri urgențe, intenționând să meargă să vadă cum se simțea Chloe, când o asistentă apăru în fugă și se opri brusc la vederea lui.

Mallory Quinn. Sawyer fusese cu ea în liceu. De fapt, nu fusese efectiv cu ea. Ea îi scrisese eseurile la engleză, iar el o ajutase la științe și matematică. Făcuse totodată o pasiune nebună pentru ea, dar ea nu îi răspunsese niciodată, preferând băieții care nu ajungeau în spatele gratiilor când se plictiseau.

Erau prieteni acum și din când în când se întâlneau întâmplător în context profesional. Văzându-l, Mallory frână brusc, cu o expresie fățișă de ușurare în ochi.

-Avem nevoie de ajutor la imobilizarea unui pacient în rezerva trei.

Sawyer nu pierdu timpul cu întrebări, ci o luă la fugă în fața ei. În rezerva trei doi infirmieri se luptau cu un bărbat aflat pe pat.

-Schizofrenie paranoidă, spuse Mallory. Și nu și-a mai luat medicamentele.

Nu era un bărbat masiv, având în jur de un metru șaptezeci și circa șaizeci și cinci de kilograme, dar având în vedere sclipirea bizară din ochii lui, era evident cufundat într-o criză intensă. Când bărbatul îndreptă un pumn spre fața lui Mallory, Sawyer îl prinse, imobilizându-l cât timp Mallory scoase o seringă.

Totul se termină în zece secunde, pacientul adormind imediat.

– Ei, asta da distracție. Mallory își dădu părul pe spate. Transpirase. Toți transpiraseră. Mulțumesc. Situația era pe punctul de a lua o întorsătură urâtă.

Sawyer își trecu un deget peste încheietura ei, unde deja începea să se formeze o vânătaie în forma mâinii bărbatului.

– Pune-ți niște gheață pe aia.

Ea râse șovăitor.

– Am să-mi pun. Îl strânse de mână și îi zâmbi. E ceva ce îți dorești în schimb? Îi zâmbi. Eventual te pot ajuta la sala de lectură sau ceva de genul?

– Am un scuter Vespa care necesită recuperare și o revizie generală. Eventual o baterie nouă. Fratele tău încă lucrează la atelierul de service auto?

– Da. Mallory aruncă o privire pe coridor. Am să-l sun pe Joe în pauză. E vorba cumva de scuterul Vespa al lui Chloe Traeger?

Era imposibil să păstrezi un secret în Lucky Harbor, iar Sawyer nu se obosi să ofteze.

– Da.

Zâmbetul ei deveni ușor poznaș.

– Presupun că te ajută mai mult decât mine la engleză?

Sawyer se schimonosi, iar ea râse.

– Nu-ți face griji, șerifule. Nu-i spun lui Lucille dacă nu-i spui nici tu.

Sawyer ieși din spital și se îndreptă spre camioneta lui, scoțându-și mobilul pentru a o suna pe Chloe. Ea nu îi răspunse, prin urmare porni spre pensiune, oprindu-se mai întâi pe la Love Shack pentru că atât Ford, cât și Jax îi scriseseră câte zece mesaje. Fiecare.

Erau amândoi ca niște fetițe în sensul acesta.

Ford se afla în spatele barului. Și Jax tot acolo era, nu servind, ci așezat pe tejghea în colț, plimbându-și frenetic degetele pe telefon. Amândoi îl priviră pe Sawyer plini de speranță.

– Ce-i? întrebă Sawyer.

– Știi exact *ce-i*, răspunse Jax. Începe de la faptul că ai dus-o pe Chloe acasă îmbrăcată în hainele *tale*. Nu, stai. Începe chiar dinainte de momentul ăla.

În spatele lui Sawyer gura lui Ford tresări într-un zâmbet în timp ce îi servi acestuia un pahar mare de suc carbogazos.

– Dar știu că l-ai luat subtil, omule.

Sawyer dădu pe gât paharul de suc și îi făcu semn să îl reumple.

Ford îl servi din nou.

– Dă-mi voie să te ajut să economisești timp. Tara și Maddie te-au pârât. Uite ce știm până acum – Todd a luat-o pe Chloe în mașină și a lăsat-o pe marginea drumului lângă Lucille. Știm asta pentru că a venit aici și a dat pe gât câteva pahare, bombănind despre cât de idioate sunt femeile. Apoi ai apărut tu cumva și ai făcut pe eroul, rezolvând pana. Ai dus-o pe Chloe acasă, apoi voi doi vați apucat de nebunii. Ea a suferit o criză de astm. O, și ar trebui să fii cu ochii în patru. Surorile sunt furioase pe tine că te-ai culcat cu mica lor copilă sălbatică.

– Nu e o copilă, spuse Sawyer. Și nu s-a culcat nici unul din noi.

– Drăguț, spuse Ford. Dar probabil nu ar trebui să menționezi asta în fața iubitei mele...

– Am vrut să zic, spuse Sawyer scrâșnind din dinți, că nu am... „Băga-mi-aș!" Lăsați-o baltă.

Jax râse încet.

– Nu ți-ai... băgat-o?

– *Nu* asta am spus.

Jax se uită la Ford.

– Și el e cu fundul în sus. Nu și-a luat porția.

– Hei, spuse Sawyer. Am fost puțin ocupat având grijă să nu moară.

– Ah, spuse Ford, dând din cap spre Jax cu o expresie înțeleaptă. Ai dreptate. Nu și-a luat porția. Ceea ce explică atitudinea dezagreabilă.

Când izbucniră amândoi în râs, Sawyer porni spre ușă.

– Sunteți niște măgari.

– Vai, strigă Ford din urma lui. Nu te agita prea tare. Nu e sănătos pentru un bărbat aflat în starea ta. Dacă îți crește pulsul prea mult, s-ar putea să îți crească și altceva pe acolo și să se lase cu stricăciuni.

Fără a privi în urmă, Sawyer ridică spre amândoi degetul mijlociu şi dispăru în noapte. Se duse direct la pensiune şi parcă în faţa micuţei case a proprietarului, între maşina Tarei şi scuterul lui Chloe, pe care Joe îl recuperase într-adevăr şi îl reparase la rugămintea lui Sawyer.

Tara îi deschise uşa, iar Sawyer îşi spuse că era bine că o simplă privire nu putea ucide, altfel ar fi murit pe loc.

- E bine? întrebă el fără vreo introducere.

- Da.

O tensiune pe care nu o conştientizase până atunci păru să slăbească uşor.

- Vreau să o văd.

- Doarme.

Urmă o înfruntare mută între voinţa ei şi a lui, iar Tara avea experienţă. De treizeci şi cinci de ani tot exersa înfruntările din priviri, şi de fiecare dată ieşise victorioasă, dar Sawyer era şi mai bun şi rămase neclintit.

Ea cedă cu un oftat uşor şi un clătinat din cap şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre.

Ar fi mers direct să o caute pe Chloe, dar Tara îşi puse o mână pe braţul lui, oprindu-l.

- Ea are impresia că e mai puternică decât pare, îi spuse ea.

- Chiar e.

- Nu şi când e vorba de tine.

El îi susţinu privirea.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Va trebui să te lămureşti singur. Îmi place de tine, Sawyer. Îmi place mult de tine, dar dacă o răneşti, am să te rănesc şi eu pe tine.

Sawyer stătea în faţa ei, înarmat până în dinţi, pregătit fizic pentru o confruntare corp la corp, şi depăşind-o în greutate cu cel puţin treizeci şi cinci de kilograme, dar se mulţumi să ridice o sprânceană.

- De acord, spuse ea. Îmi dau seama cât de ridicol sună, dar vorbesc serios.

- Suntem în aceeaşi tabără, îi spuse el.

- Nu. Eu sunt alături de ea, întotdeauna. Tu eşti acum lângă ea pentru că între voi doi se petrece ceva,

ceva fizic și vizibil scăpat de sub control. Dar odată ce se termină cu asta...

Sawyer înțelese la ce se referea. El exista doar temporar în viața lui Chloe, în timp ce Tara nu.

– Vreau doar să o văd, spuse el. Vreau să mă conving cu ochii mei că e bine.

Tara îl fixă cu privirea preț de o clipă prelungă, luptându-se în mod evident cu impulsul de a-l scoate afară în șuturi.

– În regulă. Mă duc până la pensiune să verific ce-i pe acolo. Dar mă întorc în cincisprezece minute, ai înțeles?

Sawyer păși în pragul ușii lui Chloe, sprijinindu-și umărul de pervazul acesteia. Încăperea era cufundată într-un întuneric deplin, dar dacă ciulea urechea, îi putea auzi respirația și sunetul fu suficient pentru a-l liniști. Se scurseră câteva minute, iar el simți încă o parte din tensiune risipindu-se din trupul lui.

Mai devreme, la duș, respirația ei fusese inițial la fel de calmă ca acum, dar apoi izbucnise în flăcări pentru el. Lui îi plăcuse la nebunie, fusese încântat să o audă gâfâind de dorință, încleștându-se pe el ca și cum i-ar fi fost teamă că avea să se oprească. Plăcerea i se urcase direct la cap, amețindu-l mai tare decât orice alcool sau drog.

Apoi, în secunda imediat următoare, când începuse să se sufoce, nu își dorise nimic altceva decât să poată respira pentru ea. Dumnezeule, încă simțea în gură amărăciunea acelei neputințe și detesta, absolut *detesta* să știe că suferise. Că aproape murise.

Lângă patul ei se afla un scaun și, simțindu-se bizar de nesigur pe picioarele lui, Sawyer îl încălecă. Întinzând o mână, rearanjă draperiile pentru a lăsa să se strecoare în încăpere câteva raze palide din lumina lunii, suficient cât să o poată vedea.

Chloe era întinsă pe o parte, cu o mână prinsă sub obraz. Buzele nu îi mai erau vinete. Nu era sigur dacă avea să reușească vreodată să-și șteargă din minte imaginea aceea.

O chestie de coșmar.

Plapuma îi alunecase până la brâu. Purta un maiou subțire, cu bretele înguste, iar una dintre acestea îi alunecase de pe umăr, aproape dezgolindu-i un sân. Materialul delicat se agățase în sfârcul ei, iar imaginea îl făcu efectiv să saliveze.

Marginea de jos a maioului i se strânsese în dreptul taliei și, cu plapuma căzută până la șolduri, câțiva centimetri din pielea ei fină erau complet dezgoliți. Îi privi abdomenul ridicându-se și coborând cu fiecare respirație ușoară. Nu mai gâfâia.

Făcuse un duș. Îi simți mirosul de șampon și săpun și se aplecă spre ea pentru a o adulmeca mai bine. Da, își pierduse complet mințile.

Având grijă să nu o trezească, Sawyer urcă atent cu un deget pe brațul ei, intenționând să împingă la loc breteaua maioului. Însă Chloe murmură ceva în somn și se întoarse pe spate, ridicând un braț pentru a-și acoperi ochii.

Sânul îi scăpă de sub haină și, în aerul răcoros al nopții, sfârcul i se întări într-un vârf semeț.

Sawyer își înăbuși un geamăt și închise ochii. Simplul fapt că nu se uita nu îl ajuta cu nimic, prin urmare se ridică și îi trase plapuma până sub bărbie, ascunzând-o de privirea lui. Apoi se lăsă să cadă din nou pe scaun și nu se clinti de acolo până nu o auzi pe Tara întorcându-se, moment în care plecă în goană, ca și cum ar fi fost hăituit de toți demonii din iad.

capitolul 13

Zâmbește. E pe locul doi la capitolul chestii grozave pe care le poți face cu buzele.

Chloe Traeger

Chloe se trezi tresărind și se ridică imediat în capul oaselor, speriată de sunetul mobilului ei vibrând pe noptieră.

– Sawyer? șopti ea.

Soarele scânteia printre draperii, cele pe care ea le trăsese cu o seară în urmă.

Dar era singură în cameră. Nici urmă de Sawyer. Ceea ce era bizar pentru că... îl *simțea*. Expirând zgomotos, se întinse pe spate și luă telefonul.

– Alo?

Ratase apelul. Mijind ochii, își accesă mesageria și ascultă, neauzind nimic în afară de sunetul respirației cuiva. Șterse mesajul. Următorul era la fel, alte câteva secunde în care auzi respirația gâfâită a persoanei respective.

Îl șterse.

Cel de-al treilea mesaj avea în sfârșit și voce.

– Bună, dulceață. Era Todd. Trebuie să vorbim.

Ba în nici un caz. Îl șterse. Se ridică în capul oaselor și îl căută din priviri pe Sawyer. Dar firește că nu era acolo. De ce ar fi fost acolo. Doar pentru că ieri ei doi... iar ea... și el nu...

„Nu te gândi la asta."

Alegând cu seninătate să nege situația, Chloe se trânti pe burtă și închise ochii, dar în loc să adoarmă la loc, retrăi ziua de ieri cu o intensitate dureroasă. Drumul în mașina lui Sawyer, oprirea pentru a schimba roata lui Lucille, mâinile lui mișcându-se eficient și abil, cămașa lui întinzându-se până aproape pleznise peste mușchii încordându-se și mișcându-se pe spatele și umerii lui.

Mmm, și ce mușchi. Dar ceea ce lăsase o impresie adâncă în sufletul ei fusese faptul că o ajutase pe Lucille. Sawyer încerca să o convingă că era un tip dur, dar în realitate *chiar* era un om bun la suflet, cum pretinsese și Lucille, de altfel. Mult prea bun pentru cineva de teapa lui Chloe. Lumea lui Sawyer era în alb și negru, iar dacă apărea vreodată ceva în nuanțe de gri, ei bine, lua măsuri arestându-l.

O bună parte din viața ei se desfășurase în zone de gri. Nimic ilegal. Sau cel puțin nu *foarte* ilegal. Poate că nu fusese crescută ca majoritatea celorlalți copii, dar Phoebe o învățase să facă întotdeauna ceea ce era corect din motive corecte. Așa era ea. Sau cel puțin așa încerca să fie.

Și își dorea să fie iubită fără a renunța la a fi persoana aceea.

N-avea decât să se joace cu Sawyer oricât voia, dar adevărul era că ei doi erau prea diferiți și în cele din urmă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă între ei. Chiar dacă el ar fi putut să tolereze problemele ei provocate de astm – iar acestea erau destul de însemnate având în vedere că nu putea face sex fără un plan tactic pregătit în prealabil –, nu ar fi fost dispus să lase deoparte codul lui de conduită etică, nu pe termen lung.

Era sclavul datoriilor pe care și le asumase. Nu o prinsese pe ea și Lance eliberând acei câini, nici încălcând o proprietate, nici făcând vreuna dintre celelalte chestii din zona „gri" din repertoriul ei, dar cum ar fi fost dacă ar fi prins-o? Cât de sfâșietor ar fi fost pentru el dacă la un moment dat ar fi fost pus în situația de a alege între ea și lege?

Dându-și seama că putea să-și ia adio de la somn, Chloe dădu la o parte plapuma și se forță să se ridice din pat. După un duș lung și fierbinte care nu făcu decât să-i retrezească alte amintiri, se îmbrăcă și ieși din casă.

Și dădu ochii cu scuterul ei Vespa.

Derutată, își scoase mobilul și îl sună pe Lance.

– Hei. Ești bine?

– Eu trebuie să te întreb pe tine, drăguță, spuse el, părând să gâfâie la fel de chinuit cum gâfâise și ea ieri.

Inima ei tresări puternic. Luna trecută Lance petrecuse o perioadă îndelungată în spital, complicată și oribilă, și nu se refăcuse complet de atunci.

O înspăimânta de moarte gândul că de acum încolo nu avea să îi fie mai bine. Doctorii lui deja discutau despre transplanturi pulmonare.

– Vorbesc serios, Lance.

– Și eu, spuse el, respirând sacadat. Sunt bine. Sunt mai bine.

Chloe și-ar fi dorit cu disperare să îl poată crede.

– Tu mi-ai reparat scuterul și mi l-ai adus acasă?

– Nu. Sawyer zicea că o să se ocupe el de asta.

Deci fusese *totuși* pe acolo...

– Chloe? Mai ești la telefon?

– Da. Se scutură de gândul la Sawyer păsându-i suficient cât să-și amintească de scuterul ei abandonat

Toate acestea erau reciproce.

Dar acum... acum simțea ceva mai mult. Avea impresia că era un nivel de afecțiune a cărui existență nu o bănuise până atunci.

Pentru nici unul dintre ei.

După scurta vizită la Urgențe, Sawyer se întoarse la secție pentru a termina cu hârțogăriile înainte de a-și târî într-un sfârșit picioarele obosite până acasă.

Deși probabil că era o exagerare să considere casa pe care o cumpărase la începutul acelui an ca fiind efectiv *acasă*. La drept vorbind nici nu prea era sigur de ce făcuse acea achiziție, în afară de faptul că Jax îl sâcâise ani la rând să-și cumpere locuință în loc să stea în chirie.

Lui Sawyer îi plăcuse să locuiască în chirie, îi plăcuse să nu fie nevoit să își asume responsabilități. Dar acum că își semnase numele la sfârșitul unui contract de credit ipotecar, începuse să se obișnuiască. În plus era nevoit să admită că faptul de a fi proprietar peste o casă îi dădea un aer de stabilitate neașteptată, chiar respectabilitate. Îl îndepărta și mai mult de derbedeul fără minte în care fusese cât pe ce să se transforme. Ca Mitch. Ca Todd. Ca golanul pe care și-l imaginase cu atâta convingere tatăl lui și pe care se așteptase să îl vadă putrezind în închisoare pe undeva.

Dar Sawyer nu o făcuse. Își schimbase singur soarta. Și cumpărase o nenorocită de casă pentru a o demonstra.

Clădirea avea nevoie de reparații. O grămadă de reparații, la drept vorbind. Era o casă mai veche, ridicată în anii '70. Schema cromatică era inspirată din primele sezoane ale serialului *The Partridge Family*. Cu o lună în urmă cumpărase vopsea pentru camera de zi, pentru sufragerie și pentru bucătărie, iar aceasta se afla în garaj încă de atunci. În *garajul* lui. Dumnezeule. Cel puțin nu avea gard din șipci albe și nu se încadra în statistica de doi virgulă patru copii.

Prima dată când îi pomenise tatălui său că achiziționase acea casă, bătrânul se încruntase.

– Ai de gând să o întreții?

Maddie împinse spre Chloe o revistă deschisă.

– Ce zici de rochia asta?

Era o confecție de șifon cu mâneci lungi, cu un imprimeu floral absolut hidos, în culori de Paște, care arăta ca o ținută potrivită pentru o străbunică.

– Ăăă... Chloe încercă să găsească o exprimare diplomatică. Credeam că îți dorești o rochie de mireasă mai tradițională.

– E pentru tine, spuse Maddie, luminându-se la față de mândrie. Ca domnișoară de onoare.

Chloe clipi surprinsă, apoi aruncă prudentă o privire piezișă spre Tara, cerându-i ajutorul.

– Nu îți place? întrebă Tara perfect inocentă. Pentru că deja ți-am comandat-o. Și stai să vezi pălăria asortată.

Chloe începuse să își mestece buza de jos, încercând să găsească ceva delicat de spus despre rochia de coșmar, când Maddie scăpă un hohot înăbușit, roșie la față de la efortul de a-și stăpâni râsul.

– Bun, spuse Chloe. Asta e o răutate gratuită.

– Îmi pare rău, spuse Maddie, cu o expresie care doar de părere de rău nu era. Speram să te sperii la fel de tare cum ne-ai speriat tu pe noi ieri.

Chloe își trecu un deget peste rochia înfiorător de urâtă și se cutremură de ușurare.

– Da, ei bine, se poate spune că ai reușit.

Maddie dădu pagina.

– *Asta* e mai degrabă ținuta la care m-am gândit pentru tine.

Această rochie era o superbă rochie de vară cu bretele subțiri, de culoarea cerului perfect senin.

– Mi te și imaginez străbătând cheiul îmbrăcată cu ea, spuse Maddie cu un zâmbet radios.

Nunta avea să se desfășoare aici în port, chiar la marginea apei, iar recepția de după avea să fie la pensiune. Lucille, care obținuse online licența pentru a oficia căsătorii, avea să îi cunune.

Chloe, Maddie și Tara se întrecură în exclamații despre rochii timp de câteva minute, după care Tara se întoarse la aragaz, iar Maddie la notițele ei. Chloe mâncă și le studie pe amândouă. Surorile ei erau fericite, încântate

să se afle aici în Lucky Harbor, dând un scop vieții pe care o trăiau. Iar ea... ea trebuia să își găsească *propria* fericire. Dacă nu putea să o facă aici, alături de ele, voia să știe de pe acum.

- Ieri vorbeam serios, le spuse ea. Vreau să fac mai mult pentru pensiune decât să vă țin locul vouă. Cred că am mai mult de atât de oferit.

- Firește că ai, spuse Maddie.

- Atunci dați-mi o șansă. Ascultați, înțeleg că de-a lungul anilor nu am fost tocmai un model de responsabilitate și credibilitate, dar trebuie să recunoașteți că am evoluat. Și am putea să începem încetișor, doar câteva zile pe săptămână. Să vedem cum ne iese.

Luă mâna lui Maddie și o ridică în picioare. Apoi stinse focul de la aragaz și luă mâna Tarei.

Le trase pe amândouă pe terasa închisă și arătă spre ferestrele înșirate de-a lungul peretelui.

- Aici aș instala patul pentru tratamente, ca beneficiarul să poată admira peisajul în timp ce îi aplic masca sau orice altceva a ales. Marea e unul dintre cele mai liniștitoare lucruri la care să te uiți, iar noi ne bucurăm de o panoramă impresionantă. Iar aici aș pune un scaun, continuă Chloe, arătând spre colț. Pentru manichiuri/pedichiuri. Și o masă elegantă, unde clientul ar putea servi un prânz delicios pregătit de maestrul nostru culinar... Îi zâmbi Tarei. Posibilitățile sunt nelimitate. Putem organiza petreceri pentru viitoarele mirese, sejururi de odihnă pentru femei, weekenduri pentru fete, toate cu promisiunea de a fi departe de agitația și gălăgia vieții adevărate. Nu vă puteți imagina?

- Eu pot, spuse Maddie, și se uită la Tara.

- Dacă îți pun o întrebare, spuse Tara măsurându-și cuvintele, ai să te enervezi pe mine și ai să fugi din nou de acasă să te tăvălești goală prin nămol cu șeriful?

- Dumnezeule, *o dată* am făcut-o! oftă Chloe. Întreabă-mă.

- Ceea ce sugerezi tu reprezintă o schimbare majoră în strategia și planificarea noastră de marketing. Și în același timp presupune modificări *uriașe* în rutina noastră zilnică. Ridică o mână când Chloe deschise gura să spună ceva. Nu spun că ideea asta nu are potențial, zise

ea. Pentru că are, dar trebuie să știu. Dacă facem asta, dacă investim și ne apucăm de treabă, crezi sincer că vei putea fi fericită aici, legată de un singur loc? Pentru că ai fi, Chloe. Chiar dacă am începe doar cu câteva zile pe săptămână, tot ar fi în *fiecare* săptămână. Ai fi prizonieră aici. Asta e una dintre chestiile alea numite rădăcini, scumpo – rădăcini de care tu toată viața ai fugit ca dracul de tămâie. Și e o chestie majoră. Ne vom baza pe tine.

– Știu, răspunse Chloe. Și da. Chiar mă văd făcând treaba asta. Încercând să nu intre în defensivă, rămase fermă pe poziții. Și nu e ca și cum mi-aș lega de picioare un bloc de ciment, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba de un program și pot să îl organizez cum îmi convine.

– Nu și dacă investim o grămadă de bani în asta, spuse Tara. Dacă o facem, va trebui să pui clienții pe primul loc, înainte de nevoia ta de... orice ar fi.

Chloe înghiți un nod, forțându-se să își păstreze calmul.

– Am să acopăr eu costul lucrărilor de renovare și costurile de marketing, spuse ea, apoi își mușcă limba când Tara nu se arătă excesiv de impresionată de elanul ei.

Pentru că adevărul era că Chloe nu reușise să contribuie cu la fel de mult capital la renovările pensiunii precum surorile ei. Dar începuse în sfârșit să câștige mai bine și se străduia să compenseze pentru timpul pierdut.

– Ce-ar fi să schițăm niște planuri și să facem un deviz să vedem cât ne-ar costa să amenajăm camera asta? sugeră Maddie, recurgând la nelipsitul ei talent de mediatoare. Și, ca în toate celelalte privințe, vom decide împreună. După regula majorității.

Tara dădu din cap.

– Eu una sunt de acord. Chloe?

Înțelegând că nu prea avea de ales, Chloe dădu din cap. Surorile ei se întoarseră în bucătărie, iar ea rămase pe terasa închisă și se cufundă în viziuni despre sala de tratamente. Când acestea deveniră limpezi ca oceanul ce se întindea dincolo de ferestre, se așeză în colț și își schiță planurile. Apoi își scoase telefonul și îl sună pe singurul contractor pe care îl cunoștea.

– Jax, spuse ea. Am o întrebare.
– Eu primul. Azi poți respira?
Chloe nu se putu abține să nu râdă.
– Da.
– Bun. Fă-o în continuare.
– Crede-mă, așa și am de gând, spuse ea. Am un client nou pentru tine.
– Ador clienții noi. Cine e?
– Eu.
El nu spuse nimic pentru o clipă.
– De ce am senzația că urmează să mă bag în bucluc?
– Nu-i nici un bucluc. Știi că vreau să transform terasa închisă într-un centru spa. Ceea ce îmi trebuie e un deviz pentru instalarea unui pat de tratamente foarte confortabil, o chiuvetă industrială, boxe îngropate, o fântână de perete și un raft elegant din lemn de stejar pe care să îmi păstrez produsele. O! Și o cadă de baie și un duș pentru măștile de corp și alte tratamente de genul. O să vreau să știu cât de repede te poți ocupa de asta și cât va costa.

Jax îi promise să o contacteze cât de curând posibil și, satisfăcută că cel puțin pusese lucrurile în mișcare, Chloe ieși pe ușa din spate.

Proprietatea lor se întindea pe aproximativ un acru și, deși nu se aflau la drumul principal, aveau în spate oceanul. Era remarcabil, la drept vorbind, iar Chloe încă simțea șocul care o izbise anul trecut când mama ei murise și aflaseră că exista un testament. Cum crescuse alături de Phoebe, Chloe ar fi putut jura pe propria ei viață că mama ei era săracă lipită pământului și nu avea nimic al ei. În fond, cea mai mare parte din copilărie Chloe și-o petrecuse trăind în corturi, pe canapelele unor prieteni sau chiar în propria lor mașină. Mereu la mila nevoii de libertate a lui Phoebe.

Când se gândea la perioada aceea, majoritatea amintirilor ei erau plăcute și nu suferise niciodată din cauza lipsei evidente a oricărui lux, dar fără îndoială existaseră și vremuri grele. Suficient de grele ca un minuscul grăunte de resentiment să își poată croi drum până

în inima lui Chloe. Era ceva ce nu recunoscuse niciodată cu voce tare. Dacă ar fi făcut-o s-ar fi simțit ca o... trădătoare. Însă resentimentele ieșeau oricum la suprafață uneori.

De ce nu o crescuse mama ei aici, în Lucky Harbor?

Făcuseră două vizite scurte, dar Chloe fusese mică, prea mică pentru a înțelege că părinții mamei ei erau proprietari peste pensiunea aceasta. Tot ce își amintea Chloe era încântarea ei de a dormi într-un pat adevărat, cu o saltea moale, și de a avea la dispoziție mai multă mâncare decât era în stare să mănânce. Când își pierduse primul dinte, aici se întâmplase. Zâna Măseluță o găsise dormind într-un dormitor neocupat și îi strecurase sub pernă o bancnotă nou-nouță de un dolar. După aceea nu mai primise și altădată bani, iar mintea ei necoaptă concluzionase că Zâna Măseluță uitase cumva de ea.

Chloe oftă în fața haosului de emoții care se învolburau în ea. Își plimbă privirea peste proprietate și speră din tot sufletul că ceea ce făcea era corect și nu era doar efectul unei dorințe din copilărie de mult uitate. Doar pentru că aici i se întâmplase, o dată sau de două ori în toată copilăria ei, să se simtă în siguranță, nu însemna că era neapărat ceea ce îi trebuia. Ea întotdeauna își găsea singură un mod de a se simți în siguranță, în stilul ei propriu.

Și totuși, simțea că îi era bine împărțindu-și viața cu surorile pe care nu le cunoscuse niciodată cu adevărat.

Și știind că și numele ei era trecut pe titlul de proprietate.

Ce-i drept, cu doar un an în urmă, acest lucru nu însemnase prea mult. Când sosiseră ele, găsiseră pensiunea îngropată până peste cap în credite ipotecare și într-o stare avansată de paragină, practic stând să se prăbușească.

O reparaseră, iar acum cele trei surori erau cele îngropate până peste cap în credite ipotecare, dar aici erau acasă.

Acasă.

Chloe se minună de acest gând și clătină din cap. La capătul îndepărtat al proprietății se afla portul, care consta din opt rampe pentru bărci și o micuță clădire

portuară – practic o magazie cu o singură încăpere. Aici se aflau caiace, canoe, și diverse alte echipamente pentru port, precum și o mică zonă amenajată ca birou unde Maddie lucra de obicei la registrele contabile ale pensiunii, când nu se afla în bucătărie, studiind reviste pentru mirese.

Traversând curtea spre ușa clădirii portuare, Chloe se opri brusc. Clădirea era ținută întotdeauna încuiată, fiind securizată cu o încuietoare cu cod. Însă încuietoarea era spartă, iar ușa pe jumătate deschisă.

Chloe făcu un pas în spate și aruncă o privire pe după colțul clădirii, spre chei. În mod normal ar fi trebuit să vadă barca de pescuit și casa plutitoare pe care le moșteniseră odată cu pensiunea, și cele două bărci pe care Ford le ținea tot pe chei.

Dar nu se vedea nimic, nici urmă de bărci. Cu inima strânsă, Chloe își scoase telefonul mobil.

Poliția veni imediat, inclusiv Sawyer. Toate cele patru ambarcațiuni fură găsite plutind pe o rază de cincisprezece kilometri, prezentând doar stricăciuni minore.

Cineva le dezlegase.

Distrugeri de proprietate reale nu existau în afară de încuietoarea spartă de la ușa sediului portuar, lucru pentru care Chloe fu profund ușurată, însă întreaga faptă continua să o înspăimânte teribil.

– Au fost ceva copii, decise unul dintre polițiști.

Tara clătină din cap.

– Nu am mai avut niciodată probleme.

– Iar asta pare ceva personal, murmură Maddie.

Dacă Sawyer îi dădea dreptate sau nu era imposibil de descifrat din expresia lui, însă rămase cu ele când restul polițiștilor plecară.

– O să organizăm patrule mai frecvente prin zonă, îi spuse el încet lui Chloe. Dar trebuie să vă gândiți la niște măsuri de securitate. O alarmă. Un câine.

– Nu vreau să speriem oaspeții cu un câine de pază mare și bătrân, protestă Tara.

– Siguranța e mult mai importantă decât temerile despre ce ar putea crede restul, îi spuse Sawyer.

– Ai dreptate, desigur. Tara se uită la surorile ei. O să ne gândim atât la o alarmă, cât și la un câine.

– Putem s-o împrumutăm pe Izzy de la Jax, spuse Maddie.

– Sigur, răspunse Tara. Și data viitoare când apare vreun răufăcător, Izzy îl poate omorî cu afecțiune.

Când Tara și Maddie îi lăsară pe Sawyer și Chloe singuri, Chloe îi susținu privirea.

– La ce te gândești?

– Că îmi place să te văd respirând. Cum te simți?

– Bine. Și nu schimba subiectul. Crezi că a fost un simplu act de vandalism al vreunui puști?

Înainte ca Sawyer să apuce să îi răspundă, telefonul mobil îi vibră. În același timp auzi din mașina pe care o lăsase deschisă că era apelat prin stația radio. Înjură și o privi pe Chloe.

– Trebuie să pleci, spuse ea.

– Chloe.

Își puse mâna pe obrazul ei și îi ridică fața spre a lui, privirea lui scrutând-o pe a ei.

– Sunt bine, spuse ea din nou. Ești așteptat. Du-te.

Așteptă până îl văzu pe Sawyer plecând, apoi intră în clădirea portuară. Se uită în jurul ei, detestând faptul că cineva le invadase spațiul. Se instală la masa de scris a lui Maddie și porni computerul. Uneori faptul că era capabilă să își separe gândurile și trăirile era un mare avantaj, iar situația de acum nu făcea excepție. Își scoase din minte fapta de vandalism și și-o ocupă cu gânduri legate de centrul ei de îngrijire de zi.

Aveau nevoie de broșuri, un plan de acțiune pe rețelele sociale și un program. Lucră câteva ore, actualizând site-ul lor web, postând un sondaj pentru a vedea câți oameni ar fi fost interesați să vină la pensiune pentru serviciile specifice unui centru de îngrijire de zi.

Făcu o pauză la prânz pentru a prepara rapid o doză de balsam pentru piept pentru Lance, ducându-i-l la pachet cu o porție de Supă de Pui cu Fidea Mai Bună Decât Ce Făcea Bunica și un Sendviș cu Mai Mult Decât Doar Brânză la Grătar. Îl bătu la cap să folosească balsamul și să mănânce, detestând să vadă cât de slab era.

- Lance...

- Sunt *bine*, spuse el, lăsându-se pe spate pe canapea.

Locuia într-un duplex închiriat împreună cu fratele lui, Tucker, iar casa era decorată după modelul unui cămin studențesc de băieți de la sfârșitul anilor nouăzeci. Todd și Jamie ocupau cealaltă jumătate a duplexului, deși ei erau la muncă în momentul acela, cu Tucker, lucru pentru care Chloe fu recunoscătoare. Todd îi mai lăsase câteva mesaje amintindu-i că încă îi era datoare și că nu l-ar fi deranjat să își primească răsplata.

Se auzi soneria de la intrare, iar Lance îi deschise ușa unei blonde micuțe și drăguțe care ținea o tavă de negrese. Aceasta îi zâmbi radios, aplecându-se să îl sărute pe obraz.

- Bună, iubitule.

Iubitule? Chloe se uită la Lance, care roși și ridică din umeri.

- Renee, ea este Chloe.

- Cea mai bună prietenă a ta! Renee îi zâmbi dulce lui Chloe. Am auzit atâtea despre tine!

Aha. Chloe îi aruncă o nouă privire piezișă lui Lance, pentru că *ea* nu auzise nimic despre Renee.

- Renee e asistentă și lucrează la cabinetul doctorului meu, îi spuse Lance.

Ah, acum înțelegea. Fata pentru care făcuse o pasiune. Încântată și amuzată de accesul rar de timiditate al lui Lance, Chloe luă o negresă, apoi îi lăsă singuri. Spera ca atunci când Lance avea parte de câte o tăvăleală sexy - iar după ce o văzuse pe Renee fixându-l cu o privire lacomă și pofticioasă, îi era clar că avea să fie o tăvăleală *foarte* sexy - nu sfârșea și el prin a-și pierde cunoștința așa cum pățise ea.

Se întoarse la biroul din clădirea portuară și fu întâmpinată de o surpriză plăcută - sondajul de pe site-ul pensiunii avea deja câțiva respondenți, toate reacțiile fiind pozitive și solicitând informații suplimentare despre serviciile ei de îngrijire. Tocmai începuse să le răspundă când se deschise ușa biroului.

- Ce lucrezi? întrebă Maddie cu o expresie inocentă.

Prea inocentă. Chloe ridică ochii spre ea, însă Maddie putea avea un chip perfect impenetrabil când voia ea.

– Vând mlaștini în Florida.

– Sau...? întrebă Maddie.

– Sau organizez lista Moșului cu cine a fost cuminte și cine nu.

Maddie râse.

– Sau...?

– În regulă, hai să jucăm altceva. Chloe se lăsă pe spate pe scaun. Un joc în care tu îmi spui ce vrei să auzi.

– În regulă, ce zici de asta – când aveai de gând să ne mărturisești intenția ta de a-l angaja pe Jax să renoveze terasa închisă?

Chloe oftă.

– M-a pârât.

– A *menționat* asta.

– Individul o să o încaseze *urât*.

– Scumpo, i-ai cerut bărbatului cu care mă culc în fiecare noapte să te ajute, spuse Maddie. Firește că avea să îmi spună. Credeam că o să facem treaba asta în echipă.

– Așa și facem. Și nu l-am angajat. Voiam doar să îmi fac o idee despre costuri înainte să ne apucăm să lucrăm la planul de afaceri general. Am postat pe site-ul nostru web un sondaj scurt cât să putem evalua cât de cât cam cine ar fi interesat. Fu nevoită să facă eforturi considerabile pentru a rămâne detașată, calmă și rezervată, când de fapt îi venea să rânjească victorios. Mai multe persoane s-au arătat deja interesate să se programeze pentru tratamente. Două dintre ele sunt interesate să se cazeze și peste noapte la noi, la preț întreg.

– Îmi place partea cu prețul întreg, spuse Maddie.

– Pun pariu că Tarei o să îi placă și mai mult.

– Hai să mergem să luăm ceva de mâncare și să aflăm.

– Tara gătește? întrebă Chloe plină de speranță.

– Nu în seara asta. Nu avem oaspeți și ne gândeam să mergem la Eat Me.

Eat Me Café era localul în care lucrase Tara până puseseră pe picioare pensiunea lor. Era în continuare o soluție la îndemână când erau rupte de foame, deși în ultima vreme fuseseră prea ocupate pentru a lua masa

împreună. Sau, mai exact, Tara și Maddie fuseseră prea ocupate cu viețile lor complete. Chloe mai puțin.

– Cu ce ocazie?

– Nimic deosebit. Doar o masă împreună. Și poate... O ajută pe Chloe să se ridice în picioare. Una dintre noi consideră că ar fi fost cazul să îți arate ceva mai multă susținere, dar e prea sudistă și prea încăpățânată ca un catâr ca să o recunoască, așa că s-a oferit în schimb să ne facă cinste la cină.

– Mmm, spuse Chloe, luându-și geanta. Îmi place la nebunie când Tara se simte vinovată.

Chloe, Maddie și Tara tocmai își comandaseră cina când în local intră un grup de patru bărbați, râzând și vorbind atât de odios de tare încât toți ceilalți din local amuțiră imediat. Erau Todd, Jamie și alții doi pe care Chloe îi mai văzuse prin oraș, Dan și Mitch. Mânjiți de murdărie din cap până în picioare, era evident că tocmai își terminaseră munca, însă nu acest detaliu făcu stomacul lui Chloe să se contracte într-un nod. Ci expresia din ochii lui Jamie, cea care trăda că băuse alcool. Și Mitch la fel. Se bucură că Lance și Tucker nu erau cu ei.

Localul rămase cufundat în tăcere, genul de tăcere stingheră, când Jamie se înclină batjocoritor în fața lor. Lângă el, Mitch sparse liniștea izbucnind în râs.

– Stați jos, le spuse Todd agitat, ațintindu-și privirea în ochii lui Chloe.

Cu brațele încă larg deschise, Jamie se ridică din plecăciune și răsturnă paharele de pe masa aflată cel mai aproape de el.

– Ups.

La masa aceea se aflau Lucille și grupul ei de prietene cu părul albastru. Lucille își puse mâinile pe masă și se ridică, trepidând până în vârful cocului în care își prinsese strâns părul.

– Jamie Robinson, spuse ea cu severitate. Chiar și cu tot părul ridicat pe creștet, Lucille abia dacă avea un metru cincizeci, dar se înfipse direct în fața lui Jamie, fluturând spre el un deget osos. Nu-ți poți permite să faci

din nou probleme, ai priceput? Ia-ți băieții și ștergeți-o de aici și să nu vă întoarceți până nu vă treziți din beție, toți. Îndreptă o privire tăioasă spre Todd. Și tu. Ar trebui să-ți fie rușine. Ai oameni care se străduiesc să te ajute să-ți pui viața în ordine.

Cei patru bărbați se holbară la ea ca și cum ar fi fost un extraterestru, apoi Mitch izbucni din nou în râs și se așezară la o masă neocupată.

Amy era chelnerița de serviciu, iar ea era nouă în Lucky Harbor. Având în jur de douăzeci și cinci de ani, era înaltă și cu picioare lungi și drăguță în stil băiețos, purtând pantaloni în stil militar cu talia joasă, o bluză fără mâneci și o pereche de bocanci fioroși. Se afla în spatele vitrinei cu produse de patiserie, uitându-se la Mitch, vizibil deranjată să îl vadă. Când se mutase în oraș, Mitch se arătase cam agresiv în încercarea de a o convinge să iasă cu el, până într-o seară când ea ajunsese efectiv să îi dea un baston peste cap.

Încă râzând, Mitch îi aruncă o privire și îi făcu cu ochiul cu o expresie libidinoasă.

Lucille își scoase telefonul. Probabil avea de gând să cheme poliția, își spuse Chloe. Se întrebă dacă Sawyer era de serviciu și cum avea să reacționeze la înfruntarea cu acei idioți beți.

– Jan ar fi trebuit să refuze să îi servească, murmură Tara. Jan era proprietarul localului și nu tolera câtuși de puțin comportamentele dobitocești. Sunt vizibil beți și o fac pe Maddie să tremure speriată ca un șoricel într-o cameră plină cu pisici.

– Eu sunt bine, spuse Maddie.

Ceea ce era o minciună. Vibra de neliniște. Acesta era efectul pe care îl aveau confruntările asupra ei, și pe bună dreptate. Îi spusese la un moment dat lui Chloe că și fostul ei prieten fusese un derbedeu bătăuș, la fel cum erau și Jamie și Mitch. Politicoși și fermecători la exterior, veninoși ca niște șerpi pe dinăuntru.

Din bucătărie răsună clopoțelul bucătarului. O porție de mâncare era gata, iar Amy încărcă o tavă. Când trecu pe lângă masa celor patru, Mitch se întinse și o bătu peste fund.

– Hei, iubito. Ți-a fost dor de mine?

Amy îndreptă spre el o privire dezgustată și plină de ură.

– Ia-ți mâinile de pe fundul meu.

El râse ca o hienă.

– Altfel ce?

Amy răsturnă tava peste capul lui. Supa i se revărsă peste mâini și față, fideaua lipindu-i-se de pielea umedă.

– Dumnezeule, ce fierbinte e! țipă el, dezlipindu-și tricoul de corp.

Amy îi privi mânioasă pe restul și se aplecă să culeagă vasele căzute. Chloe se ridică să o ajute, la fel și un bărbat de la o masă din spatele lor.

– Hei, măgarule! urlă Mitch la bărbatul care se lăsase pe vine lângă Amy. Stai departe de prietena mea.

Amy se ridică în picioare.

– Glumești? Dispari de aici, Mitch.

Cu ochi ce nu mai aveau nimic uman în ei, Mitch se mulțumi să zâmbească.

– Obligă-mă!

capitolul 14

Se spune că banii vorbesc, dar ai mei nu știu să zică decât „adio, fraiere".

Chloe Traeger

În dimineața acelei zile Sawyer se gândise serios să rămână în pat. Era obosit și știa deja că pe biroul lui nu se afla decât un munte de hârtii așteptându-l pe el. Detesta hârțogăriile cu la fel de multă înverșunare cum detesta să îndeplinească diverse comisioane, să gătească doar pentru el și să tundă peluza tatălui său – ocazie cu care își aminti că trebuia să treacă și pe acolo, așa cum tot făcea o dată la câteva zile.

Chiar dacă pe el nu-l ajuta cu mare lucru.

Pe toți dracii, Sawyer nici măcar nu era sigur dacă tatăl lui mânca alimentele pe care i le ducea el. Probabil

că Nolan Thompson le arunca la gunoi imediat ce pleca Sawyer, apoi își comanda pizza.

Sawyer ar fi avut și el poftă de pizza. Se gândise la acest lucru toată ziua, iar la cinci minute după ce ieșise din schimb și tocmai își comanda un blat gros și încăr cat cu de toate, primi apelul – o mână de clienți puși pe harță la localul Eat Me. Se urcă la volan și se duse până acolo, întrebându-se ce șanse avea să mai mănânce totuși pizza în seara aceea.

Prea mici, își dădu el seama în primele două secunde după ce intră pe ușa din față a localului.

– Cine dracu' a chemat curcanii? mugi Mitch la vederea lui Sawyer.

Cu un gest larg, Mitch își înfipse pumnul în sticla vitrinei cu produse de patiserie.

Sticla se făcu țăndări, căzând pe podea cu o vibrație lentă, muzicală.

Mitch își trase brațul în spate pentru a izbi din nou, sângele începând să-i șiroiască roșu aprins de la umăr la încheietură când o luă pe Amy prin surprindere și o înșfăcă de după gât, lipind-o de el.

– Cine a făcut asta? Cine a sunat? Tu? o întrebă el pe Amy, zgâlțâind-o. Tu?

– Nu, spuse Chloe ridicându-se de unde stătuse ghemuită pe podea, culegând vasele căzute. Eu am făcut-o. Eu am chemat poliția. Nu o răni.

– Chloe. Fără a-și lua ochii de la Mitch, Sawyer îi făcu semn să se așeze la loc. Mitch, dă-i drumul.

Mitch clătină din cap și o înșfăcă mai strâns pe Amy.

– Amy nu ți-a făcut nimic, îi spuse Chloe lui Mitch, *refuzând* să stea jos.

– Chloe, fir-ar să fie, spuse Sawyer încet. Stai jos.

Mitch o privea furios pe Chloe, în mod evident dorindu-și să fi avut suficiente brațe cât să o poată înșfăca și pe ea.

Lucille se ridică în picioare lângă Chloe.

– Mitchell Tyson, dacă îi faci rău fetei, am să te spun mamei tale. Ai auzit?

Dumnezeule! Sawyer ardea de dorința de a scoate pistolul, dar nu-și putea permite să o facă. Localul

era prea aglomerat, fiecare om reprezentând o variabilă imprevizibilă în această situație groaznică.

Iar Chloe știa acest lucru, fir-ar să fie. Oricine care ar fi avut cât de puțină minte l-ar fi lăsat pe el să rezolve conflictul. Însă se aflase în suficiente situații limită pentru a ști că gândirea rațională nu avea să își spună cuvântul, nu într-un moment de panică.

Iar oamenii erau panicați, aproape că le simțea în nări frica. Cel mai panicat dintre toți era Mitch. Sawyer privi sângele scurgându-se peste brațul și încheietura lui Mitch și picurând pe podea. Cu puțin noroc avea să leșine de la hemoragie.

- Dă-i drumul, Mitch, spuse Sawyer din nou.

- În nici un caz, omule. Mă uit la filmele cu polițiști. Știu ce li se întâmplă tipilor ca mine.

Sawyer și-ar fi dorit să evacueze localul rapid și în liniște, dar nimeni din Lucky Harbor nu făcea nimic rapid și în liniște.

- Nu o să ți se întâmple nimic dacă îi dai drumul.

Făcu doi-trei pași în față, oprindu-se doar când Mitch își intensifică strânsoarea asupra lui Amy, împiedicând-o să respire.

Amy se agăță disperată cu unghiile de brațul însângerat al lui Mitch.

- Oprește-te! țipă Chloe. O strangulezi! Oprește-te!

Mitch aruncă o privire spre ușa de la intrare, dar Sawyer o bloca.

- Dă-i drumul, îi spuse Sawyer. Și am să te las în pace să pleci.

Spuse minciuna netulburat, fără a clipi.

- Bine.

Mitch o împinse brutal pe Amy spre Sawyer, dar înainte să apuce să o ia la fugă, Chloe se răsuci fulgerător pe călcâie și execută impresionant o lovitură de picior cu rotație direct în bijuteriile de familie ale lui Mitch.

Mitch lăsă să-i scape un urlet teribil, dar nu se prăbuși. Se întinse spre Chloe, dar Sawyer deja se aruncase în față. Sări peste masa dintre ei, izbindu-l pe Mitch în mijlocul spatelui. Căzură amândoi în centrul mesei lui

Chloe. Masa de pal melaminat pârâi și se rupse sub ei, făcându-i să aterizeze dureros pe podea.

Sawyer trase mâinile lui Mitch la spate și îi puse cătușele exact în clipa în care se deschise ușa de la intrare.

Toată lumea lungi gâturile pentru a vedea ce urma să se petreacă.

Matt Bowers intră. Deși era îmbrăcat în uniforma de pădurar și era în mod evident înarmat, arăta moale și relaxat, sorbind dintr-o cafea Starbucks. Își plimbă privirea pătrunzătoare prin întreaga încăpere, nescăpându-i nimic.

– Of, îi spuse el lui Sawyer, luând încet o înghițitură de cafea. Tu te alegi cu toată distracția.

Chloe, Maddie și Tara îi ajutară pe Amy și Jan să strângă mizeria din local. Chloe o făcu străduindu-se să ciulească urechea și la ceea ce se petrecea afară, unde îl târâse Sawyer pe Mitch.

Parcarea era ticsită de polițiști. Chloe îl vedea pe Sawyer din profil, arătând deosebit de periculos în uniformă și înarmat până în dinți, cu fața ascunsă în spatele obișnuitei măști de calm impasibil, conducându-l pe Mitch spre o ambulanță. Era ciudat cum un singur bărbat putea stârni atât de multe emoții în sufletul ei. Pofte carnale? O, da, de cele mai multe ori. Impulsul de a-i da una după ceafă? Da, și acela se făcea simțit frecvent. Afecțiune? Ar fi spus nu. El nu avea nevoie de afecțiunea ei, toată lumea îl admira și iubea pe Sawyer, care era cel mai stăpân pe sine, încrezător în forțele proprii și capabil bărbat din câți cunoscuse vreodată.

Dar se simțea acum inundată de ceva ce aducea suspect de mult a afecțiune, ceea ce o făcu să clatine din cap, minunându-se de ea însăși.

Todd, Jamie și celălalt amic al lor erau tot acolo, așezați pe bordură, răspunzând la întrebări. Înăuntrul localului lucrurile aproape reveniseră la normal, dar Chloe nu credea că avea să uite prea curând felul în care arătase Sawyer când îl înfruntase pe Mitch. Șeriful ei stoic fusese calm și stăpân pe situație, cu trupul relaxat, dar pregătit pentru orice.

Dispus să își pună viața în joc.

Acea disponibilitate fusese ceea ce o făcuse pe Chloe să înțeleagă cu adevărat realitățile profesiei lui. Sawyer nu căuta în joacă situații palpitante, așa cum făcea ea când se ducea la cățărări sau să zboare cu deltaplanul. Munca lui era reală. Și potențial fatală.

Existase acel scurt moment oribil când brațul lui Mitch se strânsese mai tare peste gâtul lui Amy, iar fata scoase un mic chelălăit involuntar care arăta că rămăse se complet fără aer. Teroare pură. Chloe înțelegea mai bine decât oricine ce însemna acea teroare și nu se simțise în viața ei mai neputincioasă, prin urmare intervenise. Pur și simplu îi fusese prea teamă că ajutorul lui Sawyer avea să vină prea târziu.

Amy veni lângă ea la fereastră.

– Ar trebui să mergi acasă, îi spuse Chloe cu blândețe.

Evident mai rezistentă decât părea, Amy clătină din cap.

– Prefer să rămân aici și să fiu ocupată. În plus, poliția a zis că peste câteva minute va trebui să răspund și eu unor întrebări pentru raportul lor. Voiam să îți mulțumesc pentru ajutor. Clienții vin gârlă acum. Probabil că Lucille a publicat deja întreaga tărășenie pe Facebook.

Din bucătărie se auzi clopoțelul bucătarului, iar Amy îi oferi lui Chloe un zâmbet încordat și se îndepărtă.

Chloe rămase la fereastră. Fără a ridica privirea, știu când surorile ei se apropiară și se opriră de o parte și de cealaltă a ei. Cu un an jumătate în urmă, fuseseră doar trei străine. Acum le ghicea prezența fără a le vedea câtuși de puțin, la fel cum știa că Tara se încrunta preocupată, iar Maddie aștepta momentul potrivit pentru a o prinde într-o îmbrățișare strânsă. Aceasta era stilul lui Maddie, bazat pe îmbrățișări și săruturi. Împărțea iubire cu generozitate în dreapta și în stânga.

Chloe înțelegea că ele trei erau foarte diferite, că fiecare avea propriul mod de a-și exprima sentimentele, dar ea personal prefera să facă, nu să spună. Își arăta emoțiile prin acțiuni și considera că o făcuse în repetate rânduri față de surorile ei prin faptul că își stabilise

rădăcini aici. În mod cert nu o făcuse pentru ea însăși. Cel puțin nu inițial.

– A fost cât pe-aici, murmură ea.

– Ți s-a întâmplat cam des în ultimele zile, spuse Tara.

– Sunt bine.

– Tu întotdeauna spui asta.

– E adevărat.

Tara dădu din cap.

– Ești puternică, consimți Tara. Dar noi tot ne facem griji.

– Nu e cazul.

Rămaseră toate trei în fața ferestrei, uitându-se la Sawyer, deși Chloe era probabil singura ale cărei părți vesele tresăreau la vederea felului în care se așeza uniforma pe trupul lui masiv.

– Să mergem acasă, spuse Maddie după câteva minute, petrecându-și câte un braț după fiecare dintre surori.

Tara dădu din cap.

– Ne vedem acolo, spuse Chloe.

– În regulă. Maddie le strânse pe amândouă, apoi o sărută pe Chloe pe obraz. Te iubesc.

– Și eu, spuse Chloe, și deși nu își luă ochii de la Sawyer, tot simți când Maddie își dădu ochii peste cap spre Tara.

Tara nu o îmbrățișă pe Chloe, așteptând în schimb până când Chloe o privi.

– Și pe mine mă iubești, așa-i?

– Sigur, răspunse Chloe.

Adică nu era de la sine înțeles?

– Într-o bună zi, bombăni Tara, ai să mi-o spui și mie, iar eu voi fi prea bătrână să te aud.

– Și acum ești prea bătrână.

Tara oftă.

– Ne vedem la pensiune.

– Aha.

Chloe urmări ce se petrecea în ambulanță. Brațul lui Mitch tocmai era bandajat sub privirea atentă a lui Sawyer. Când Mitch se foi, dând să fugă, Sawyer își puse o mână pe umărul lui.

Avea mâini mari. Capabile să imobilizeze suspecți. La fel de capabile să o ducă direct la extaz. Și el era tot genul care prefera faptele în locul vorbelor, ceea ce ei îi plăcea.

– Hei, îi strigă Amy lui Chloe când trecu pe lângă ea, cu brațele subțiri, dar tonifiate tremurând sub greutatea tăvii încărcate din plin. Nu saliva pe geam!

Sawyer se duse singur la Urgențe. Se tăiase în palmă și avea o despicătură și deasupra ochiului stâng. Regulile îi impuneau să facă un vaccin anti-hepatită și să se prezinte la un control de fiecare dată când se ajungea la vărsare de sânge.

Totul dură mai puțin de o oră. Nu fu nevoie de copci, doar un nou vraf de hârțogării. Tocmai ieșea de la unitatea de primiri urgențe când văzu un scuter Vespa oprind în parcare. O privi pe Chloe parcând ilegal și pornind spre intrare, oprindu-se când îl văzu stând sub copertina clădirii.

– Hei, spuse el. Ce cauți...

Fu profund surprins și uluit când ea își încolăci brațele în jurul lui și îl strânse cu forță.

Când Chloe intervenise în conflictul din local, mintea lui fusese sfâșiată între teamă și furie, ambele la fel de puternice. Acum că teama pentru siguranța ei se risipise, avea mai mult loc rămas pentru mânie.

– Am auzit că ai fost rănit, spuse ea.

– Sunt bine. Chloe...

Ea ridică o mână și atinse bandajul de deasupra sprâncenei lui.

El o prinse de încheietură.

– Trebuie să discutăm.

– De acord, m-am băgat peste tine, deși nu ar fi trebuit să o fac.

– Pe toți dracii, normal că nu ar fi trebuit să o faci.

Ea ridică ochii spre el cu o privire aprigă.

– Mitch o rănea. Iar eu eram mai aproape. Privirea i se opri asupra bandajului de lângă sprânceana lui. Îmi pare rău că ai fost rănit.

– Nu e nimic. Tu ești cea care ar fi putut să fie rănită.

– Aveai pistol.

El căscă gura la ea.

– Localul era plin ochi. Nu puteam să scot pistolul. Există reguli, protocoale...

– O *rănea pe Amy!*

Se uită la tăietura lui şi se încruntă.

– Sunt *bine.*

Nici că ar fi putut găsi un exemplu mai grăitor al diferenţelor esenţiale dintre ei. Nu mai fusese niciodată obligat efectiv să aleagă între munca lui şi o femeie şi nici nu voia să fie. Închise ochii şi descoperi că mânia lui nu avea cum să reziste în faţa senzaţiei de a o ţine în braţe, la căldură şi adăpost.

– Mi-a fost teamă, murmură ea.

– Eşti în siguranţă acum.

– Nu pentru mine! Pentru tine. Inspiră adânc. Dar asta e munca ta. Înţeleg, pentru că munca ta e o parte din tine. Nimeni nu înţelege asta mai bine decât mine.

Sawyer îşi pierduse ultima iubită din cauza muncii lui. Şi pe cea de dinaintea ei, acum că se gândea mai bine. Ajunsese la concluzia că nici o femeie nu avea să-l poată înţelege, dar uitase.

Chloe nu era o femeie oarecare.

– Mă gândesc că durează o vreme până înveţi să gestionezi teama, spuse ea.

Sawyer simţi un zâmbet ironic înflorindu-i pe buze.

– Vrei o lecţie despre cum să te descurci atunci când cineva din viaţa ta îţi dă motive de îngrijorare?

Ea se uită fix la el. Apoi zâmbi.

– Îţi faci des griji pentru mine?

– Non-stop.

Zâmbetul ei deveni mai cald.

– Am putea înfiinţa un club.

Descoperi bandajul din palma lui şi, luându-i mâna într-a ei, i-o întoarse pentru a o inspecta.

– E doar o zgârietură, spuse el.

Chloe dădu din cap, apoi sărută pielea imediat deasupra bandajului. Sawyer ştiuse că îi plăcea să îl atingă. Şi că îi plăcea şi să-l scoată din minţi. Şi că era atrasă sexual de el.

Nu, tocmai cheltuise 250 000 de dolari pentru a o lăsa să putrezească. Strâmbându-se, Sawyer ignoră pereții încă zugrăviți în verde mazăre și se duse direct în bucătărie. În frigider se găsea bere, un galon de lapte dubios, ceva ce posibil să fi fost la un moment dat brânză și resturi din... ceva.

Cu stomacul chiorăind, își luă o bere, își scoase telefonul și sună la Eat Me, surprins când îi răspunse Amy, pe tonul ei obișnuit vesel și vioi.

- Amy, sunt Sawyer, spuse el. Ar fi trebuit să te duci acasă după ce s-a întâmplat în seara asta.

- Glumești? Cu povestea despre cum am scăpat ca prin urechile acului fac acum bani serioși din bacșișuri. Ai nevoie de ceva la cină la ora asta târzie, șerifule?

- Da. Ai pe cineva la livrări în seara asta?

- Pentru tine, da. Lasă-mă să ghicesc - un hamburger cu brânză albastră, cu brânză din belșug, garnitură de cartofi pai și o salată consistentă, dar fără roșii, pentru că roșiile sunt o legumă și, în ciuda faptului că ești dintr-mai matahala de bărbat de un metru nouăzeci, mănânci ca un băiețel.

- Hei, spuse el. Salata tot din legume e.

- Salata verde e mai mult apă. Nu se pune.

- Bun, atunci renunță la salată, spuse Sawyer. Și să fie *doi* hamburgeri, cu porție dublă de cartofi.

Până așteptă să îi sosească mâncarea se duse în garaj și studie gălețile de vopsea.

- Nenorocitelor, le spuse, dar luă una și o duse în camera de zi. Sunteți gata? întrebă el, adresându-se pereților.

Aceștia nu avură nimic de spus.

Își deschisese o a doua bere și apucase să traseze cu trafaletul două dungi „ecru" simple și curate când se auzi soneria. În timp ce deschise, băgă mâna în buzunar după bani pentru a-l plăti pe puștiul care făcuse livrarea.

Însă nu era nicidecum un puști de la livrări.

Era Chloe, purtând o fustă scurtă de blugi, cu accent pe scurtă, și un pulover negru de angora care îi cădea de pe un umăr, dezvăluind breteaua neagră și îngustă

a ceva de mătase. Și pe toți dracii din iad, arăta teribil de ispititor.

- Salut, spuse ea.

De la micul lor interludiu de la duș, interacțiunile lor oscilaseră între stinghereală și animozitatea încărcată de atracție fizică obișnuită între ei. În momentul acela plutea în aer câte ceva din amândouă. Sawyer își drese vocea.

- Salut.

- Când am fost mai devreme la spital, am uitat să-ți mulțumesc că mi-ai recuperat scuterul.

- Și eu îți mulțumesc că nu mi-ai murit în brațe la duș.

Ea pufni în râs.

- Te bucuri doar pentru că nu ai fost nevoit să îi explici *asta* Tarei.

Sawyer își simți sprâncenele împreunându-se într-o expresie încruntată și stomacul încleștându-i-se.

- Glumesc. Îi aruncă un zâmbet scurt. Va trebui să nu te mai iei chiar atât de în serios, șerifule, altfel viața ta o să fie nasoală rău. Arătând ca o întruchipare a păcatului, ridică două pungi mari cu mâncare. M-am întors la local să iau ceva de mâncare la pachet pentru Maddie și Tara și am găsit-o pe Amy împachetând comanda ta. A trimis pe altcineva să facă livrarea la pensiune, iar pe mine m-a trimis aici, cu mâncare cât pentru doi bărbați normali. Sau pentru un șerif lihnit de foame.

Încercă să intre, dar el o împiedică să îi treacă pragul.

- Ai inhalatorul? o întrebă.

- E în buzunar, șerifule. Domnule. Adăugă un salut milităresc. Acum pot să intru?

Era o idee foarte proastă, desigur, dar forță pur și simplu trecerea pe lângă el, fundul ei mic și apetisant legănându-se seducător sub fustă când traversă camera de zi aproape goală și ajunse în sufragerie.

Aruncă o privire la cele câteva dungi pe care le trasase cu trafaletul.

- Facem progrese, ei?

- Am fost ocupat.

Și ea fusese ocupată, știa. Absolut întreaga populație din Lucky Harbor ținuse morțiș să îl țină la curent

cu fiecare mișcare a lui Chloe. Se ocupase de Lance, la crase la diverse centre spa din hoteluri din întregul ținuse cursuri de yoga pentru vârstnici în studioul Matt pentru Lucille și prietenele ei și plănuise o ren vare a terasei închise a pensiunii pentru a o transform în centru spa.

Iar dacă între timp încălcase vreo proprietate, înt se undeva prin efracție sau făcuse orice altceva ilega la urechile lui nu ajunsese nimic. Sau poate că stătu cuminte. Fără îndoială încă avea acel spirit nesupu liber de care se simțea atât de inexplicabil atras. Da se schimbase în ultimele câteva luni. Nu neapărat se li niștise – în nici un caz și sub nici o formă, dar făcu altceva, ceva mai bun.

Găsise un loc în care se simțea acasă.

Se întrebă dacă Chloe era deja conștientă de acest lucru. Era mai bine să nu întrebe. Era mai bine să nu o țină aici nici o secundă mai mult decât era necesar, pentru că în mod clar nu erau capabili de autocontrol când se aflau împreună.

Sau poate că problema era doar la el. *El* nu mai era capabil de autocontrol, nu când era nevoit să își afunde mâinile adânc în buzunare pentru a nu le pune pe ea. Îi venea greu să își amintească de ce ar fi fost o idee proastă să fie împreună.

„Pentru că e exact opusul genului tău." Era nebună, imprevizibilă, spontană...

În regulă, toate acestea erau doar o grămadă de minciuni sfruntate. Chloe avea cumva acces la acea parte din el pe care o ținea ferm sub cheie. Și atât. Acesta era motivul pentru care era o idee proastă. Nu avea să fie niciodată bărbatul pe care și-l dorea sau de care avea nevoie Chloe, unul capabil să își ia zborul de pe munte într-un deltaplan doar de dragul adrenalinei. Unul capabil să își deschidă sufletul și să își pună pe tavă toate emoțiile cât ai clipi. Sau să se târască pe sub un gard pe o proprietate privată pentru a salva câțiva câini.

Nu era genul acela de bărbat. Se angajase să fie sclavul datoriei și al disciplinei. Munca îl consuma cu totul și pur și simplu aceasta era situația. Prin urmare rămase

în pragul camerei de zi, așteptând ca Chloe să pună jos mâncarea și să plece.

În schimb ea se întoarse spre el cu acel zâmbet vag care era dezarmant de contagios.

- S-ar putea să nu știi asta despre mine, spuse ea. Dar mă descurc excelent cu o pensulă de zugrav.

O, Dumnezeule. Era pierdut.

capitolul 15

Nu goni niciodată mai tare decât poate zbura îngerul tău păzitor.

Chloe Traeger

Sawyer clătină din cap spre Chloe.

- Nu am de gând să-ți cer să mă ajuți la zugrăvit.

- Nu-mi cere. Mă ofer eu.

Aruncă din nou o privire, mai prelungă de data aceasta, prin camera lui de zi aproape goală, sufrageria aproape goală, bucătăria la fel de golașă.

Sawyer își dădu seama ce vedea Chloe. Vedea exact ceea ce își spusese și el... era o casă. Nu era acasă.

- Trebuie să pleci înainte ca vaporii de vopsea să îți agraveze astmul.

Ea se mulțumi să meargă să deschidă ferestrele și să pornească cele două ventilatoare din tavan.

- Ajunge? întrebă el.

- Deocamdată. Avem ventilație bună din toate direcțiile.

Luă din nou pachetele de mâncare, se duse în mijlocul camerei de zi și se lăsă în genunchi.

- Ce faci? întrebă el, răgușeala din voce trădându-l, făcând-o pe Chloe să ridice privirea spre el, dar neputând să se abțină, căci gestul ei tocmai îi amintise când făcuse același lucru și sub dușul lui.

- Îți pregătesc un picnic. Se aplecă să scoată mâncarea din pungi. Haide.

El nu se clinti, fascinat de felul în care i se ridicase fusta pe partea din spate a coapselor.

– Dacă nu vii să stai jos, îi spuse ea fără a-l privi, am să mănânc toate astea singură. Și, crede-mă, sunt perfect capabilă. Sunt lihnită.

Sawyer se așeză. Chloe îi întinse o farfurie încărcată cu doi hamburgeri și porție dublă de cartofi pai, apoi scoase o sticlă mare de vin din străfundurile genții ei uriașe.

– Artileria grea, spuse el.

– Nu, aia ar fi fost o sticlă de votcă. Dar voiam să te fac să te relaxezi, nu să te fac să nu mai fi bun de nimic. Deși ești atât de al naibii de stoic tot timpul încât mi-e greu să-mi dau seama dacă ai nevoie să te relaxezi. Nimic nu pare să-ți tulbure calmul.

El râse mohorât.

– Crezi că nimic nu-mi tulbură calmul?

Ea îi oferi un zâmbet vag și misterios.

– Ei bine, în afară de mine când sunt goală. Atunci clar ți-ai cam pierdut calmul.

Sawyer clătină din cap.

– Nu? întrebă ea.

– Ba da. „Și încă cum." Dar nu e *singura* chestie care mă afectează.

– Ce ar mai fi, atunci?

– Să te vă sufocându-te, spuse el. Aia m-a scos din minți în ultimul hal.

Zâmbetul ei păli.

– Știu. Mi s-a spus că e al naibii de neplăcut să privești așa ceva. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Clătină din cap. Doamne. Nu-ți cere scuze pentru asta. Făcu o pauză. Te-ai împăcat cu surorile tale?

– Oh. Da. Chloe ridică din umeri. În mare măsură, oricum. A fost vina mea. Mi-am petrecut atâția ani ducând o viață fără restricții, iar acum mă enervez când nimeni nu vrea să se bazeze pe mine. Clătină din cap. Fac eforturi în sensul ăsta, dar problema e că oamenii tind să vadă în tine persoana pe care au descoperit-o în cel mai negru moment al tău, știi ce zic?

Da. Știa. Exact.

- Nu prea am ce să fac în privința asta, continuă ea, ridicând filosofic din umeri. Doar să mă străduiesc să le demonstrez în continuare, sper eu, că se înșală.

Prinse sticla de vin între coapse pentru a o ține nemișcată și se apucă să o deschidă cu tirbușonul pe care îl scosese tot din adâncurile misterioase ale genții ei. Când se aplecă peste sticlă, fusta i se ridică și mai mult, lăsându-l să întrezărească pentru o clipă pe dedesubt ceva ce - da - era în mod cert o bucată de mătase neagră. Tirbușonul alunecă și, cu un scurt pufnet de iritare, Chloe își mută degetele pe gâtul sticlei pentru a o repune în poziție.

- Dacă mai faci mult asta, spuse el ca vrăjit, dopul o să sară din proprie voință.

Ea râse și îi întinse și sticla și tirbușonul lui Sawyer. El scoase dopul, iar ea luă sticla înapoi, umplându-i un pahar.

Sawyer nu era mare consumator de alcool, sau nu mai era, și băuse deja două beri, dar Chloe îl privea cu un zâmbet blând. Și mai era și puloverul acela care în continuare îi aluneca de pe umărul alb. Plus că mirosea fantastic, purta lenjerie de mătase neagră, iar el se trezi brusc în pană acută de rațiune.

Mâncară și băură cufundați într-o tăcere confortabilă. După o vreme Chloe coborî privirea spre farfuria lui goală și zâmbi.

- Ești mai bine? îl întrebă.

Devorase totul, până la ultima firimitură. În sfârșit sătul și simțindu-se *clar* mai bine, dădu din cap.

- Mulțumesc.

- O, nu e meritul meu. Îi turnă în pahar ce mai rămăsese din vin. E datorită mâncării. Și alcoolului.

Sawyer era destul de sigur că meritul era al ei, dar nu spuse nimic, clătinând din cap când ea scoase o a doua sticlă din geantă.

- Ce altceva mai ai în valiza aia? întrebă el.

- Totul.

- Ai și ceva valoros? Cum ar fi, de exemplu, un zugrav?

- *Eu* sunt noul tău zugrav.

Se întinse după tirbuşon pentru a deschide şi cea de-a doua sticlă.

El o opri.

– Încerci să mă îmbeţi?

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îl studie.

– E posibil? îl întrebă ea, părând intrigată.

– Nu.

Însă când Chloe se aplecă în faţă, puloverul i se întredeschise, iar Sawyer descoperi că breteaua neagră şi subţire făcea parte dintr-un sutien negru şi subţire. Simţindu-şi brusc gura uscată, dădu pe gât vinul rămas în pahar, deloc surprins de uşoara ameţeală ce îl încerca.

– Chiar pot să zugrăvesc, să ştii, spuse Chloe. Dacă ţinem ferestrele deschise şi port o mască.

– În nici un caz.

– În nici un caz? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Nu ai să vii tu să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac, Sawyer.

El oftă şi îşi trecu o mână peste faţă. Era doar vina lui, pentru că încercase să îi poruncească în loc să o roage frumos. Căută una dintre măştile de hârtie pe care le primise de la magazin când cumpărase vopseaua.

Aceasta îi acoperi gura şi nasul şi, după ce şi-o aşeză pe faţă, îl privi.

– Ştiu că eşti doar atent la nevoile mele şi nu încerci să fii un măgar despotic, spuse ea binevoitoare de dincolo de masca de hârtie.

– Ştii? spuse el, amuzat fără să vrea.

Arăta adorabilă.

Şi sexy.

– Da. Dar sunt femeie în toată firea.

Şi tocmai aici era problema.

Mîji ochii, iar el îşi dădu seama că zâmbea, şi începură amândoi să zugrăvească.

– Cum se simte tatăl tău? îl întrebă ea.

El o privi întinzându-se cât de sus putea cu trafaletul.

– E ţâfnos ca naiba, spuse el, cu privirea aţintită asupra picioarelor ei dezgolite.

– Din câte am auzit, asta se întâmplă când înaintezi în vârstă.

Sawyer nu putu să nu râdă.

– Înseamnă că el a fost dintotdeauna bătrân.

– Ai și tu momentele tale, să știi.

Cuvintele ei îl puseră pe gânduri.

– Vrei să spui că sunt ca el?

– Vreau să spun că uneori moștenirea genetică e o chestie enervantă.

Încă zugrăvea, fără a-i acorda lui Sawyer o atenție deosebită, permițându-i să o privească după pofta inimii. Se întrebă dacă se referea la Phoebe și viața de hoinară pe care fusese forțată să o ducă sau dacă îl învinovățea pe tatăl pe care nu îl cunoscuse vreodată pentru faptul că nu rămăsese alături de ele.

Chloe înmuie trafaletul în tăvița cu vopsea cu un aer foarte concentrat.

– Uneori mă întreb ce am moștenit de la tatăl *meu*. Dacă era... dificil. Știi tu, așa ca mine.

Lui Sawyer îi plăcuse Phoebe, îi plăcuse sincer, dar uneori și-ar fi dorit să fie din nou în viață doar pentru a putea să o stranguleze. Cum fusese în stare să nu-i spună lui Chloe absolut nimic despre tatăl ei, să nu îi ofere nimic din jumătate din propria ei moștenire – nici informații, nici amintiri, nimic?

Sawyer nu îi pusese tatălui său prea multe întrebări despre propria lui mamă. Îl rănise faptul că îl abandonase și, pentru al naibii de mult timp, fusese absolut convins că el fusese motivul. Însă acolo fusese altceva. Tatăl lui Chloe fusese absent de la bun început.

– Nu ești dificilă, spuse el cu toată sinceritatea, dar când ea pufni în râs, Sawyer nu se putu abține să nu zâmbească. În regulă, poate că ești puțin dificilă, dar mie îmi place.

– Ba nu-ți place. *Nimănui* nu îi plac oamenii dificili. Și tocmai de asta sunt atât de greu de tolerat.

Sawyer avu nevoie de o clipă până să poată să răspundă, pentru că brusc își simți gâtul usturându-l ca și cum ar fi fost în flăcări.

– Dacă eu nu am dreptul să îți spun ce să faci, nici tu nu ai dreptul să îmi spui ce simt, spuse el, și îi privi ochii încreținându-se la colțuri când zâmbi la auzul propriilor cuvinte, folosite acum împotriva ei.

Apoi se scărpină pe nas și lăsă o dungă de vopsea acolo și o alta chiar sub ochiul stâng. Cufundându-se într-o tăcere care nu-i stătea în fire, se întoarse din nou spre peretele ei.

Zugrăvirăfără un cuvânt timp de cinci minute mari și late.

– Crezi că i-ar plăcea ce s-a ales de mine? întrebă ea adresându-se peretelui pe un ton nepăsător. Prea nepăsător. Știi tu, la tatăl meu mă refer.

Doamne, îl ucidea.

– Cred că ar fi mândru de tine, de firea și spiritul tău generoase, de felul în care îți trăiești viața. De tot.

Ea îi aruncă o privire.

– Inclusiv felul în care mă bag în tot soiul de situații fără a mă gândi la consecințe?

– Ar fi mândru, repetă Sawyer ferm.

Chloe îl fixă cu privirea, apoi dădu din cap.

– Mulțumesc. Îl îmbrânci cu șoldul când se aplecară amândoi deodată spre tăvița cu vopsea. Și pun pariu că și tatăl tău e mândru de tine.

Fu rândul lui Sawyer să pufnească în râs.

– În adâncul sufletului, spuse Chloe, părând convinsă.

Poate undeva foarte, *foarte* în adâncul sufletului, dar Sawyer se cam îndoia.

– Cel puțin e prezent în viața ta, spuse Chloe încet. Și te vizitează. Ridică din umeri. Și ce dacă e un țâfnos bătrân? Viața e scurtă, Sawyer. Uneori trebuie să accepți ceea ce ți se oferă și să faci să fie bine.

Rostind aceste cuvinte deosebit de profunde, Chloe se aplecă să își încarce din nou trafaletul cu vopsea, își trase masca la loc și îl lăsă din nou să îi întrezărească pentru o clipă slipul negru, distrăgându-i atenția.

La un moment dat lăsă jos trafaletul și se duse să aducă cea de-a doua sticlă de vin. Sawyer se îndoia că alcoolul îi făcea bine la astm, dar al naibii să fie dacă avea să pomenească acest lucru. Mai degrabă ar fi fost dispus să bea singur toată sticla decât să i-o spună.

– Înainte să o deschizi, este bere în frigider. Eu o să-mi iau una din aia în loc de vin.

Chloe îl studie, un zâmbet vag și poznaș stând să-i înflorească pe buze. Văzuse dincolo de scuzele lui? Imposibil de spus cu ea. Însă puse jos sticla, lăsând-o nedeschisă.

- Oricum nu prea țin nici eu la băutură. Eventual împart o bere cu tine.

- Sigur.

Scoase una din frigider și o lăsă pe ea să ia prima duș-că. Chloe i-o dădu înapoi, iar el sorbi cu sete, privind-o în timp ce îi inspectă bucătăria goală.

Nu glumise când spusese că nu ținea la băutură. Brusc nu mai părea deloc sigură pe picioarele ei după două pahare jumătate de vin. Pe de altă parte, nici el nu era foarte sigur după cele două beri pe care le băuse înainte să ajungă Chloe acolo, plus mai mult de jumătate din sticla de vin.

Se întoarseră în sufragerie pentru a-și admira opera.

- Ah, spuse ea și își frecă dunga de vopsea de pe obraz.

- Ce-i?

O privi clătinând din cap ca și cum ar fi purtat în gând o conversație cu ea însăși. Apoi râse.

Sawyer râse și el. Pentru că doi pereți erau uniform zugrăviți, fini și în regulă.

Ai lui.

Ceilalți doi pereți, ai lui Chloe, fuseseră zugrăviți cu mișcări haotice, neuniforme, fără absolut nici o logică.

- Pereții tăi arată... bizar, spuse el diplomatic.

- De vină e casa ta. Casa ta e strâmbă, spuse ea, arătând spre pereți în timp ce își suflă o șuviță de păr de pe față.

Era stropită din cap până în picioare cu vopsea, și transpirată, și a dracului de sexy.

Sawyer îi zâmbi.

- *Tu ești* strâmbă, spuse el, iar Chloe izbucni în râs, prăbușindu-se pe podea într-un acces de veselie nestăpânită.

- Probabil nu ar trebui să zugrăvim în halul în care ești, reuși ea să spună în cele din urmă, ștergându-se la ochi.

- Tu ești într-un hal și mai fără de hal decât mine.

- Cine zice?

– Sunt polițist. Sunt familiarizat cu treburile astea. Și mai știu ceva. Lăsăm zugrăvitul acum.

– Da?

Își auzi răsuflarea poticnindu-se, iar când coborî cu privirea pe toată lungimea trupului ei, îl auzi și pe el.

– Te tentează altceva, șerifule?

– Da.

Chloe îl fixă cu privirea preț de o clipă prelungă, apoi se întinse spre berea lui. El o trase cât să nu mai poată să o ajungă, și-o duse la buze și, dându-și capul pe spate, o termină din două înghițituri zdravene.

– Ești beat? șopti ea.

– Mai cherchelit decât mi-ar plăcea, îi răspunse el tot în șoaptă. Tu?

– Nu știu. Mișcându-se foarte atent, își întinse brațele în lateral. Fă-mi un test anti-ebrietate, domnule polițist Bunăciune.

El rânji.

– Bunăciune?

– Da, dar ssst, nu te amăgi singur că așa te consider. O să ți se urce la cap. Ce trebuie să fac pentru a trece testul?

– Să pășești pe o linie dreaptă.

Adoptând un pas de manechin pe podiumul unei prezentări de modă, Chloe porni spre el și se împiedică în propriile picioare.

– Ups, spuse ea, când el o prinse în brațe.

Ochii îi erau sticloși, iar buzele întredeschise. Transpirată de la efort și caldă în mâinile lui, era în același timp un coșmar și un vis.

Mâinile ei coborâră imediat pe fundul lui și al naibii să fie dacă nu-l pipăi zdravăn.

– Scuze, murmură ea și îl strânse. Cred că am picat testul. Ar trebui să-mi pui cătușele acum.

Lui Sawyer i-ar fi plăcut să o facă. I-ar fi plăcut să o lege în cătușe de patul lui și să se îngroape adânc în ea.

– Chloe...

– Hopa. Te-am speriat, șerifule Bunăciune? Pentru că pot să tac acum. De fapt, eu...

El își puse un deget pe buzele ei, iar ea zâmbi.

- Vorbesc mult când sunt beată, recunoscu ea, buzele ei mângâindu-l pe buricul degetului când rosti cuvintele.
- Doar când ești beată?
- Hei, doar încerc să mă dumiresc ce-i cu tine, atâta tot.
- Ce nu ți-e clar? o întrebă el.
- Ei bine, uneori ești ca... lupul cel mare și rău.
- Lupul cel mare și rău.
- Da. Dar apoi te duci la Home Depot ca să salvezi o doamnă în vârstă de amenințarea alarmei ei de incendiu, și recuperezi o domniță prostuță din izvoarele de nămol, și prinzi de unul singur un tâlhar care a jefuit magazinul de cartier.
- Și mai și zugrăvesc case.
- Vezi? Ești multitalentat.

Avu nevoie de trei încercări până să reușească să rostească acel cuvânt.

El râse și o puse înapoi pe picioare.

- În regulă, e timpul să-ți fac niște cafea. Am o cafetieră pe undeva...

Fusese un cadou de casă nouă de la Tara, la drept vorbind. Nu o folosise niciodată, preferând să treacă pe la pensiune pentru a-și lua cafeaua. Nu stătuse niciodată să reflecteze prea atent la motivele care îl împingeau să o facă și nu se opri nici acum să se întrebe.

- Nu, nu încă, spuse Chloe, opunându-se. Îmi place să fiu ușor cherchelită. Așa nu mai visez urât.

Întorcându-i spatele, strânse sticla de vin și sticlele de bere goale.

- Despre ce sunt visele tale urâte?
- Hmm?

Sawyer o opri, luându-i sticlele din brațe și ducându-le la pubela de reciclare. Apoi îi prinse mâinile într-ale lui.

- Visele.
- Oh, spuse Chloe, aruncând o privire spre pereții pe care îi zugrăviseră. Sunt prosteşti, la drept vorbind. Nu sunt coșmaruri, sau chestii înspăimântătoare sau ceva de genul acesta. Sunt mai mult enervante.

Se desprinse din mâinile lui și, lăsându-se pe vine lângă o găleată de vopsea, își ațintì privirea în ceea ce mai rămăsese din ea.

El se ghemui lângă ea.

– Spune-mi.

– Ei bine, nu încep întotdeauna la fel. Ridică din umeri, iar puloverul îi alunecă din nou de pe un umăr. Uneori alerg și obosesc foarte tare. Sau sunt într-o mașină și sunt pe punctul de a rămâne fără benzină. Sau mă aflu într-un avion care nu reușește să decoleze... chestii de genul. Și știu că trebuie să ajung undeva, dar mereu intervine ceva care mă împiedică. Chestia idioată e că, în visele astea, nu știu niciodată prea clar unde anume trebuie să ajung, știu doar că sunt în întârziere sau că ratez ceva sau... Clătină din cap. Nu pot să-ți explic, dar mă trezesc frustrată și furioasă. Și simțindu-mă nepu-tincioasă. Tăcu și își trecu un deget prin vopsea. Sunt prostești, șopti ea din nou.

– Mie nu mi se par prostești. O ridică înapoi în picioare, surprins când se clătinară amândoi. Chloe se sprijini de el cu un mic oftat visător, iar Sawyer nu fu sigur dacă avea legătură cu faptul că reușise să îi stabilizeze pe amândoi sau cu faptul că îi plăcea ceea ce simțea sub mâinile pe care le încleștase din nou pe fundul lui. Cafea, repetă, și se desprinseră unul de celălalt.

Apoi își dădu seama că nu avea și cafea pe care să o pună în cafetieră.

– Sun să fac din nou comandă cu livrare.

Ea își mușcă buza de jos.

– Asta nu e o idee bună.

– De ce?

– Nu poți fi văzut de nimeni. Se strâmbă. Se poate să te fi mânjit oarecum cu vopsea pe fund. Intenționat.

– Da, știu. Stai liniștită, ai să plătești pentru asta.

– Hopa. Păru în același timp îngrijorată și intrigată. Care e pedeapsa?

Prefăcându-se a reflecta la întrebare, Sawyer făcu un pas spre ea, iar ea se dădu înapoi, ajungând la peretele bucătăriei. Mâinile ei se strecurară la spate, acoperindu-i propriul fund.

– Nu mă pasionează jocurile perverse, spuse ea, apoi ezită. Sau cel puțin nu cred că da. La ce te gândești?

El îi zâmbi, iar ea răsuflă cutremurat.

- Ia-ți inhalatorul, Chloe.

Ea trase o dată din el. Apoi se lipi din nou cu spatele de perete, ridicând spre el o privire plină de speranță.

- Gata.

Doamne, cât era de dulce. Atât de dulce și atât de ispititoare.

- Ce vrei să fac? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

- Nu te opri din respirat. Ăsta e singurul lucru pe care îl ai de făcut, ai înțeles?

Ea dădu din cap cu un aer solemn.

- Am înțeles.

- Bun.

Sawyer îi prinse sânii în palme, iar ea icni. Când degetele lui mari o mângâiară pe sfârcuri, lăsă să-i scape un geamăt tremurător, iar capul i se dădu pe spate, lovindu-se de perete. Încetul cu încetul i se înmuiară picioarele și alunecă pe podea. Cumva ajunseră amândoi în genunchi, față în față.

- Ești bine? o întrebă el.

- Da. Zâmbi sfioasă. Cred că pur și simplu mi-a plăcut mult asta.

El îi zâmbi.

- N-o să-ți mai placă și de dimineață.

Chloe își desprinse privirea din ochii lui și o coborî asupra ei, descoperind cele două urme mari de vopsea în formă de palmă de pe fiecare sân.

- Hei, bluza asta am împrumutat-o de la Tara! Și când spun că am împrumutat-o, mă refer că am furat-o.

Întinzându-se dincolo de el, își înmuie din nou mâna în vopsea.

- Să nu îndrăznești, o avertiză el.

- Acceptă-ți bărbătește soarta, șerifule.

- Depinde unde ai de gând să pui mâna aia.

Ea își închise palma peste erecția lui și strânse, iar el scoase un geamăt ușor când degetele ei începură să se plimbe.

- Asta e distrugere de proprietate privată, reuși el să spună.

Coborâră amândoi privirea spre amprenta pe care Chloe o lăsase pe el.

– Care e pedeapsa pentru asta? șopti ea.

– Ce tot ai cu ideea de a fi pedepsită?

Ea rânji.

– Nu știu. Cred că ține de cătușele tale. Mă gândesc într-una la ele. Pot să te distrug în continuare?

– Doar dacă îmi dai voie să ți-o plătesc cu aceeași monedă.

Ea îi rânji din nou.

– Suntem atât de beți.

– Asta e o afirmație adevărată, spuse Sawyer măsurându-și cuvintele, iar Chloe pufni în râs, căzând pe spate chiar acolo, pe podeaua lui.

Cu privirea ațintită asupra ventilatorului din tavan care se învârtea lent deasupra capetelor lor, spuse:

– Ar trebui să continuăm zugrăvitul.

– Asta e o idee foarte proastă.

– De ce? întrebă ea. Nu ai tras niciodată o beție de o noapte întreagă?

– Sigur că da, în adolescență.

– Asta a fost înainte sau după treaba cu pungile de rahat în flăcări?

– După.

Ea rânji.

– Greu de crezut. Pari atât de...

– Dacă spui *scump*, o avertiză el, *chiar* am să-mi scot cătușele.

Ea pufni din nou în râs, iar el o trase în brațele lui. O prinse de fund, simțind vopseaua ce începea să se usuce pe materialul moale ale fustei ei.

– Sper că nu ai furat-o și pe asta.

Ea se zbătu puțin, apoi tivul fustei îi alunecă în sus pe coapse până la șolduri, oferindu-i o priveliște foarte plăcută cu slipul ei negru. Își lăsă un deget să alunece peste bucata de mătase, oprindu-se brusc când o auzi gâfâind șuierat.

– Chloe?

– Sunt bine.

Dezmeticindu-se pe neașteptate din beție, se retrase de sub ea.

– Ba nu, nu ești.

– Fir-ar să fie! O singură criză mică de astm și deja ți-e frică de mine.

Se ridică în picioare și se duse clătinându-se la frigider. Se întoarse cu alte două beri și îi oferi lui una.

Sawyer o privi în ochi și, dincolo de această nouă mască de bravadă, îi văzu neliniștea. Orice ar fi spus, oricum s-ar fi purtat, nu era cu nimic mai pregătită decât el să își forțeze norocul.

– Credeam că împărțim una.

Luă ambele sticle din mâinile ei și puse una înapoi. Ea o înșfăcă pe cealaltă și o deschise, deși el nu intenționase să o facă. Chloe sorbi scurt, apoi Sawyer i-o luă, dând pe gât jumătate de bere ca să nu o facă ea.

Apoi totul deveni cam neclar.

La un moment dat Chloe își spuse că din moment ce în noaptea aceea nu aveau oaspeți la pensiune, era liberă de orice obligație. Le scrise câte un mesaj surorilor ei pentru a le spune că se dusese să doarmă la cort și nu avea să se întoarcă decât dimineața. Și deși ea și Sawyer continuară să zugrăvească, nu părură să termine nimic.

Probabil pentru că Chloe se tot oprea pentru a-l atinge.

Sau poate din cauză că el o tot atingea pe ea.

Da, probabil era din cauză că el o tot atingea pe ea. Nu părea capabil să se controleze. Sawyer, renumit pentru autocontrolul său, nu se putea opri și nici nu voia.

capitolul 16

Să te împarți în mai multe direcții îți permite s-o dai în bară cu mai multe chestii simultan.

Chloe Traeger

Chloe nu mai ținea minte decât că la un moment dat stătuse clipind somnoros și admirase opera pe care o realizaseră pe pereții lui Sawyer, apoi, o clipă mai târziu, se treziseră pe singurul articol de mobilier din camera lui de zi – o canapea uriașă și confortabilă. El era întins

pe lungime, iar ea părea să joace rolul de pătură pentru el, stând peste el ca și cum acolo i-ar fi fost locul.

Habar nu avea cât timp trecuse, dar era încă întunecat afară. Chloe ridică puțin capul și îi întâlni privirea, moment în care cunoscu acel moment rupt din timp despre care poți citi, dar nu îl trăiești niciodată cu adevărat. Probabil ar fi fost romantic în sensul mai clasic al cuvântului dacă Sawyer nu ar fi avut câte o palmă proptită posesiv pe fiecare din fesele ei, cu degetele întâlnindu-i-se la mijloc, urcând și coborând prin Cumpăna Apelor, dar nu o pasionase niciodată prea mult literatura clasică.

Fețele le erau atât de apropiate încât vârfurile nasurilor li se atingeau și spera din tot sufletul că vedea extrem de prost de aproape, pentru că era destul de sigură că arăta complet dezastruos.

– Ești superbă, spuse el, citindu-i gândurile.

Chloe își înclină capul și și-l lăsă să cadă pe pieptul lui, dar el își strânse mâna pumn în părul ei, în dreptul cefei, și i-l trase în sus până îl privi din nou.

– Chiar ești, spuse el, pe tonul lui de polițist care nu accepta să fie contrazis.

De fapt, *el* era cel superb. Nu în stilul unui băiat fermecător, era mult prea colțuros și măcinat de trecerea timpului pentru a fi fermecător. Însă exista o frumusețe absolută în exteriorul lui dur, tăios, iar Chloe se desfătă după pofta inimii din ea. Sawyer se mișca întotdeauna cu atâta grație și ușurință înnăscută încât avea tendința să uite cât era de masiv în realitate.

Însă în noaptea aceea își pierduse acea postură scorțoasă, ceea ce o făcu pe Chloe să zâmbească amețită. Îl determinase să se relaxeze, ceea ce era o adevărată realizare.

– Ar trebui să ne întâlnim aici la zugrăvit în fiecare noapte, până terminăm toată casa.

El își desprinse privirea de la ea și și-o plimbă pe pereții din jurul lor, părând vag derutat. Era atât de șocant să îi vadă pe chip și altă expresie în afară de calmul lui imperturbabil încât Chloe se uită și ea în jurul ei și se crispă.

– Nu ţi se pare că au rămas pe pereţi câteva locuri din care lipseşte vopseaua?

Sawyer o privi, apoi coborî ochii spre el însuşi.

– Cred că vopseaua lipsă e pe noi.

Expresia lui o făcu să izbucnească în râs.

– Nu te-am mai văzut niciodată atât de deconcertat, spuse ea.

– Nu sunt deconcertat.

Dar era. Părul i se ridica ţepos, fixat de vopsea despre care nu ştia dacă provenise sau nu de pe degetele ei. Obrazul puternic şi fin sculptat era întunecat sub barba nerasă de o zi. Iar ochii lui, acei fascinanţi ochi calzi şi ciocolatii, erau sticloşi. Dar cel mai grăitor semn era zâmbetul adorabil de sexy, de băiat rău, de pe chipul lui. Chloe îl prinse de faţă şi îl sărută zgomotos.

– Eşti atât de drăgălaş.

– Drăgălaş.

Repetă termenul lent, ca şi cum cuvintele ei nu aveau sens.

La un moment dat se dezbrăcase de cămaşă şi de pistol. Ambele se aflau pe podea lângă canapea, mânjite cu vopsea. Chloe nu ţinea minte cum se petrecuse nimic din toate acestea, dar bănuia că ea era de vină. Şi-ar fi dorit foarte mult să-şi amintească momentul în care el se dezbrăcase de cămaşă, însă dat fiind efectul cumulat al vinului şi al berii şi toleranţa ei scăzută la alcool, nu avea mintea prea limpede.

– *Chiar* eşti drăgălaş, spuse ea convinsă.

– Retrage-ţi cuvintele.

Sawyer arăta foarte serios cu şuviţele colorate de vopsea din păr, iar Chloe se chinui să nu râdă.

– Nu pot s-o fac, domnule ofiţer... *Drăgălaş.*

El o prinse mai strâns şi o muşcă mărunt de buza de jos. Chloe auzi un geamăt înfiorat şi îşi dădu seama că îi aparţinuse. Şi că mâinile ei se strecuraseră în părul lui pentru a-i ţine faţa cât mai aproape de a ei.

– Nu putem face asta, spuse el cu gura lipită de a ei.

– De ce?

– Suntem beţi.

– Nu chiar atât de beţi.

– Deci ești complet conștientă de faptul că te freci de mine?

Ups! Făcu un efort considerabil de voință pentru a se opri. Apoi se ridică și se dădu cu grijă jos de pe el. Îi luă o clipă până reuși să se stabilizeze și întinse brațele în lateral pentru a-și ține echilibrul.

– Hei, spuse Sawyer. Hai înapoi.

Vocea îi era profundă și fermă. Fusese o poruncă. Chloe detesta poruncile, dar aceasta îi convenea. Dar mai întâi se desfătă privindu-l după pofta inimii cum stătea întins acolo cu pieptul dezgolit, cu abdomenul tare și plat, cu blugii coborâți mult pe talie. Era atât de mare și rău...

Rău pentru ea, își aminti singură. Doar că nu prea reușea să își amintească de ce anume.

– Tocmai mi-ai spus că nu o să ne giugiulim așa beți.

– Nu o să facem *sex* așa beți. O trase din nou peste el. Brațele lui solide o cuprinseră, iar mâinile lui se strecurară sub fusta ei pentru a o pipăi pe fund. Giugiulelile la beție sunt cât se poate de permise, spuse el peste gura ei. La drept vorbind, sunt chiar obligatorii.

Ea zâmbi când o sărută. Îi simți pe limbă gustul berii pe care o împărțiseră, simți pe ea mirosul de vopsea umedă și ghici în ea o promisiune caldă. Fu cel mai frumos sărut care i se oferise vreodată. Se opriră să respire un minut, iar ea își lăsă capul pe pieptul lui. Fu ultimul lucru pe care și-l mai aminti până când între urechi începu să îi răsune un bubuit bizar și nesuferit. Când acesta încetă, oftă și se cuibări în pătura delicios de caldă de sub ea...

Apoi se auzi o ușă deschizându-se, iar o exclamație șoptită, șocată, de „Dumnezeule" o trezi de-a binelea. Deschise ochii și îi văzu pe Ford și Jax încremeniți în prag.

Iar în spatele lor se vedea... lumina zilei.

Ceea ce îi provocă o clipă de confuzie. Nu se afla acasă la ea. Era tot la Sawyer și, de fapt, era tot pe canapea, încolăcită peste el.

Și mânjită din cap până în picioare cu vopsea.

La fel și Sawyer. Acesta nu deschise ochii, în schimb își strânse mai tare mâinile pe fundul ei. Era clar că omul făcuse o obsesie pentru partea ei dorsală.

– Ce naiba căutați aici, băieți? le spuse Sawyer lui Jax și Ford fără a-i privi. În afară de faptul că tocmai ați intrat prin efracție.

– Nici vorbă de efracție. Doar am intrat, spuse Ford pe un ton amuzat.

– Ar fi trebuit să ne întâlnim la opt să ieșim cu barca, îi spuse Jax. Apoi, când nu ai răspuns la telefon...

Sawyer oftă, apoi reuși să întredeschidă un ochi și se uită la Chloe.

– Ești bine?

Dând din cap, ea se ridică în capul oaselor, apoi se puse clătinându-se pe picioare. Când îl văzu pentru prima dată pe Sawyer din cap până în picioare, icni.

Acesta își înclină capul și se privi și el. Avea urme de degete pe fiecare dintre pectorali. O dâră de vopsea de-a curmezișul abdomenului perfect, cu mușchii puternic definiți.

Și urma clară a unei mâini pe șliț.

Spre meritul lui, nici măcar nu clipi. Însă Chloe își puse o mână peste gură pentru a-și ascunde hohotul de râs îngrozit. Avea și ea câteva urme de degete. Urme lăsate de o mână mare, în special pe sâni.

Ford îi privea cu un rânjet de satisfacție supremă. Jax părea că se străduia să nu râdă, dar nu reuși să se stăpânească și fu nevoit să imite un acces de tuse.

Sawyer se ridică în capul oaselor.

Jax, nefiind prost, se dădu înapoi.

Nu și Ford, însă. El își scoase mobilul, deschise aparatul foto și îl îndreptă spre șlițul lui Sawyer.

– Stai în loc, omule.

Sawyer se ridică în picioare și îl îmbrânci pe Jax afară pe ușă, apoi se întoarse spre Ford, care își riscă viața și integritatea corporală pentru a face fotografia înainte de a se retrage dincolo de prag.

– Bănuiesc că nu mai vii cu...

Sawyer trânti ușa, o încuie, apoi se întoarse spre Chloe.

– Îmi cer iertare pentru idioți.

– Da, ei bine, nu sunt ei singurii idioți. Își puse mâinile pe cap, verificând. Era încă pe umeri. Ceea ce era bine. Se studie atent din cap până în picioare. Totul părea să fie în stare de funcționare. Se uită la Sawyer.

– Am să presupun că, din moment ce încă ai pantaloni pe tine, nu am ajuns mult mai departe de un pipăit zdravăn. Așa-i?

Sawyer încremeni, privind-o cu ochi serioși.

– Nu mai ții minte noaptea trecută?

– Ei bine, nu mi-am pus-o cu tine. Altfel aș fi făcut o nouă criză de astm.

Îi zâmbi.

El nu.

– Am profitat de tine.

Părea extrem de mâhnit de această idee.

– Ascultă, dacă cineva a profitat de altcineva, aia am fost eu, Sawyer. Adică uită-te la tine.

Studiară amândoi arta corporală de pe Sawyer, mai exact urma de mână de pe șlițul lui. O expresie amuzată apăru pe chipul acestuia la vederea amprentei.

– Ești al naibii de greu de refuzat, îi spuse el.

Ea se aplecă să își ia geanta și inhalatorul.

– Și totuși oamenii reușesc mereu să o facă.

Drace, detesta sincer când vorbea fără să gândească. Se încălță și se întoarse spre ușă, continuând să își reproșeze acel moment de sinceritate.

– Chloe.

Ea nu îl privi. Nu se simți în stare. Era ceva mult prea serios în vocea lui și făcu să i se strângă ceva în piept.

– Vai, ai văzut cât e ceasul? Trebuie s-o șterg înainte ca surorile mele să te sune și să ceară o patrulă de căutare, ceea ce ar fi jenant având în vedere că sunt aici. Se încline se să deschidă ușa. Plus că azi am tratamente cosmetice la prânzul Societății de Horticultură și trebuie să îmi prepar amestecul special anti-îmbătrânire.

Bătea câmpii. Închise hotărâtă gura, strângând din buze, și își spuse să tacă și să plece, dar când încercă să deschidă ușa, mâna lui Sawyer apăru deasupra capului ei, ținând-o închisă.

Sprijinindu-și capul de tocul de lemn, Chloe încercă să nu absoarbă căldura și forța ce radiau dinspre el așa cum stătea atât de aproape la spatele ei, dar apoi deveni mai greu pentru că Sawyer o întoarse cu fața spre el.

Chloe se simți mai expusă decât atunci când fusese goală cu el la duș.

- Trebuie neapărat să plec, șopti ea.

- Într-un minut. Sawyer își trecu degetul peste obrazul ei. M-ai ajutat să zugrăvesc și ai făcut dintr-o seară groaznică una considerabil mai puțin nasoală. Îți mulțumesc pentru asta.

Ea râse încet.

- Ai fi putut să îmi mulțumești pentru ceva mult mai palpitant, dacă nu ai fi ținut cu atâta strictețe la principiile tale morale.

Privirea lui o întâlni pe a ei, întunecată și caldă.

- Da, dar nu ți-ai mai fi amintit.

Se întinse spre ea, iar Chloe își dădu seama că avea de gând să o sărute. Îngrozită, își trânti o mână peste gură, împiedicându-l.

- Halena de dimineață!

Sawyer se holbă la ea, ezitând vizibil între amuzament și frustrare.

- Nu te mișca de aici, îi porunci el și dispăru în bucătărie, de unde se întoarse câteva secunde mai târziu cu un pachet de gumă.

Băgă o bucată în gură și mestecă. Când se aplecă din nou spre ea, Chloe își trânti o mână pe pieptul lui.

- Nu ție îți miroase, mie!

Ceea ce nu îl descurajă. Împinse o bucată de gumă între buzele ei.

- Mestecă.

Supunându-se, Chloe miji ochii.

- Dar știu că dai o grămadă de ordine.

- Da. Și uite încă unul. Acum avem amândoi respirația mentolată și frumos mirositoare, așa că sărută-mă.

Râzând, Chloe își scoase guma din gură, iar el făcu la fel. Ridicându-se pe vârfuri, își sprijini o mână pe pieptul lui și îl sărută scurt pe gura caldă și fermă. Tocmai

când dădu să se retragă, Sawyer își puse mâinile de o parte și de cealaltă a capului ei, imobilizând-o.

– Încă o dată, spuse el peste gura ei.

Din nou un ordin – nu că acesta ar fi deranjat-o.

Atingerea buzelor lui fu fină de data aceasta, deși nu șovăitoare. Absolut deloc. Nu, Chloe îi *simți* forța cu greu ținută în frâu, pasiunea stăpânită cu grijă, dar deocamdată, acum că doar gurile li se atingeau, ținea totul atent sub control, până când degetele ei se strânseră și se înfipseră în bicepșii lui tari, iar Chloe se auzi gemând, implorând mai mult.

Sawyer îi oferi ceea ce își dorea, cuibărindu-se lângă ea, ducând legătura dintre ei la următorul nivel cu o încâlceală fierbinte și intensă de limbi care ar fi făcut-o să alunece la podea dacă nu ar fi fost ferm susținută de brațele lui încolăcite strâns în jurul ei. Când se separară într-un final, Chloe se uită la el, bucuroasă că respira și el la fel de gâfâit ca ea.

– În regulă, atunci, spuse ea, dând din cap ca o păpușă de cârpe, și se răsuci pe călcâie pentru a pleca.

Izbindu-se direct de ușă.

Fără a râde de ea, deși era destul de sigură că se străduia din răsputeri să se abțină, Sawyer îi dădu înapoi guma de mestecat, care se lipise de cămașa lui când Chloe îl înșfăcase cu ambele mâini. Apoi, cu un rânjet, își bagă înapoi în gură propria gumă și întinse mâna pe după Chloe, deschizându-i ușa.

– Mulțumesc, bombăni ea și își luă tălpășița. Două minute mai târziu, era pe drum, izbindu-și capul prin cască, încercând să își repună în funcțiune celulele creierului. Nu cumva să te îndrăgostești de el, își porunci ea, aruncând o privire în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că pricepuse mesajul.

Reflexia ei nu îi răspunse, dar era ceva diferit la ea. Fir-ar să fie. Radia la fel ca Maddie!

O, Doamne, dăduse de naiba. Să se îndrăgostească de Sawyer ar fi fost o manevră colosal de stupidă. Sigur, el o dorea. Dar în același timp îl scotea din minți. Nu era potrivită pentru el și, în ciuda a ceea ce spusese el despre faptul că o aprecia așa cum era, în mintea

ei nu încăpea nici urmă de îndoială – pentru a deveni femeia de care avea nevoie Sawyer, ar fi trebuit să se schimbe. Cum deja întâmpina această problemă cu surorile ei, era în momentul acela prea copleșitor pentru ea chiar și să se gândească la așa ceva.

Dar chiar și așa, gândul se blocase în mintea ei ca un blestemat de refren. „Schimbă-te și te poți bucura de acceptare. Schimbă-te și îți vei găsi un bărbat. Schimbă-te și..."

Doamne, se săturase al naibii de tare de acel refren.

În orice caz, oricum nu se punea problema ca Sawyer să se îndrăgostească de ea. Era prea deștept pentru a o face. Individul își gândea atent toate mișcările, nu calcula niciodată greșit și se controla cu strictețe.

Ei bine, mai puțin noaptea trecută. Chloe îl făcuse să se îmbete. Spera că nu avea să dea vina pe ea pentru acest lucru – deși, de ce nu? Isprava îi aparținuse. *Întotdeauna* îi aparținea.

Avea să fie nevoit să zugrăvească din nou, desigur. Sau poate nu. Nu prea făcuse eforturi să amenajeze casa aceea pentru a o transforma într-un cămin. Nu că *ea* ar fi avut multă experiență în a-și construi undeva un cămin, dar ea le avea totuși pe Tara și Maddie, care se descurcau amândouă excelent la capitolul acesta. Acesta era motivul pentru care se simțea atât de bine rămânând acolo, văzând dovada concretă că acolo îi era locul. Chiar și ceva mărunt, precum faptul că borcanele ei de sticlă favorite pentru cremele preparate de ea erau înșirate pe măsuța ei de toaletă în loc să fie îndesate în rucsacul ei era suficient pentru a o face să zâmbească.

Însă Sawyer nu avea nimic din el însuși în casa lui, nimic în afară de câțiva pereți prost zugrăviți... Era totuși un început, fu ea nevoită să recunoască. Se străduia. El nu avea două surori care să îl învețe. Pe toți dracii, probabil nici nu își dorea surori. Nici un cămin adevărat, dacă era până acolo. La drept vorbind, habar nu avea. Sawyer era o mare enigmă.

Singurul lucru de care era sigură era acela că îi dorea trupul.

Cel puțin în această privință sentimentul era reciproc.

*

Timp de câteva zile Chloe avu grijă să fie în permanență ocupată. Ceea ce nu se dovedi dificil. Ținu lecții de yoga, lucră la rețeta unei măști pentru ten pe bază de nămol și rămase să păzească pensiunea cât timp Maddie plecă să-și rezolve treburile legate de nuntă, iar Tara participă la o conferință culinară.

Într-una din zile îi duse lui Sawyer la secție un pachet de mâncare thailandeză organizat ca pentru un picnic. Îl găsi cocoșat peste masa de scris, cu o privire posomorâtă ațintită asupra calculatorului, și păru atât de surprins că cineva se gândise să îl hrănească, încât Chloe fu năpădită de un val inconfortabil de tandrețe.

Era incredibil de stupid, iar după acel episod își petrecu două zile păstrând distanța, având grijă să nu dea accidental peste el. Pentru că dacă l-ar mai fi întâlnit chiar și o singură dată, îi spuse inima, nu ar mai fi reușit să păstreze raporturile lor atât de relaxate și fără încărcătură emoțională.

Tot în acele câteva zile făcu și primele patru rezervări pentru luna următoare pentru noul lor centru spa - cel care nu exista încă. Își avertizase potențialii clienți că în momentul de față încă nu erau sută la sută pregătiți pentru servicii complete și spera că avea să fie suficient pentru a nu stârni mânia surorilor ei. Apoi îl sunase pe Jax.

- Avem o lună, îi spuse.

El ezită.

- Maddie și Tara știu despre asta?

- Vor afla.

- La naiba, Chloe.

- Nu-ți cer să faci un miracol. Doar să-mi amenajezi câteva chestii de bază pentru un salon de cosmetică, să dai încăperii o atmosferă caldă și primitoare. Am să le spun lui Maddie și Tara, ți-o jur, dar trebuie să știu ce poți să faci și cât de repede poți să o faci.

- Te sun eu înapoi, îi spuse Jax.

- Mulțumesc.

Chloe închise telefonul și se îngropă din nou în muncă. Era prea ocupată pentru a se gândi la Sawyer, sau cel puțin așa își spuse. Dar nu era adevărat. Se gândea la el mult și altfel decât înainte. Cândva îl considerase intangibil, dar aparent, odată ce pictai cu degetele șlițul unui bărbat, lucrurile se schimbau în această privință. Plus că acum văzuse și o altă parte din el, îi descoperise alte laturi și o nouă complexitate și aflase ceva mai multe despre trecutul lui.

Nu mai avea impresia că Sawyer era de neatins. De fapt, devenise infinit de plăcut la atingere.

În noaptea următoare o furtună violentă se abătu peste ei și îi lăsă fără curent. Acest lucru nu ar fi deranjat-o pe Chloe dacă nu ar fi fost weekend, dacă nu ar fi avut trei dintre camerele pensiunii rezervate și dacă nu ar fi ținut morțiș ca oaspeții lor să se bucure totuși de sejur.

Fără curent electric.

Maddie aprinse lumânări peste tot prin pensiune, dându-i o strălucire caldă și blândă pentru oaspeții lor. Folosi lumânări din ceară vegetală pentru a nu agrava astmul lui Chloe. Tara găti pe terasa acoperită, folosind grătarul lor pe gaz fără fum, nou-nouț și proaspăt scos din cutie.

– E mai bătrân decât munții și a strâns de două ori mai mult praf, spusese Tara referindu-se la vechiul lor grătar, dar știau toate trei că de fapt cheltuiseră o avere pe cel nou doar de dragul lui Chloe.

Maddie făcu o groapă în nisip pe plajă și convinse toată lumea să iasă afară pentru a coace bezele cu biscuiți. Chloe îi aminti că aveau nevoie de autorizație pentru a aprinde un foc pe plajă, iar Maddie o asigură că acest aspect fusese rezolvat – apoi râse de Chloe, pentru că nu fusese niciodată până atunci genul care să-și bată capul cu încălcarea regulilor impuse de la primărie. Amuzamentul lui Maddie fu primit cu o oarecare iritare din partea lui Chloe, pentru că era adevărat. De când o preocupau pe ea ordinele de la primărie?

– Nu pot sta la un foc de tabără fără să mi se taie respirația.

Maddie îi întinse o mască chirurgicală din hârtie precum cea pe care Chloe o purtase acasă la Sawyer.

– Am ditamai rezerva de la Mallory, de la spital, spuse sora ei cu mândrie. Vezi dacă funcționează.

Spre surprinderea lui Chloe, masca funcționă. Oaspeții lor erau trei cupluri de vârstă mijlocie, toți prieteni între ei, care călătoreau împreună de-a lungul coastei, îndreptându-se spre Canada. Se simțiră excelent prăjind bezele cu biscuiți, iar când se retraseră la culcare, Tara mai puse lemne pe foc, în timp ce Maddie sună la Love Shack. În zece minute, surorile aveau companie.

Ford și Jax, desigur.

Și Sawyer.

Chloe îl privi peste foc, iar el o privi la fel de direct. Scăpat din uniformă în noaptea aceea, purta o pereche de blugi jerpeliți și un hanorac cu sigla CHP. Ochii îi erau impenetrabili, obrazul țepos de barbă, iar gândurile ascunse.

Ford adusese bere și servi pe toată lumea, mai puțin pe Sawyer și Chloe.

– Voi doi, copii, se pare că nu ați știut să vă opriți la timp acum câteva nopți, le spuse el.

Sawyer ațintи asupra lui o privire netulburată.

– Asta o spune tipul care o dată a sunat-o pe Tara beat fiind până i-am salvat eu pielea șterpelindu-i telefonul.

Ford se crispă și îi întinse lui Sawyer o bere, pe care acesta nu o luă. Chloe nu știa dacă urma să intre în tură mai târziu sau avea treabă în cadrul Agenției de Combatere a Drogurilor. Ceea ce știa era că Tara și Maddie se holbau la ea. Știa că motivul era pentru că le spusese că mergea cu cortul în noaptea pe care și-o petrecuse acasă la Sawyer.

– Ai zis că ai fost cu Lance, spuse Tara.

Sawyer arcui amuzat o sprânceană spre Chloe.

Brusc aceasta decise că enervanta mască de hârtie era cel mai bun aliat al ei, pentru că îi permitea să își ascundă cu ușurință expresia.

– Nu am spus niciodată că aș fi fost cu Lance.

– Ai zis că ești cu un *prieten*, spuse Maddie. Am presupus că despre el era vorba.

- Lance a fost ocupat în ultima vreme, spuse Chloe. Cu noua lui iubită. Renee, asistenta. Are un efect grozav asupra lui. I-a oferit o nouă perspectivă asupra vieții și...

- Stai așa, o întrerupse Tara, vizibil neinteresată de viața amoroasă a lui Lance. Doar de a lui Chloe. Deci tu și Sawyer sunteți...

Flutură un deget de la unul la celălalt.

- Nu, răspunseră Sawyer și Chloe la unison.

Chloe îndreptă spre Sawyer o privire prelungă. Una era când spunea *ea* „nu", dar al naibii să fie dacă îi convenea să îl audă la fel de ferm hotărât în această privință ca ea.

- În regulă, dar de când sunteți voi doi prieteni? întrebă Tara. Prieteni care rămân *peste noapte* în casa celuilalt.

- Mie îmi plac genul ăsta de prieteni, spuse Ford.

- Nu suntem genul *ăsta* de prieteni. Chloe își dădu jos masca pentru a se asigura că Sawyer, care era cufundat în tăcere, avea să simtă pe deplin impactul privirii ei mânioase. Nu te împiedică nimeni să intervii oricând dorești și să îmi aperi onoarea.

- Chloe are dreptate, spuse Sawyer, fără a-și lua ochii de la ea. Nu suntem prieteni.

O privea cu ochi întunecați, mohorâți și fierbinți ceea ce, desigur, nu ajuta deloc.

Tara era în mod vizibil nemulțumită.

- Ce naiba se petrece cu voi doi?

- Nimic! spuse Chloe.

- Erau complet îmbrăcați dimineață, când i-am găsit eu și Ford, interveni Jax într-o încercare de a-i ajuta.

- Ei bine, de fapt, Chloe era îmbrăcată. Uriașul aici de față era la bustul gol. O, și era cu mâinile vârâte sub fusta ei, dar...

Sawyer îi aruncă o privire tăioasă lui Jax, care ridică din umeri.

Maddie se uita țintă la viitorul ei soț.

- Și mie nu mi-ai spus?

Ford plescăi dezaprobator.

- Greșeală de începător, îi șopti el Tarei.

– Pentru numele lui Dumnezeu. Ridicându-se în picioare, Chloe scormoni focul cu un băț mare, gândindu-se să-l folosească pentru a-i da una lui Sawyer peste capul mare și lat. Dar cum nu voia să fie arestată în seara aceea, împinse bățul în foc și își scoase iPhone-ul. Deschise aplicația Magic Eight. De dragul surorilor mele, rosti ea în telefon, te rog să declari oficial dacă sunt sau nu capabilă să îmi gestionez singură viața.

Răspunsul fu scurt și plăcut.

Fără îndoială.

– Ha! Simțindu-se pe bună dreptate triumfătoare, Chloe se așeză din nou pe scaunul ei de plajă. Sută la sută exact, ca întotdeauna.

– De fapt, din punct de vedere statistic, spuse Jax, păstrându-și firea de avocat chiar dacă nu mai practicase dreptul de șase ani, inevitabil se înșală în cincizeci la sută dintre răspunsuri.

Ford luă iPhone-ul de la Chloe.

– Magic Eight, va pricepe Jax vreodată că nu le știe pe toate?

Ecranul se încețoșă, apoi se limpezi.

„Nu te baza pe asta."

Toată lumea râse, în afară de Jax, care încerca – fără a reuși – să o tragă pe Maddie în poala lui, deși aceasta îi opunea rezistență. Înșfăcă telefonul de la Ford.

– Hei, rosti el spre aplicație. Încă mi se arată că fac nuntă luna viitoare, așa-i?

„Șanse mari."

Jax scoase un oftat zgomotos de ușurare. Maddie râse încet, lăsându-l într-un final să o tragă în brațele lui.

– Chiar ți-ai pus întrebarea asta?

– Voiam doar să mă asigur.

– Vedeți? spuse Chloe sigură pe ea. Răspunsurile sunt întotdeauna exacte.

– Asta pentru că îi pui doar întrebări ușoare, interveni Tara. Întreabă dacă ai să te liniștești vreodată.

– La asta știu deja răspunsul, spuse Chloe. Când voi fi bătrână. *Fooooarte* bătrână, adăugă ea, surprinzând privirea cu subînțeles a lui Sawyer. Gen când o să am... treizeci și cinci de ani.

Sawyer, care avea treizeci și cinci de ani, îi zâmbi, dar nu mușcă momeala.

Însă Tara, care avea tot treizeci și cinci de ani, arcui amenințător o sprânceană.

– Întreabă dacă vei putea vreodată să spui ceea ce gândești cu adevărat.

Toată lumea zâmbi la aceste cuvinte, pentru că toți știau că *întotdeauna* Chloe spunea ceea ce gândea.

– Hei, n-o face întotdeauna, îi corectă Maddie. Nu spune niciodată „te iubesc".

– Poate pentru că nu e adevărat, spuse Chloe în glumă, însă brusc avu impresia că jocul prostesc devenise prea serios.

Totul era atât de simplu pentru surorile ei, își spuse, pentru că erau înconjurate de atmosfera de securitate creată de bărbații care le iubeau.

Dar pentru cineva ca ea, care nu cunoscuse niciodată acel gen de securitate și iubire, nu era nici pe departe la fel de simplu.

– Atunci poate că *asta* e adevărata întrebare, spuse Tara și luă telefonul. Magic Eight Ball, va spune sora mea vreodată *Te iubesc*?

Oricât ar fi fost de ridicol, Chloe se trezi așteptând cu sufletul la gură ca ecranul să se limpezească, ceea ce o scoase din sărite. Nu avea nevoie de o aplicație de doi bani care să îi ofere un răspuns, dar îl primi oricum.

Categoric da.

capitolul 17

Sigur, cei care așteaptă primesc în cele din urmă ceva bun – însă sunt doar rămășițe de la cei care au ajuns primii.

Chloe Traeger

Sawyer privi reacțiile succedându-se pe chipul lui Chloe când citi ceea ce scria pe ecranul telefonului.

Ușurare, ascunsă rapid în fața unei măști de îmbufnare și a unui hohot de râs disprețuitor.

– Îmi place acel Categoric da, spuse Tara.

– Ei bine, nu te ambala prea tare, îi spuse Chloe. Pentru că în sfârșit am reușit. Tocmai am demonstrat că aplicația Magic Eight Ball se înșală complet.

– Cum poți ști așa ceva? întrebă Maddie.

– Pentru că nu intenționez să schimb absolut nimic la mine. Ceea ce face să fie prea puțin probabil ca cineva să se îndrăgostească de mine așa cum sunt, n-ați crede?

Sawyer simți o strânsoare în inimă.

– De fapt, spuse Maddie lent, pe un ton ce îl făcu pe Sawyer să înțeleagă că vorbele lui Chloe o răniseră la fel de tare cum îl răniseră pe neașteptate și pe el, mă refeream la speranța că ne vei spune Tarei și mie că ne iubești. Dar cred că te înșeli. O spuse foarte blând, cu ochii scânteind, cu vocea caldă, dar fermă ca oțelul. Există cineva și pentru tine. Sunt convinsă de asta.

– Așa cred și eu, spuse Tara, iar Sawyer nu putu să nu observe că *nimeni* nu se uita la el.

În mod evident nu era el acel *cineva* pe care și l-ar fi dorit surorile ei pentru ea. Ceea ce, da, știa deja, dar tot îl scotea din minți de iritare. Era șerif statal, nu un simplu dobitoc de pe marginea drumului.

Chloe ridică din umeri ca și cum nu ar fi contat câtuși de puțin, iar Sawyer își dădu seama că habar nu avea cât de mult era iubită de oamenii din viața ei. Pur și simplu nu avea habar.

Iar *el* nu avusese habar că în tot acest timp lui Chloe îi fusese teamă de acea iubire. O ascundea bine în spatele acelui curaj dur, tăios, imperturbabil. Nefiind nici el genul care să se dea în vânt după exprimarea emoțiilor, fu inundat de milă. Cum atât Tara, cât și Maddie erau prinse temeinic în ghearele iubirii, probabil că nivelul emoțiilor acolo la pensiune era comparabil cu cel dintr-un film lacrimogen. Știa pentru că îl simțise și la bar în ultimele câteva zile. Cam grețos.

Ford înșfăcă din nou telefonul.

- Hei, Magic Eight, spuse el. Având în vedere pretențiile tale de acurateţe şi tot tacâmul, spune-mi asta – va încerca vreodată Tara acea poziţie din *Kama Sutra*...

Tara îl îmbrânci şi toată lumea izbucni în râs şi astfel Ford reuşi să înveselească atmosfera, făcând exact ceea ce îi ieşea cel mai bine.

- E rândul tău, îi spuse Ford lui Sawyer şi îi aruncă telefonul.

- O, nu, replică el, văzând chipurile pline de speranţă ale tuturor. În nici un caz. Eu primesc de fiecare dată acelaşi răspuns, „Încearcă mai târziu".

- Mincinosule. Şansele să se întâmple asta sunt la fel de mici ca şansele lui Chloe de a avea întotdeauna dreptate. Jax se aplecă şi se adresă telefonului: Magic Eight Ball, cum rămâne cu bunul nostru şerif aici de faţă? El va reuşi vreodată să îşi găsească o femeie pe care să o şi păstreze?

Maddie îi aruncă lui Jax o privire mohorâtă şi îl împunse uşor. Sawyer îl împunse şi el, deşi în cazul lui fu mai mult un ghiont, unul care îl răsturnă de pe buşteanul pe care era aşezat, dar nu înainte ca aplicaţia stupidă Magic Eight să răspundă.

„Încearcă mai târziu."

Toată lumea râse, în afară de Jax.

- Ce a zis consilierul amoros? vru el să ştie de unde stătea trântit pe spate în nisip.

Sawyer se gândi să îşi toarne berea peste el când, din adâncul pădurii, fulgeră lumina unei rachete de semnalizare. Sau cel puţin păruse a fi o rachetă de semnalizare.

- Ce-a fost asta? întrebă Tara cu un icnet surprins, ridicându-se în picioare.

- Mă duc să verific.

Sawyer deja se ridicase. O mişcare în lateralul lui îl făcu să întoarcă rapid capul, întâlnind privirea lui Chloe.

- Să nu îndrăzneşti, îl avertiză ea. Nici măcar nu încerca să...

- *Rămâi*, spuse el ferm.

- Fir-ar să fie, Sawyer. Nu te-ar ucide să spui „te rog".

Sawyer se duse la SUV-ul lui şi luă o lanternă puternică. Focul lor era chiar lângă malul mării şi nici din

greșeală aproape de pădure. Dar acea racheta de semnalizare... Treceau printr-o perioadă cu lipsă de precipitații record. O simplă scânteie ar fi putut să provoace un incendiu de vegetație catastrofic. Intră în pădure, avându-i alături pe Jax și Ford. O clipă mai târziu ajunseră la un mic luminiș pe care Sawyer îl știa bine. Pe vremea când era un adolescent idiot venise aici pentru a se îmbăta. Găsi un foc de tabără stins în grabă, mai multe doze de bere goale și două mucuri de țigară.

Cei trei bărbați se asigurară că focul era stins de tot, apoi se întoarseră pe plajă. Chloe stătea acolo cu spatele spre micul lor cerc, luminată de strălucirea flăcărilor și mijind ochii pentru a vedea mai bine în pădure. Aștepta, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

Pentru el.

Ceea ce era neobișnuit pentru el. Sawyer fusese dintotdeauna cel care avusese grijă de alții și nu era obișnuit să se afle în situația opusă. Și totuși era limpede ca lumina zilei. Oricât ar fi fost de puternică, Chloe își dezvăluia toate emoțiile, fără excepție.

El nu era bun la așa ceva și nici nu voia să fie. În meseria lui, nu afișarea emoțiilor îi permisese să rămână în viață. Tot ceea ce simțea ținea închis în sine. Și, la drept vorbind, uneori nici măcar nu era sigur că avea emoții pe care să le ascundă.

Dar îi era suficient să îi arunce o privire lui Chloe pentru a ști că totuși simțea ceva. Avea mult prea multe sentimente. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai lăsase nimic să-i ajungă în suflet, dar ea reușise. La drept vorbind, ceea ce simțea pentru ea îi invadase viața.

Iubirea era o slăbiciune.

Iubirea făcea un bărbat să se înmoaie.

Iar un bărbat moale făcea greșeli. Și totuși o vedea acolo pe Chloe, căutându-l. Privindu-l. Și ceva se dădu peste cap în pieptul lui. Era inima lui, expunându-și partea sensibilă și vulnerabilă. Și habar nu avea ce să facă, cum să se descurce cu ea.

Sau cu Chloe.

*

Câteva zile mai târziu Chloe lucra la pensiune. Măsura podeaua de lemn din camera de zi și urmărea în reluare un episod vechi din *Prietenii tăi*.

Lance o sună.

- Muncești din greu? întrebă.

Ea aruncă o privire piezișă spre televizor.

- Foarte din greu.

- Te uiți la *Prietenii tăi?*

Chloe îndreptă telecomanda spre televizor și reduse volumul.

- Dacă recunoști serialul doar după sunet, îl știi mult prea bine.

- Ce sezon? întrebă el.

- Ei bine, Chandler și-o trage în secret cu Monica, deci e sezonul cinci.

Lance râse.

- Dacă știi să identifici sezonul, *tu* îl știi mult prea bine.

Ea pufni în râs.

- Tot e mai bine decât să fiu de nedezlipit de consola de jocuri. Nu te-am mai văzut de zile bune.

- Am fost ocupat, dar nu cu jocurile.

Tonul de încântare arogantă din vocea lui îi atrase atenția.

- Ah. Deci ce mai face asistenta ta?

- Bine. *Foarte* bine.

- O să ieșim vreodată împreună toți trei? întrebă Chloe.

- Pe toți dracii, nu.

- Ți-e teamă că am să-i spun toate secretele tale și am s-o sperii? îl tachină ea.

- Pe toți dracii, da. Ascultă, ne vin câțiva oameni weekendul ăsta și au nevoie de două camere. Te bagi?

- Depinde. Chloe se întoarse spre recepție și deschise pe computer programul de rezervări al pensiunii. Sunt normali?

- Definește ce e normal.

- Să aibă card de credit valabil și să nu se numere printre prietenii idioți ai lui Tucker.

– Ai noroc. Sunt de fapt nașii mei de botez și copiii lor adolescenți și sunt de treabă. Și își plătesc facturile.

– În regulă atunci. Am să le fac rezervările.

– Mulțumesc. Deci ce-i cu treaba asta pe care am citit-o pe Facebook cum că tu și șeriful ați început să trimiteți magneți anunțând data nunții?

– *Poftim?* Chloe aproape căzu de pe scaun. Îndreptându-se, deschise pe calculator pagina de Facebook. Nu era nimic în afară de faptul că Tipul Drăguț fusese zărit la magazinul alimentar. Fusese surprins cumpărând o fleică scumpă de vită, iar oamenii se întrebau pentru care dintre femeile din oraș intenționa să o gătească. Ai scornit treaba asta!

– Da, spuse Lance, râzând răgușit. De când ești atât de ușor de păcălit?

– De când ești atât de răutăcios?

– O, știi că te iubesc. Apoi o parte din amuzament se risipi din vocea lui. Și ar mai trebui să știi și că Todd a pus ochii pe o nouă femeie.

– Dumnezeule! Amy *nu* e interesată de *nici unul* dintre ei. Spune-le că doar pentru că e nouă în oraș și frumoasă, nu înseamnă...

– Tu, spuse Lance. Pe tine a pus ochii.

– Ghinionul lui.

– Da, ei bine, ai grijă.

– Mă descurc cu Todd.

În cea mai mare parte ignorându-l, dar nu prea avea ce altceva să facă.

– Era beat acum câteva nopți, Chloe, îi spuse Lance. Și se lăuda cum că o să te șterpelească de sub nasul lui Sawyer.

Grozav.

– Mă...

O femeie intră pe ușa din față a pensiunii.

– Trebuie s-o șterg, șopti Chloe și închise. Bună, spuse ea cu un zâmbet primitor, grăbindu-se să îl alunge pe enervantul de Todd din gândurile ei. Pot să te ajut?

– Ăăă, da. Așa sper. Nu am rezervare. Aveți vreo cameră disponibilă?

Era o blondă drăguță, având în jur de douăzeci și cinci de ani. Și era fantastic de speriată. Când își împreună mâinile în dreptul pieptului, degetele îi tremurau.

- Chiar avem camere, spuse Chloe. Tu singură?

- Da... da. Își strânse buzele laolaltă. Eu singură.

Chloe deschise pe computer o pagină de înregistrare a cazării.

- În regulă... numele tău?

- Ăăă. Privirea femeii alunecă spre televizor, unde în continuare rula *Prietenii tăi*. Monica.

Chloe ezită.

- Și numele de familie?

- Aveți neapărat nevoie de el?

- Ei bine, voi avea nevoie de un permis de conducere și un card de credit, deci...

- Oh, dar voi plăti cu bani gheață, spuse femeia, aruncându-și privirea în toate direcțiile, ca și cum cineva ar fi putut să obiecteze. Deci nu veți avea nevoie de act de identitate, așa-i?

- De fapt solicităm oricum un act de identitate. Chloe studie bagajele „Monicăi" - o husă de costum de la un magazin haute couture din Seattle și două pungi de plastic boțite de la Target. O contradicție care sărea în ochi. O alta era faptul că machiajul „Monicăi" era impecabil, demn de o apariție pe scenă, iar părul îi era prins într-un coc franțuzesc complicat care fusese în mod evident realizat de un profesionist și totuși purta un trening ieftin și lălâu. Pe sânul drept avea un minuscul autocolant transparent cu un S negru pe el, eticheta de mărime care nu fusese încă dezlipită.

Și mai era și cel mai grăitor aspect - panica femeii era tangibilă, o creatură vie, care respira în aceeași încăpere cu ele, iar Chloe își dădu seama încă din momentul acela că avea să cedeze. Dar înainte să apuce să i-o spună, Tara scoase capul pe ușa bucătăriei.

- Am alimente de descărcat - O, scuze.

- Scuză-mă o clipă, îi spuse Chloe Monicăi și, luând-o la fugă, intră după Tara în bucătărie.

Maddie tocmai intra și ea pe ușa din spate.

Pantofi albi eleganți și imaculați.

- Știu ce impresie fac, spuse ea. Arăt ca și cum aș fi proaspăt evadată de la spitalul de nebuni, dar nu sunt.

- Pentru că de fapt ești o mireasă fugită din fața altarului? întrebă Chloe blând.

Femeia se îndreptă și se holbă oripilată la Chloe.

- Nu... adică... Își mușcă buza de jos. Doar că îmi plac foarte mult pantofii albi. Deci firește că nu sunt o mireasă fugită din fața altarului. Să fug de la propria nuntă m-ar face o persoană oribilă. Își acoperi fața cu mâinile. O, Doamne, sunt o persoană oribilă! De unde ai știut?

- Te-au trădat din prima treningul de la Target și pantofii de mireasă, spuse Chloe blând, ieșind din spatele biroului de la recepție pentru a se așeza lângă ea. La fel și faptul că ai furat identitatea Monicăi Geller. Făcu o pauză. Ești bine?

- Sigur. Doar că am frânt inimile întregii mele familii și ale prietenilor mei și a celui care trebuia să-mi fie mire, un om pe care îl cunosc de la zece ani. Dar în afară de asta mă simt fantastic.

Apoi izbucni în lacrimi.

Chloe își puse compătimitoare o mână pe umărul ei, iar femeia se prăbuși în brațele ei ca și cum ar fi fost prietene la cataramă și se abandonă hohotelor de plâns.

Chloe o bătu stingherită pe spate, ațintindu-și neputincioasă privirea asupra ușii de la bucătărie. Unde naiba era Maddie, experta în îmbrățișări, când avea nevoie de ea?

- Ăăă... pot să-ți sun familia în locul tău? Aș putea să le spun că ești bine. Nu trebuie să știe unde te afli, dar sunt sigură că sunt morți de îngrijorare pentru tine.

Maddie apăru aducând ceai, iar Tara o urmă cu brioșe, slavă Domnului. Se așezară toate trei pe canapea, în timp ce femeia smiorcăi și își suflă nasul.

- Numele meu e Allie.

- Vrei o brioșă, Allie? întrebă Maddie cu blândețe.

Allie dădu din cap și luă două, câte una în fiecare mână.

– Tara le numește Brioșe cu Zahăr, Mirodenii și fără Alte Dulcegării, îi spuse Chloe. Era furioasă pe iubitul ei când le-a făcut.

– Da? Allie înfulecă o brioșă, încă sughițând din când în când și ștergându-se la nas. Cu ce a greșit?

– O, refuză să ne spună, replică Chloe. Orice ar fi, s-a întâmplat azi-dimineață, cred, dar ea păstrează tăcerea în privința asta. Probabil și-a lăsat chiloții pe podea. Tara e obsedată de ordine la fazele astea. Pe de altă parte, încă nu sunt cu totul convinsă dacă Ford chiar *poartă* chiloți.

Chloe îi rânji Tarei, care o privea cu ochii îngustați. Hei, poate că promisese că avea să se maturizeze, dar nu promisese niciodată că avea să înceteze să își mai zgândărească surorile.

– Maddie crede că poate el e cel care a șterpelit o bucată din Plăcinta cu Fructe din Plin a Tarei, fără a-i cere voie, dar nu el a fost vinovatul.

Arătă spre ea însăși și șopti mut „eu".

Allie o studie pe Tara cu o privire speculativă.

– Pari atât de... în privința asta. Fără îndoială a făcut ceva mai grav decât să-și lase aiurea chiloții, nu-i așa?

Tara îi aruncă lui Chloe o privire mânioasă cu subînțeles, dar nu spuse nimic. Magnolia de Oțel refuza să vorbească.

– L-ai întrebat cum arăți, iar el ți-a răspuns că bine fără a-și lua ochii de la televizor? întrebă Allie. Sau s-a holbat la o femeie la raftul cu produse congelate al magazinului alimentar pentru că i se întăriseră sfârcurile tot stând în fața vitrinei cu înghețată? Sau ți-a spus că mama ta e ca un ghimpe în coastă?

– Nu, spuse Tara și ezită. Mi-a cerut să fug cu el pe barcă, să ne căsătorim în secret pe Insulele Grecești.

– Ticălosul, spuse Allie, trăgându-și nasul, în timp ce atât Maddie, cât și Chloe căscară șocate gura la Tara.

– *Poftim?* șopti Maddie, cu o mână pe inimă și un zâmbet lent înflorindu-i pe buze. Chiar ți-a propus asta?

– Da. Păstrându-și în continuare calmul, Tara luă o brioșă, rămânând perfect imperturbabilă. Acum câteva nopți, după focul de tabără.

Allie tocmai prinsese în pumni brioșele cu numărul trei și patru și le înfulecă, cu obrajii mânjiți de rimel.

- Presiunea e enormă, nu-i așa? spuse ea cu gura plină, inhalând zahărul ca și cum nu ar mai fi mâncat de o săptămână.

- Ce ai de gând să faci? întrebă Chloe.

- Ei bine, aș putea să mă arunc de pe un pod, spuse Allie dramatic. Sau poate ar trebui să încerc să fac pe lesbiana o vreme.

- Lasă aruncatul de pe pod, spuse Chloe ferm. Iar treaba cu lesbianismul? Două cicluri menstruale și de două ori mai multe bătăi de cap cu sindromul premenstrual. Dar, la drept vorbind, întrebarea îi era adresată surorii mele. Se uită la Tara. Ai de gând să fugi și să te căsătorești în secret cu cel mai sexy bărbat de pe pământ sau nu?

- Hei, spuse Maddie. Și bărbatul meu e sexy.

Tara o bătu pe Maddie pe mână, apoi urmă exemplul lui Allie și mai luă o brioșă.

- Cred că sunt nevoită să o fac.

- Nu, spuse Allie, cu ochii sticloși de la excesul de zahăr. Nu ești nevoită să faci nimic. Poți să fugi și să te refugiezi... aici. Râse încet. O să-mi împart camera cu tine. Putem face împreună treaba aia cu lesbianismul.

Tara clătină din cap.

- Curiozitatea aia mi-am satisfăcut-o în facultate, îmi pare rău.

Lui Maddie i se opri brioșa în gât, dar Chloe se mulțumi să rânjească.

- Și cică *eu* sunt aia care face nebunii.

Sună telefonul, iar Chloe se ridică în grabă pentru a răspunde. Era o femeie care dorea să facă rezervări pentru ea și surorile ei pentru un week-end prelungit.

- Câte camere ați dori? o întrebă Chloe.

- Pe toate.

Chloe clipi surprinsă.

- Poftim?

- Am dori să avem întreaga pensiune doar pentru noi. E o reîntâlnire, știți. Două dintre noi au fost plecate peste ocean în armată, iar o alta tocmai și-a luat

doctoratul, iar mezina se căsătorește. Au trecut cinci ani de când nu ne-am mai strâns toate opt în același loc.

– Întreaga pensiune, repetă Chloe, năucită.

– Da, pentru cel puțin patru zile. Sper că asta nu este o problemă. Și vrem să apelăm și la centrul spa. Oh, și aveți și cursuri de yoga?

– Da. Sau aveau să organizeze... Chloe își drese vocea. Cât de repede vă interesează?

– Care e cea mai apropiată dată disponibilă?

– Așteptați o clipă?

Beată de încântare, Chloe acoperi receptorul și se întoarse spre Tara și Maddie.

– Este vreo problemă? întrebă Maddie, ridicându-se în picioare văzând ceea ce fără îndoială era o expresie de șoc pe chipul lui Chloe.

– Nu. Da. Nu știu. Chloe râse. Am o solicitare de rezervare pentru un sejur exclusivist de patru zile pentru un grup de surori care își doresc să le punem la dispoziție toată pensiunea. Cât de repede posibil.

Tara și Maddie se holbară la ea.

– Scumpo, spuse Maddie cu blândețe, centrul spa nu există încă.

– Nu încă, spuse Chloe. Dar va exista. Se întoarse la telefon, surprinzând expresia de avertizare din ochii Tarei, cea care spunea să nu îndrăznești să fii impulsivă. Chloe îi rânji și îi spuse calm femeii de la celălalt capăt al firului că serviciile centrului spa aveau să devină disponibile peste două săptămâni într-un pachet limitat, sau puteau să aștepte o lună pentru a se bucura de toate. Făcu rezervarea, deloc dezamăgită când femeia acceptă pachetul de servicii limitat. Nu vă faceți griji, le spuse ea surorilor ei după ce închise. Jax mi-a promis că se descurcă.

Allie oftă.

– Toți au impresia că se descurcă. Deci există un centru?

Treizeci de minute mai târziu, după ce o conduse pe Allie în camera ei, Chloe se întoarse pe terasa închisă, unde i se alăturară Tara și Maddie.

- Cred că Allie o să fie bine.

- Te-ai descurcat bine cu ea, îi spuse Tara. Eu poate că m-aș fi mulțumit să îi dau cheia de la cameră și nu m-aș fi băgat mai departe.

- Ba n-ai fi făcut asta, interveni Maddie. Ai fost prima care a sărit să mă ajute când încercam să fug de viața mea și am avut nevoie să mă refugiez aici, ai uitat? O îmbrățișă pe Tara, apoi se întinse după mâna lui Chloe, trăgând-o și pe ea mai aproape. L-am sunat pe Jax. I-am spus că avem rezervări făcute, că avem nevoie de camera asta să fie gata pe ieri. A zis că o să ne calculeze strict la costul materialelor, și că voi putea plăti manopera ulterior.

- *Eu* am s-o plătesc, spuse Chloe, încercând să-și dea seama după cât timp putea să se retragă din acea îmbrățișare de grup fără a părea nesimțită. Oricât va fi.

- Mă ocup eu, spuse Maddie. Nu-ți face griji.

- Nu, eu...

- Chloe, spuse Tara sec, sunt destul de sigură că datoria aia nu poate fi plătită în bani.

Maddie roși până în vârful degetelor de la picioare.

- Oh. Am priceput. Chloe râse. Ei bine, atunci mulțumesc că plătești tu, surioară.

Maddie își dădu ochii peste cap și o îmbrățișă din nou. Dumnezeule! Tara era și ea încă acolo, așa că acum Chloe era prinsă între ele.

- În regulă... Bun. Am niște chestii de făcut.

- Tu întotdeauna ai chestii de făcut când ne apucă sentimentalismul, spuse Tara, fără a-i da drumul.

Fir-ar să fie.

- Serios? întrebă Chloe. Pentru că ne-a apucat sentimentalismul la greu cu doar câteva luni în urmă, când s-a logodit Maddie, și încă nu mi-am revenit complet de atunci.

- Asta a fost acum un an, spuse Maddie. Iar acum s-a logodit Tara. Clar e momentul pentru sentimentalisme.

Tara clătină din cap.

- Nu, mai întâi să fim sentimentale cu asta. O privi pe Chloe. Îți datorăm scuze.

- Uau. Poți să mai spui o dată?

Tara oftă.

– Chiar dacă ești mezina, nu ești un copil mic. Te-ai schimbat cu adevărat, Chloe. Te-ai maturizat.

– În regulă, mulțumesc. Acum îmi dați drumul?

– Nu, spuse Maddie, prinzând-o mai strâns și râzând când Chloe înjură.

– Încercăm să-ți spunem că ne pare rău că ne-a luat atâta timp să ne dăm seama, spuse Tara. Și că, deși viața ta se desfășoară după o altă logică decât a noastră, te descurci excelent să o scoți la capăt.

– Uneori chiar mai bine decât noi, adăugă Maddie.

Chloe își îngustă ochii.

– În regulă, ce vreți de la mine? Plecați amândouă peste weekend cu iubiții voștri, nu-i așa? Mă lăsați singură la pensiune? Asta e?

Maddie râse.

– Nu. Te iubim, Chloe. Asta e tot.

– O, Dumnezeule!

Își lăsă capul să cadă, izbindu-l în mod repetat de umărul lui Maddie.

Surorile ei râseră amândouă, dar Chloe nu prea savură gluma. Mama ei fusese un spirit liber care aruncase cu generozitate, în dreapta și în stânga, declarațiile de iubire, oferindu-le oricui, în asemenea măsură încât cuvântul își pierduse semnificația. Și apoi îl întâlnise la televizor și în filme și toată lumea știa că *acea* iubire nu era nici ea reală, doar un antidot la îndemână pentru chestiile nasoale care se întâmplau în poveste. Te-a trădat familia? Te iubesc. Gata, mă simt mai bine. Un bărbat ți-a făcut inima țăndări? Te iubesc. Bandajul perfect. Sfârșitul lumii e iminent și ai de gând să te izbești cu racheta în asteroid, lăsându-ți fiica orfană? Te iubesc. Curaj, băiete.

Nu, Chloe avea impresia că oamenii spuneau „Te iubesc" când de fapt ar fi vrut să spună „Îmi pare rău" sau „Am putea te rog să uităm cât am fost de idiot?" Nu erau cuvinte pe care să le folosești ca leucoplast sau pe care să le rostești pentru a face pe cineva să se simtă mai bine pe moment, ca atunci când Chloe avusese șapte ani, iar Phoebe o lăsase în casa unui străin timp de patru zile, sau când aceasta cheltuise toți banii de Crăciun pe cadouri pentru iubitul ei.

Chiar dacă Chloe nu era cea mai strălucită minte de pe planetă, învățase devreme că cele două cuvinte erau puternice. În nici un caz nu avea să lase vreodată acea putere să se irosească. Ar fi fost un sacrilegiu. Surorile ei n-aveau decât să glumească după pofta inimii, dar Chloe știa până în străfundurile ființei ei că atunci când avea să fie momentul să rostească acele cuvinte, avea să o știe. Că avea să primească un fel de semnal cosmic. Problema era că începea să se întrebe dacă nu cumva receptorul ei cosmic era defect.

Oare Jax ar fi știut să-i recomande un meșter pentru așa ceva?

În orice caz, era recunoscătoare pentru ceea ce exista între ea, Tara și Maddie. Mai mult decât ar fi putut ele să știe vreodată. Ele era singurele ei forțe stabilizatoare. Erau singurele ei legături de sânge.

Și dacă își dădea voie să reflecteze la aceste lucruri prea mult timp, se întrista. Începea să se simtă singură.

Speriată.

Așa că nu se gândea la ele.

Niciodată.

Se bucura pur și simplu de prezența lor în viața ei. Și după cum ajunsese să înțeleagă în anul care trecuse, cu cât punea mai mult din resursele ei personale în slujba pensiunii, cu atât era posibil să prelungească mai mult situația.

– O va spune când va fi pregătită, îi spuse Maddie Tarei. Și nu ar trebui să glumim pe tema asta. Chloe, ești palidă. Te simți bine? Ai dificultăți de respirație?

– De vină e hemoragia provocată de explozia creierului meu. Chloe își îndesă mâinile în buzunare, brusc extrem și inconfortabil de conștientă de faptul că amândouă o priveau îngrijorate. Nu toată lumea vrea să stea și să discute despre sentimente. Nu toată lumea este într-o relație.

Se lăsă tăcerea, iar Chloe se strâmbă. Când avea să învețe să nu mai spună nimic?

– Scumpo. Ochii Tarei erau neobișnuit de blânzi și, fir-ar să fie, plini de compătimire. Este legat de faptul că noi două urmează să ne căsătorim?

– Nu, spuse Chloe. Firește că nu. Sunt încântată pentru amândouă.

– Este legat de faptul că îți dorești o relație? întrebă Maddie blând.

– Dacă mi-aș dori o relație, aș avea-o.

– E legat de Sawyer? întrebă Tara. Ai început să te îndrăgostești de el?

Da.

Nu.

Dumnezeule, habar nu avea. Clătină din cap, sperând că în acel gest putea cuprinde toate opțiunile.

– Ar fi stupid să o fac.

Tara expiră zgomotos și dădu din cap. Ceea ce, desigur, o făcu pe Chloe să intre în defensivă.

– De ce dai din cap?

Tara se uită la Maddie, apoi din nou la Chloe.

– Pentru că, spuse ea măsurându-și cuvintele, ai spus-o chiar tu.

– Da, iar *eu* știu de ce am spus-o, dar de ce ai spus-o *tu*?

– Ei bine, e chestia aia cu faptul că el poartă insignă de șerif, iar tu detești orice formă de autoritate. Și...

Maddie își puse mâna pe brațul lui Chloe.

– Scumpo, ce vrea Tara să spună e că tu nu te-ai arătat niciodată prea interesată să trăiești o viață convențională, iar viața lui Sawyer e *întruchiparea* convenționalului, înțelegi?

Da, Chloe înțelegea. Înțelegea perfect. Și exact acolo era problema.

capitolul 18

Sexul e ca aerul; nu e important decât atunci când rămâi fără el.

Chloe Traeger

Săptămâna lui Sawyer fu un amalgam confuz și extenuant. Colegul lui, Tony Sanchez, își luase liber frecvent din cauză că avea acasă gemeni nou-născuți, obligându-l

pe Sawyer să muncească mai mult decât ar fi fost cazul și să accepte prea multe ture duble. Prin urmare nu era tocmai bine dispus când, la ora la care ar fi trebuit să iasă din schimb, se trezi pregătindu-se sufletește să rămână pe baricade toată noaptea și găsi o mașină parcată bizar pe marginea șoselei, sub un pâlc de copaci. Sawyer coborî din mașina lui pentru a o verifica, dar motorul porni brusc, iar mașina parcată demară în trombă, cu cauciucurile scrâșnind, ratând la mustață alte două mașini care tocmai treceau pe acolo.

O manevră idioată. Sawyer urcă în grabă înapoi în mașina lui, aprinse farurile și făcu semn mașinii să tragă pe dreapta.

Pe bancheta din față se aflau doi bărbați. Sawyer nu văzu nimic suspect în mașină, prin urmare le dădu o amendă pentru conduită imprudentă în trafic. Șoferul protestă violent, apoi plecă din nou la fel de grăbit, scrâșnind din roți și lăsând dâre pe asfalt, ratând la limită o altă mașină.

Sawyer era suficient de scos din sărite cât să îl tragă din nou pe dreapta, scriindu-i calm Idiotului Zilei cea de-a doua amendă.

-Îți bați naibii joc de mine? țipă șoferul. Încă o amendă?

Băgă mașina în viteză.

-Ai grijă, îl avertiză Sawyer. Am toată noaptea la dispoziție.

Tipul bombăni „dobitocule" în barbă, dar ieși pe șosea cu mai multă grijă de data aceasta.

De acolo Sawyer fu chemat la poliția rutieră. Câteva echipe de construcții lucrau la strada principală din oraș și închiseseră circulația. Încă de la începutul săptămânii oamenii fuseseră avertizați cu un indicator luminos, iar muncitorii avuseseră grijă să blocheze drumul în mai multe locuri, montând indicatoare de „drum închis", precum și indicatoare de ocolire. Și totuși, mai multe persoane reușiseră *oricum* să treacă de barajele rutiere și să se înfurie pe Sawyer când nu putuseră merge mai departe.

– Asta e ridicol! țipă o femeie la el. Nu aș putea să scap din încurcătura asta nici dacă ar depinde viața mea de asta. Sunteți toți niște dobitoci!

Fusese nevoită să meargă pe contrasens pentru a trece de baricade – și *tot el* era dobitocul.

– Vedeți barajul acela rutier pe care l-ați ignorat și pe lângă care ați trecut cu mașina? o întrebă Sawyer. Ar trebui să vă întoarceți pe unde ați venit. Treceți pe lângă fiecare dintre indicatoarele de „drum închis" pe care le-ați întâlnit până aici – cred că au fost trei la număr – și urmați instrucțiunile de ocolire.

Arătându-i degetul mijlociu, femeia întoarse mașina.

Următorul tip care ignoră barajele rutiere fu – o, perfect – Todd. Todd fusese în mod firesc luat la întrebări după incidentul din local și nu reacționase bine. Își dăduse drumul la gură în oraș, spunând oricui era dispus să îl asculte că Sawyer făcea abuz de putere și că el, Todd, avea să îl scoată din joc. Tipul și-o căuta cu lumânarea, dar Sawyer nu avea de gând să îi ofere această satisfacție. În nici un caz nu avea să-i permită să îi amenințe locul de muncă sau să pună în pericol oameni nevinovați. Trecuseră *ani* întregi; era timpul ca Todd să lase deoparte râca și să facă ceva constructiv cu viața lui. Din păcate, Sawyer știa mai bine decât oricine că nu puteai forța pe cineva să facă ceva ce nu voia să facă. Nu putea să îl salveze pe Todd la fel cum nu putea să obțină aprobarea tatălui lui. La anumite lucruri pur și simplu trebuia să renunțe.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă Todd acum, fără a se obosi să îmbrace masca lui obișnuită de om fermecător, nu față de Sawyer. Drumul e închis. De ce nu sunteți în stare să faceți treaba asta la o oră mai convenabilă, fraierilor?

Sawyer nu comentă nimic legat de faptul că *el* personal nu lucra la drumuri. Doar încerca să îi dirijeze pe idioții care veneau cu mașina până acolo. Fără a mai pomeni de faptul că era miezul nopții, ce altă oră mai convenabilă de atât ar fi putut găsi?

– Cum naiba scap de aici? întrebă Todd.

Sawyer plimbă lumina unei lanterne în cabina camionetei lui Todd, știind că nu avea să i se arate un asemenea noroc cât să găsească o pungă de droguri ținută la vedere.

- Ei bine, uite cum stă treaba, Todd. Dacă nu reușești să urmezi indicatoarele de ocolire pe lângă care ai trecut, nu știu cum vei reuși să urmezi instrucțiunile mele pentru a scăpa de aici.

- Ți-aș trage una, Thompson. Sau mai bine mă duc să i-o trag lui Chloe.

Sawyer fu nevoit să facă un efort pentru a nu reacționa la acea insultă.

- Da, spuse Todd, cunoscându-l pe Sawyer suficient de bine cât să vadă dincolo de mască. E o bucățică delicioasă, și știi ceva? E nebună după mine.

- Stai departe de ea.

- Sau?

„Sau o să te omor" nu era tocmai replica potrivită pentru a-și păstra funcția. Și nici măcar nu se mai confruntase cu această problemă vreodată, cu impulsul de a da dracului munca și a se vârî pe geamul mașinii lui Todd pentru a-l strangula.

- Da, așa mă gândeam și eu, spuse Todd cu un rânjet. În spatele insignei ești doar un pămpălău. Bagă camioneta în marșarier. Gândește-te la noi la noapte, cuibăriți confortabil în patul meu, în timp ce tu bântui pe străzi jucându-te de-a monitorul școlar.

Sawyer scrâșni din dinți și munci restul nopții, străduindu-se să își amintească singur că Todd era doar un dobitoc furios.

Un dobitoc care îi cunoștea punctele sensibile.

Imediat după ivirea zorilor, Sawyer se duse cu mașina la pensiune. Era șapte dimineața și avea puțin peste douăzeci și patru de ore de când nu mai dormise, dar își spuse că avea nevoie de o porție din cafeaua Tarei.

- Arăți ca naiba, omule.

Afirmația amabilă zburase din gura lui Jax, care tocmai cobora din Jeep-ul lui și își punea centura de scule.

- Fir-ar, spuse Sawyer. Și eu care intenționam ca de aici să merg direct la o ședință foto.

Jax rânji și fluieră încet. Izzy, labradorul lui cafeniu de trei ani care moțăia pe banchetа din dreaptă, se ridică stângaci în picioare și lătră. Când văzu că nu se întâmplă nimic interesant, se prăbuși ca o macaroană moale, închizând din nou ochii.

– Haide, leneșo, spuse Jax.

Izzy întredeschise un ochi și îl privi mânioasă.

– Țara ne așteaptă cu micul dejun, o ispiti Jax.

Câinele sări din Jeep și porni tropăind spre ușa din față a pensiunii.

Sawyer clătină din cap.

– Lucrezi la centrul spa? Se uită după mașina lui Maddie. Sau pur și simplu tu și Maddie aveți de gând să vă jucați din nou de-a contractorul și stăpâna casei?

– Hei, tu nu ar trebui să știi despre asta. Maddie detestă când oamenii află chestii despre viața noastră sexuală.

– Voi ați fost surprinși în pod de către Lucille și blestematul ei de telefon cu cameră foto.

– Naiba să-l ia de Facebook. Iar eu pierdusem un pariu cu Maddie și înțelegerea era să mă dezbrac. Nu e ca și cum aș face asta tot timpul, dar drace, când o femeie frumoasă îți cere să-ți dai jos pantalonii, o faci, știi cum zic?

– Tu bucură-te că Lucille a băgat capul în pod *înainte* să rămâi doar cu centura de scule pe tine, spuse Sawyer.

Jax oftă.

– Nici măcar n-a prins-o pe Maddie în cadru. Doar pe mine dansând și făcând striptease, fluturându-mi cămașa prin aer. Cineva ar trebui să-i reducă doza de estrogen sau ceva de genul.

– Sau ai putea să te mulțumești să faci striptease doar în dormitorul vostru.

– Unde ar fi distracția atunci? Jax închise portiera Jeep-ului și îl fixă pe Sawyer cu o privire prelungă. Ai avut o noapte nasoală?

– O noapte *lungă*.

– Ai trecut pe aici să o vezi pentru o clipă pe Chloe, sub pretextul că vrei cafea?

Sawyer își îngustă ochii.

Prietenul lui îl privi cu aceeași expresie seacă pe care Izzy i-o aruncase lui Jax cu doar un moment înainte.

Sawyer răsuflă zgomotos și nu recunoscu nimic. Nu mai trecuse pe aici de două zile. Își spusese că încerca să mai reducă din cafeină, că era în criză de timp, că nu era cazul să irosească benzină cu acel drum în plus. Își spusese orice fusese nevoie pentru a-și justifica alegerea.

Însă nu reușise. Să și-o justifice.

Jax intră cu el în bucătăria pensiunii. Jax se alese cu un sărut *foarte* prietenos din partea lui Maddie. Sawyer primi cafea. În timp ce Jax porni spre terasa închisă, Sawyer își plimbă privirea prin bucătărie, căutând semne ale prezenței lui Chloe, dar nu găsi nimic.

- Cauți ceva anume? întrebă Tara de unde stătea cocoțată lângă aragaz.

Sawyer aruncă o privire pe fereastră. Scuterul Vespa nu se vedea pe nicăieri.

- Nu e aici, spuse Tara sec. Tot dispare pentru câteva ore, de fiecare dată când poate, simțind nevoia să își pună ordine în gânduri. Ezită. E pentru că lasă lucrurile să i se strângă în suflet. Încearcă să se ascundă, să pretindă că nimic nu o afectează. Dar lucrurile o afectează. *Oamenii* o afectează.

- Tara, spuse Maddie calmă de la masa de bucătărie.

- *El* o afectează, îi spuse Tara surorii ei, arătând spre Sawyer cu o spatulă de lemn.

- Care e problema? întrebă Sawyer. Ce s-a întâmplat?

Tara clătină din cap.

- Nimic. Sau cel puțin nimic anume.

- Ai idee pe unde ar putea fi?

Tara clătină din cap.

- Zicea că merge undeva unde găsește liniște și pace, un loc unde poate sta și reflecta.

La aceste cuvinte Sawyer simți o parte din tensiune ridicându-se de pe umerii lui. Avea o idee destul de clară despre unde s-ar fi putut afla.

- Sawyer?

- Da?

Nerăbdător să plece, îi aruncă o privire peste umăr Tarei.

Ochii ei erau aprigi şi protectori.

– Să nu mă faci să regret că ţi-am spus.

Tonul de ameninţare din vocea ei era imposibil de ratat.

În mod normal acest lucru l-ar fi iritat al naibii de tare, dar îi susţinu ferm privirea şi clătină din cap.

– N-am să te fac.

Când ieşi, o auzi pe Maddie spunându-i Tarei:

– Uită-te la tine, te bagi în treburile ei ca o cloşcă.

– Nu o să-mi mulţumească, spuse Tara.

– Depinde ce se întâmplă mai departe, spuse Maddie, acestea fiind ultimele cuvinte pe care le auzi Sawyer când plecă de la pensiune.

Sawyer traversă oraşul, sperând că ghicise corect unde se afla Chloe. *Undeva unde găseşte linişte şi pace.* Pe toţi dracii, dacă se gândea prea mult, ajungea la concluzia că acel loc ar fi putut fi oriunde. Izvoarele de nămol. Acasă la Lance. La un zbor cu deltaplanul...

Se înfioră. Dumnezeule, spera că nu făcea nimic de genul, dar când era vorba de Chloe, nimeni nu ştia vreodată. Definiţia ei pentru conceptul de linişte şi pace era în mod cert neconvenţională.

Însă complicele ei, Lance, se afişase prin tot oraşul cu noua lui iubită, ceea ce, spera el, însemna că fuseseră toţi prea ocupaţi pentru a se băga în bucluc.

Prin urmare Sawyer se duse acasă. În toiul nopţii, fără trafic şi fără semafoare, îi lua cincisprezece minute să traverseze oraşul şi să urce dealul până la casa lui. În dimineaţa aceea, în timp ce soarele se ridica deasupra munţilor înalţi care înconjurau Lucky Harbor, scăldând oraşul într-o strălucire aurie, ajunse în şapte.

Opri maşina pe aleea de la intrare, privind scuterul Vespa parcat acolo. Nefiind dispus să examineze senzaţia ciudată pe care o simţea în piept, una care aducea suspect de mult a uşurare şi, totodată, a ceva mai mult, coborî din maşină. Nu intră în casă, ci se duse în laterala lul ei. Aruncă o privire spre duşul de exterior, şi, aşa cum

se întâmpla de fiecare dată de când fusese aici cu Chloe, mădularul lui tresări când își aminti pielea ei palidă scânteind, apa revărsându-se șiroaie peste curbele ei....

Se duse la stâncă și coborî scările ce duceau la plajă. Soarele se înălțase încă puțin, cufundând bucata de stâncă ce ieșea în afară într-o umbră întunecată, în care pietrele nu se mai deosebeau unele de altele.

La baza scărilor își scoase ghetele și șosetele și se întoarse cu fața spre stânci. Soarele îi bătea în ochi, orbindu-l și împiedicându-l să vadă orice altceva în afară de conturul granitului. Plaja era absolut goală și complet izolată, în special în această perioadă a anului. În aer adia o briză sărată, dar valurile erau calme, blânde și discrete. Ca un cântec de leagăn, revărsându-se blând peste nisipul pietros. O pasăre țipă. Perechea ei îi răspunse tot cu un țipăt.

Însă nu vedea nici urmă din roșcata micuță și de o frumusețe sălbatică pe nume Chloe.

Când văzu dâra de pași mici și feminini, inspiră adânc, cuprins de ușurare pură.

-Te-am prins, murmură el și urmă dâra de pași pe plajă, trecând pe lângă un afloriment masiv de rocă și îndreptându-se spre stâncă.

Unde urmele dispăreau în fața peretelui.

Dacă nu ar fi văzut pașii, ar fi ratat-o complet. Pentru că și dacă și-ar fi dat capul pe spate cât de mult putea, Chloe tot ar fi rămas invizibilă pentru el. Dar știa că era acolo sus.

Îi simțea prezența.

Clătinând din cap a nedumerire față de propria persoană - îi *simțea* prezența? -, Sawyer începu să se cațăre, spunându-și că avea să fie o discuție fără presiuni din partea lui.

La jumătatea cățărării se ridică pe o piatră mare și plată care ieșea în afară și o găsi.

Mută, cu privirea tăinuită, cu brațele strânse în jurul genunchilor, fața ei frumoasă era întoarsă spre el din profil, dar tot radia un aer de singurătate și o întunecime care îl atrăgeau.

Pentru că existau și în el.

Se ghemui în fața ei.

– Bună.

Chloe întoarse fața și îl studie, de la picioarele goale, murdare de nisip, până la uniforma boțită și, în cele din urmă, chipul lui. Indiferent ce văzu acolo, descoperirea îi aduse un zâmbet vag pe buze.

– Ai avut o noapte lungă, șerifule?

– Jax m-a întrebat același lucru.

– Asta pentru că arăți ca naiba.

– Da, și asta mi-a spus-o.

Ea dădu din cap și se trase într-o parte, o invitație mută de a i se alătura. Sawyer se strecură lângă ea și adoptă o poziție similară.

Priviră valurile timp de câteva minute, cufundați într-o tăcere relaxată, prietenoasă. Tara îi dăduse de înțeles că Chloe era supărată, însă nu detecta deloc o astfel de emoție din partea ei.

Nu, doar aceea senzație că avea nevoie de acel ceva nedefinit pe care o simțea și el în adâncul sufletului.

– Ești bine?

– Întotdeauna. Zâmbi, dar zâmbetul nu i se reflectă și în priviri. Am aceeași întrebare pentru tine, Sawyer.

Nu i se adresa prea des pe numele mic. Lui Sawyer îi plăcea să îl audă de pe buzele ei mult mai mult decât ar fi fost cazul.

– Surorile tale își fac griji pentru tine.

Ea oftă zgomotos și se lăsă mai mult pe spate, sprijinindu-se de peretele de stâncă.

– Nu ar trebui să-și facă.

– Vrei să te duc acasă?

– Mă întrebi sau intenționezi să-mi pui cătușele și să mă duci cu forța înapoi?

– Dacă ți-aș pune cătușele, spuse el, pensiunea ar fi ultimul loc în care te-aș duce.

Ea râse încet.

– Ce-ți place să mă tachinezi. Ți se întâmplă frecvent să te cațări aici îmbrăcat în uniformă?

– Aproape niciodată.

Ea îl privi, cu ochii încărcați de aceeași blestemată de îngrijorare.

– Chiar arăți rupt de oboseală.

– Sunt.

Își desfăcu centura din dotarea uniformei și o puse pe piatră.

– Nu te opri la asta, spuse Chloe.

– Cum să nu. Ca apoi să apar pe Facebook.

Chloe râse.

– Lucille nu ți-ar face așa ceva.

– Doar pentru că știe că aș aresta-o.

– Sigur că da. Zâmbetul ei dispăru, fiind înlocuit cu o încruntare gânditoare. Oare cum se explică asta?

– Ce anume?

– Lucille adoră să dea sfoară în țară despre activitățile tale ca șerif Thompson, dar viața privată a lui Sawyer pare să fie un domeniu interzis. Despre tine personal nu publică niciodată nimic.

– Nu are nimic de zis. Sunt în permanență la muncă.

– Nu, vorbesc serios. Ții minte ziua când i-ai schimbat roata? Începuse să îmi povestească despre copilăria ta, apoi a abandonat complet subiectul când a ajuns la adolescența ta.

Nu, viața lui nu mai era subiect de tabloid, slavă Domnului. Și îi era foarte recunoscător lui Lucille pentru acest lucru.

– Sunt prea obosit ca să am conversația asta cu tine în momentul de față.

Sau vreodată.

– Deci... ai ieșit din tură.

– Într-un sfârșit, da.

– Bun.

Se ridică în genunchi lângă el și smuci de cămașa lui, în semn că voia să-l vadă dezbrăcat de ea.

Sawyer știa că nu ar fi trebuit s-o facă, dar probabil era mai pierdut decât crezuse, pentru că își dădu jos vesta de kevlar, cămașa de uniformă, apoi tricoul pe care îl purta pe dedesubt, punând totul deasupra grămezii tot mai mari.

Chloe își plimbă privirea peste pieptul lui cu o expresie de admirație fățișă. Apoi Sawyer fu străbătut de un fior și își dădu seama că nu se gândise cu adevărat

și la vreme. Erau șapte grade cu plus, maxim, dar Chloe îi făcea semn cu mâna să continue.

– Nu mai am pe mine decât pantalonii, spuse el.

– Da, te rog.

– E frig, Chloe.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Ți-e teamă că o să se micșoreze?

Ei bine, acum îi era.

– Am văzut deja pachetul, ai uitat? Crede-mă, șerifule, nu ai nici un motiv de îngrijorare.

Sawyer râse fără să vrea, apoi încremeni când Chloe îl încălecă. Înainte să apuce chiar și să clipească, ea se aplecă și îl sărută pe claviculă. Apoi pe un pectoral. Îl atinse cu limba pe piele, iar el fu străbătut de un nou fior. *Nu* de frig.

– Chloe.

Fu tot ce reuși să rostească. Mâinile lui se încleștară pe șoldurile ei, ținând-o strâns când ea se mută cu doi centimetri într-o parte și îl linse pe sfârc. Sawyer inspiră șuierat.

– Părea să-i fie frig, șopti ea și suflă un șuvoi de respirație caldă peste pielea lui umedă.

El se înfioră, aerul rece devenind ultimul lucru la care se mai gândea acum, iar Chloe începu să se legene lent peste umflătura foarte evidentă din spatele fermoarului.

– Credeam că vreau să fiu singură, spuse ea, frecându-se de el până când Sawyer își dădu ochii peste cap.

– Știu, reuși el să spună, ridicându-i fața pentru a-i întâlni privirea. Dar eu nu voiam să fii.

Ea îi zâmbi.

– Îmi place asta la tine. Asculți ce are de zis toată lumea, dar apoi ajungi la propriile concluzii și faci oricum ce vrei tu să faci.

– Dacă ai ști ce îmi doresc să fac în momentul de față, probabil m-ai îmbrânci de pe faleza asta.

– Nu fii prea sigur de asta.

Se ridică puțin și îi acoperi gura cu a ei.

Sărutul îl lăsă fără cuvinte. Sau l-ar fi lăsat, dacă ar fi simțit nevoia să spună ceva. Se dădu în spate și o privi

în ochi. În mod cert nu mai era încercată de singurătate, tristețe sau o altă emoție negativă. Ochii îi erau tandri și... visători.

Aerul de visare îl tulbură, căci aici era mai mult decât doar dorință fizică. Aerul de visare însemna lucruri pe care el nu i le putea oferi, spre exemplu propriile lui emoții. Problema nu era că nu putea simți nimic față de ea. Putea și simțea.

O, Doamne, cum simțea.

Doar că habar nu avea ce să facă mai departe cu ceea ce simțea.

- Chloe...

- Mă gândeam la dușul tău, spuse ea, îngropându-și fața pe obrazul lui. Speram oarecum să te găsesc acolo.

- Nu am mai terminat niciodată ceea ce am început în ziua aia.

Chloe zâmbi lângă el.

- Poate că „noi" nu am terminat, dar eu sigur da.

Sawyer râse. Chloe râse și ea. Apoi ajunseră cumva să se sărute din nou.

- Stai așa, spuse el, desprinzându-se cu regret din îmbrățișare. Nu putem.

- Îmi pare rău. Cuvântul ăsta nu îl cunosc.

El lăsă să-i scape un alt hohot de râs fin și o prinse mai strâns când ea îl mușcă mărunt de gât.

- Nu-mi asum riscul să faci o nouă criză de astm post-orgasm în timp ce te afli aici sus pe pietre, murmură el, gemând când ea își legănă cea mai fierbinte parte a corpului ei peste cea mai tare parte din el.

- Am o idee mai bună, șopti ea.

O, bun. Unul din ei era încă în stare să gândească.

- Ce anume?

Ea își scoase inhalatorul din buzunarul de la spate și îl flutură prin fața lui. Aplecându-se peste el, îl sărută ușor întâi într-un colț al gurii, apoi în celălalt.

- Și te doresc, șopti ea, gura ei atingând-o delicat pe a lui la fiecare cuvânt. Atât de mult. Te rog? Te rog, Sawyer...

Aceasta era ideea ei? Să implore? Pentru că, în primul rând, chiar funcționa cu el. Și în al doilea rând... pe toți dracii. Nu își mai aducea aminte.

capitolul 19

Gravitatea unei mâncărimi e invers proporțională cu posibilitatea de a te scărpina.

Chloe Traeger

Chloe se pierdu în îmbrățișarea lui Sawyer. Ceea ce nu o surprinse, căci omul știa să sărute ca nimeni altcineva. Plutea pe valuri de plăcere și dorință când el se dădu înapoi.

– Nu aici, spuse el din nou, începând să se îmbrace la loc pentru a coborî. Nu pe o piatră nisipoasă și la o temperatură de zece grade cu plus.

La drept vorbind vremea se îmbunătățise. Totul era ud și înrourat de la ploaie, iar norii pluteau jos ca o prelată, dar soarele începuse să se ivească printre ei. Chloe inspiră aerul sărat care venea dinspre apă și mirosurile de molid și brad din pădure. Superbe. La fel era și bărbatul care încerca să o coboare cu forța de pe stâncă.

– Am putea să dezgolim doar părțile esențiale, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Da, dar tocmai părțile mele esențiale sunt ceea ce mă îngrijorează. Coborî după ea, mișcându-se cu agilitatea cuiva mult mai ușor și mai mic decât era el în realitate. Nu vreau să îmi înghețe nimic.

Chloe râse.

– Nu e suficient de frig.

– Asta o spune femeia care nu are o parte a corpului ce poate îngheța.

– Și eu care te credeam atât de dur.

– O iluzie.

Sări pe nisip, apoi, pentru că aparent ea nu se mișca suficient de rapid după standardele lui, o smulse personal de pe stâncă și o prinse în brațe pentru un alt sărut ce îi topi oasele. Apoi o luă de mână și începu să o împingă spre scări.

Aparent se grăbeau. Lui Chloe îi convenea și lungi pasul. Însă această manevră, combinată cu încântarea pe care nu și-o putea ascunde, se dovedi o idee proastă

pentru că, după doar câțiva pași, simți o apăsare în piept. Fir-ar să fie.

- Sawyer...

El îi aruncă o singură privire, înjură, apoi o luă în brațe și începu să urce scările ca și cum ar fi fost ușoară ca fulgul.

Râzând cu răsuflarea tăiată, Chloe spuse:

- Nu te epuiza. Am planuri pentru tine.

- Tu doar concentrează-te să respiri, spuse el, având întipărită pe chip o expresie de concentrare masculină feroce. Ai inhalatorul?

- Îl am.

Îl scoase din buzunar și îl folosi, în timp ce el traversă cu ea în brațe curtea din spate și trecu pe lângă duș.

- O, spuse ea, privind cu jind capul de duș. Dar...

- *Pat*, spuse el ferm.

Ea își scutură degetele murdare.

- Sunt plină de nisip.

- Ai să fii fierbinte și plină de altceva cât ai clipi, îi promise el și deschise cu umărul ușa din spate a casei.

Chloe deja se simțea fierbinte și plină de dorință și fu străbătută de un fior de nerăbdare în timp ce Sawyer o purtă prin casă atât de rapid încât abia putu să urmărească pe unde mergeau.

- Hei, spuse ea. Ai mai zugrăvit câteva...

Doar atât apucă să spună până să se trezească zburând prin aer.

Ateriză pe un pat uriaș. Chiar înainte ca salteaua să apuce să o arunce o dată, Sawyer se prăvăli peste ea. Se dezbrăcase din nou de vesta de kevlar, de cămașă și tricou, aruncându-le pe podea alături de restul echipamentului. Prinzându-i încheieturile într-o mână, îi ridică brațele deasupra capului și i le țintui acolo în timp ce se întinse peste ea. Chloe se zbătu și trase ușor de ele pentru a vedea dacă Sawyer avea să îi elibereze mâinile.

- Nu încă, spuse el.

- Nu?

– Nu. O mușcă mărunt de bărbie. Trebuie să discutăm mai întâi, iar dacă mă atingi, am să uit ce voiam să spun.

Cuvintele ei o surprinseră.

– Șeriful cel mare și rău are o slăbiciune?

– Când e vorba de tine, mai mult de una, recunoscu el fără ezitare și o strânse blând de încheieturi, transmițându-i fără un cuvânt să stea nemișcată și să nu se mai zbată.

Chloe nu se putu abține. Era atât de plăcut să se zbată sub el, sub trupul lui cald și tare exact unde era mai palpitant, simțindu-i forța cu greu ținută în frâu.

– Doar nu vrei *cu adevărat* să discutăm chiar acum, așa-i? murmură ea. *Serios?*

Sawyer expiră zgomotos și își sprijini fruntea de a ei.

– Pe toți dracii, nu. Dar trebuie să te întreb. Mi-ai zis mai demult că nu poți avea orgasme.

– Iar tu mi-ai demonstrat că nu e așa, îi aminti ea.

– Da, și ai plătit pentru asta. Ezită. Deci tu de regulă nu...

– Nu când sunt cu cineva, nu. Sunt capabilă să îmi ofer singură unul, dacă mă concentrez să rămân foarte calmă și să nu mă mișc.

Ochii lui se dilatară până deveniră negri.

– Ăsta da contrast. Să încerci să termini în timp ce rămâi calm și nemișcat.

Ea ridică din umeri.

– Îmi iese. Fascinată de felul în care o privea Sawyer, ca și cum ar fi vrut să o înfulece toată, se trezi spunând: Aș putea... să îți arăt. Dacă ai vrea.

– Da, spuse el foarte serios. Vreau să îmi arăți.

Se dădu jos de pe ea și se așeză lângă șoldul ei. Cuprinsă brusc de timiditate în fața acestei manevre care fusese ideea ei, Chloe ezită.

– Haide, dă-mi voie să te ajut. În maxim cinci secunde o scăpă de pantofi, șosete și blugi. Rămase cu privirea ațintită asupra slipului ei galben intens, cu croi băiețesc, apoi își trecu un deget peste fața zâmbitoare din dreptul scoicii ei. Arată-mi, Chloe.

Închizând ochii, ea își strecură mâna sub chilot. De deasupra ei răsună un sunet foarte aspru de apreciere masculină, apoi degetele calde ale lui Sawyer se închiseră peste încheietura ei. Chloe deschise larg ochii.

- Încet, îi porunci el. Foarte încet și ușor.

- N-am zis că e încet, spuse ea. Nu e nevoie să fie încet. Doar calm.

- Foarte calm. Degetul lui mare o mângâie în locul în care îi bătea pulsul, pe interiorul încheieturii. Dar hai să încercăm și încet, și ușor.

Chloe înțelese că Sawyer nu voia să fugă cu ea la Urgențe. Problema era că ea nu era genul care să o ia încet și ușor. Era mai degrabă genul care o făcea rapid, înainte să apuce să se declanșeze o criză de astm.

- Rapid e mai bine. Așa am șanse reale.

- Încet și ușor, repetă el ferm, apoi își strecură degetele sub ale ei, pentru a fi el cel care o atingea.

Blând, atât de blând încât lui Chloe îi veni să plângă, își lăsă degetele să alunece peste mugurele ei de carne. În față și în spate, apoi de la capăt. Din nou și din nou. Dezmierdând-o.

Excitând-o.

Geamătul ei îi învălui pe amândoi, apoi fu rândul ei să își încleștеze mâna pe încheietura *lui*. Ceea ce îi făcea Sawyer era magic, dar ea avea nevoie de...

- Mai mult.

- Șșșt, spuse el și continuă să o mângâie la fel de delicat, făcând-o să se deschidă tot mai mult cu fiecare atingere a acelor degete diabolice, întinzându-i umezeala dulce până ajunse să se zvârcolească sub el.

Iar atunci el se opri pur și simplu.

Icnind, Chloe se ridică în capul oaselor.

- Ești bine? o întrebă Sawyer, cu privirea ațintită pe chipul ei.

Când ea dădu din cap, Sawyer își puse o mână pe pieptul ei și o împinse înapoi pe spate.

- Bun, spuse el. Ține-o tot așa, încet și...

- Dacă spui ușor, am să te rănesc.

– M-am documentat pe internet despre astm, spuse el atât de încet încât se scurse o clipă până când Chloe pricepu sensul cuvintelor lui.

Sau poate era din cauză că degetele lui o împingeau în pragul nebuniei, afectându-i capacitatea de a procesa informația. Dar chiar conta suficient de mult pentru el cât să-și fi făcut timp să studieze problema ei? Însemna ceva, nu putea să nu însemne, dar nu era sigură ce anume. Faptul că o plăcea? În regulă, era o chestie pe care o putea accepta. Și ea îl plăcea pe el. Și poate că și teama jucase un rol. Faptul că aproape murise în fața lui îl speriase. Da, desigur. Era o explicație perfect logică.

– Am aflat că în astfel de cazuri, spuse el, cheia este să fii relaxat și să ai un partener care îți urmărește cu atenție felul în care respiri. Eu te urmăresc cu atenție, Chloe.

Îi oferi un zâmbet în același timp sexy și liniștitor care îi intensifică atât de mult strânsoarea din piept, încât avu impresia că avea să explodeze.

– Hei, spuse el, îngustând ochii îngrijorat. Ești...

– *Bine*. Nu e de la astm. E – își umezi buzele – de la tine. Nu vreau să mă opresc.

Privirea lui alunecă imediat spre mâna ei pregătită de acțiune.

– Atunci nu te opri, spuse el, ușor răgușit.

Ea închise ochii și trase adânc aer în piept. Sau atât de adânc cât putea. Nu se simțea astmatică – încă –, dar se simțea puțin... expusă.

– Eventual ai putea să îmi spui o poveste obraznică, îi șopti ea și îl auzi chicotind încet.

– În regulă, murmură el. Cunosc o roșcată superbă și curajoasă... Se aplecă peste ea pe pat. Are niște forme voluptoase care mă scot din minți.

– Forme voluptoase? E grasă, deci?

– E perfectă. Sawyer îi descheie cămașa și i-o deschise larg. Chloe îi simți buzele pe claviculă, apoi pe rotunjimea unui sân. Și are un fel anume de a se mișca, atât de încrezătoare și sigură pe ea. E a dracului de sexy.

– Uneori, șopti Chloe, doar se preface că este sigură pe ea.

– E povestea mea, spuse el și o sărută pe sfârc prin mătasea sutienului.

Gura îi era fierbinte, iar ea se arcui spre el, mișcându-și mâna mai rapid. Răsuflarea i se poticni, dar degetele lui se așezară peste ale ei, oprindu-i mâna, amintindu-i că trebuia să o ia încet și ușor. Înainte ca ea să apuce să protesteze, îi trase în jos cupa sutienului folosindu-se de dinți și își trecu limba peste sfârcul ei dezgolit.

– Ai avut cercel, șopti el pe pielea ei, sărutând vârful întărit ca o pietricică.

– D... da.

– De ce?

Tonul lui nu avea nici urmă de reproș sau de critică. Doar curiozitate.

– Nu știu.

Dar știa.

Sawyer înălță capul și îi susținu privirea. Fără a face presiuni asupra ei. Doar așteptând în felul acela care o făcea să vrea să îi împărtășească toate secretele ei.

– Uneori, nu pot... să simt, spuse ea încet.

– Aici?

Degetele lui se închiseră peste sfârcul ei, ciupind vârful ca pe coarda unui instrument, iar ea tremură.

– Nu. Îi mută mâna în dreptul inimii ei. Aici. Nu puteam simți nimic și aveam nevoie să o fac.

Privirea lui căzu asupra mâinii ei, apoi se ridică din nou spre ochii ei, în ea zărindu-se ceva ce ar fi putut fi definit ca înțelegere.

Însă Chloe nu era obișnuită cu așa ceva. Și, oricum, cum ar fi putut Sawyer să înțeleagă *cu adevărat*? Pe el îl durea în cot de ce gândea oricine altcineva. El putea să facă orice dorea, când dorea. Să alerge. Să se cațăre. Să facă sex animalic sălbatic...

– Te-a ajutat? întrebă el încet. Durerea?

Chloe așteptă să simtă anxietatea crescându-i în piept, clocotind și înfigându-și ghearele în ea până o forța să se închidă în ea într-o încercare de autoconservare. Însă îl privea pe Sawyer în ochi și tot nu vedea nici urmă

de reproș, nimic în afară de simplă acceptare, iar anxietatea nu se făcu deloc simțită.

– Da, m-a ajutat, șopti ea. La vremea respectivă.

– Și acum?

– Nu mai am nevoie de durere.

– Bun.

O atinse jucăuș cu limba între sâni, apoi coborî mai mult. Mâna ei era în continuare în chilot, degetele ei acolo unde avea nevoie de ele, mișcările lor părând să fie sincronizate cu gura lui, făcând-o să se arcuiască spre el.

– Și aici ai gaură, murmură el pe abdomenul ei tremurând.

– Îmi pl... place cum arată în costum de baie. Dumnezeule, Sawyer.

El își puse o mână peste a ei și o făcu să încetinească.

– Ușurel, murmură el.

– Dacă mai spui asta o singură dată, am să-ți arăt eu ușurel...

El își băgă degetele pe sub marginea chilotului ei și i-l trase în jos pe picioare. Apoi se înfipse cu umerii lui lați între coapsele ei, ajungând în intimitatea tuturor secretelor ei. Un geamăt îi zbură de pe buze.

– Ah, Chloe. Ești atât de udă. Nu, nu te opri.

Ea crezuse dintotdeauna că motivul pentru care își putea oferi singură un orgasm era pentru că plăcerea solitară nu necesita un efort aerobic prea consistent, cel puțin nu în felul în care o făcea ea. Nu exista stres, nici teama de a nu se ridica la înălțimea așteptărilor, doar o descărcare vag plictisitoare, dar totuși satisfăcătoare.

Însă acum simțea clar că începuse să i se taie respirația, cu Sawyer ținându-i picioarele desfăcute și privind-o cu o asemenea fascinație avidă. Strânsoarea din pieptul ei se intensifică și își dădu seama că nu avea să îi iasă.

– Sawyer...

– Da, știu. Nu te descurci prea bine să urmezi instrucțiuni. Îi prinse mâinile într-ale lui, i le trase pe lângă corp și le imobiliză acolo. Nu te mișca.

– Nu...

El linse umezeala dintre coapsele ei, iar ea icni.

– Continuă să respiri, murmură el pe pielea ei. Îți ții respirația. Inspiră și expiră, Chloe. Încet.

Glumea?

– Nu *pot*.

– Credeam că termenul ăsta nu face parte din vocabularul tău.

Ea lăsă să-i scape un hohot de râs slab. Dar gura lui fierbinte continua să o dezmierde, făcând-o să tremure, iar numele lui se rostogoli de pe buzele ei când își retrase mâinile dintr-ale lui și le strânse pumni în părul lui.

El rămase netulburat, șoptindu-i numele pe piele, stârnindu-i fiori de plăcere până în vârful degetelor de la picioare. Chloe îl strânse mai tare, dar Sawyer nu se lăsă grăbit. Ori de câte ori încercă să o facă, el se mulțumi să o prindă din nou de încheieturi, imobilizându-i picioarele sub trupul lui masiv pentru a o face să stea nemișcată.

– Șșșșt, îi spuse el, apoi continuă.

Încet.

Ușor.

Făcând-o efectiv să își iasă din minți.

– Te rog, Sawyer. *Te rog*.

Însă rugămintea ei nu avu nici un efect asupra lui. Își văzu mai departe de mângâieri, masând blând, dezmierdând-o și împingând-o ușor spre o explozie de extaz care o șocă și o zgâlțâi până în miezul ființei ei.

În timp ce ea cobora înapoi pe pământ, tremurând și înfiorându-se, Sawyer îi oferi un ultim sărut blând și se ridică din nou pentru a-i studia chipul îndeaproape.

– Ești bine? o întrebă el.

– Dacă aș fi mai bine de atât, ar trebui să mă desprinzi de pe tavan.

El îi zâmbi, dar privirea lui rămase încinsă, iar gura înconjurată de riduri de tensiune.

– Chiar sunt bine, spuse ea, constatând cu uimire că era adevărat. Respira gâfâit, dar nu se simțea pe punctul de a rămâne fără aer. Sawyer?

– Da?

– E rândul tău. Îl împinse pe pat. Aplecându-se peste el, îi prinse încheieturile și îl forță să ridice brațele spre tăblia patului, închizându-i degetele în jurul barelor. Își schimbă timbrul vocii pentru a o imita pe a lui. Încet, îi porunci ea. Foarte încet și ușor.

El zâmbi.

– Dar eu nu am astm...

– Nici tu nu te descurci prea bine să urmezi instrucțiuni. Presupun că va trebui să preiau eu controlul.

Sawyer arcui o sprânceană în semn de sfidare. Era întins sub ea purtând doar pantalonii de la uniformă, cu trupul cald și puternic, cu toți mușchii încordați. Doamne, atât de mulți mușchi. Chiar și labele picioarelor îi erau sexy. Dumnezeule, o lovise rău de tot.

– Aș putea să te privesc toată ziua, șopti ea.

O tresărire de surpriză apăru în ochii lui, urmată de flăcări.

– Privește-mă oricât dorești, spuse el. Dar mai întâi...

Cu o grimasă chinuită, își desprinse mâinile de pe tăblia patului pentru a se aranja mai confortabil.

– Da, pantalonii ăia par să te incomodeze destul de tare.

Împingându-i mâna deoparte, Chloe îi desfăcu ea nasturele de la pantaloni.

– Ai grijă, spuse el când se întinse să tragă fermoarul.

– Ușurel, șerifule. N-o să te doară deloc. Îi deschise fermoarul cu multă atenție, apoi îi trase pantalonii în jos peste picioarele lungi, privindu-i mădularul când se eliberă din strânsoare. Lăsându-se pe coapse, îi zâmbi. Te bucuri să mă vezi? Aplecându-se în față, îl sărută în vârful erecției foarte impresionante, făcând răspunsul lui bombănit complet neinteligibil.

Sawyer se ridică pe coate pentru a o privi, întinzându-se să își strecoare degetele prin părul ei, dar, la fel cum procedase și el cu ea, Chloe îl împinse înapoi pe pat.

El se prinse din nou de tăblia patului, strângând-o atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră.

– Dumnezeule, Chloe. Mă ucizi.

Sentimentul era reciproc, își spuse ea, hipnotizată de priveliștea pe care i-o oferea Sawyer așa cum stătea

expus pentru plăcerea ei, atât de perfect proporționat din cap până în picioare și în toate punctele minunate dintre ele. Încolăcindu-și degetele peste baza bărbăției lui lungi și mătăsoase, îl linse cu delicatețe, apoi mai puțin delicat, până când el se înfioră și își strecură din nou degetele în părul ei pentru a o trage deoparte.

- Dumnezeule, Chloe. Ai să mă faci...

- Asta era și ideea.

- Nu încă.

O prinse, trăgând-o peste corpul lui încordat și fierbinte până ajunse să îl încalece. Ea se foi puțin pentru a-l aduce exact unde... îl... dorea.

- O, nu face asta. Prinzând-o de șolduri, o ținu nemișcată. Vreau să îmi fii alături de data asta.

- Îți sunt alături, îi promise ea. Și îți voi fi până la capăt. Plămânii mei sunt în regulă, vezi?

Inspiră cât de adânc putu, apoi expiră.

- Bun. Fă în continuare asta, ai grijă să respiri, îi porunci el blând. De restul mă ocup eu.

Flexându-și bicepșii, o ridică, apoi o lăsă să se așeze peste el, iar Chloe fu inundată de o plăcere delicioasă când Sawyer își găsi locul în ea.

- În ritmul tău, spuse el.

Avea o voce ușor răgușită și chinuită, dar mâinile lui își relaxară strânsoarea pe ea.

În ritmul ei. În mod normal ar fi accelerat, disperată să ajungă la linia de sosire înainte să fie prea târziu și să nu mai poată. Dar el îi demonstrase deja că nu era cazul să se grăbească. Prin urmare, pentru prima dată, impuse un ritm dureros de lent, permițându-și să se piardă în ochii lui în timp ce se mișca deasupra lui, simțind fiecare emoție vibrându-i în tot trupul.

Iubire sau dorință?

Greu de spus. În ciuda a toate câte făcuse în viața ei, avea prea puțină experiență cu ambele. Dar i-ar fi plăcut să știe ce anume îi adusese în acest moment, ce anume alimenta acea pasiune dintre ei, suspendând-o într-o clipă smulsă din timp. Pieptul lui Sawyer se ridica și cobora rapid, ca și cum tocmai ar fi terminat de alergat.

Simplul fapt de a-l privi chinuindu-se să se controleze o excită enorm.

Era din cauza ei, își dădu Chloe seama; *ea* îl făcea să gâfâie. Ochii i se închiseră încet când se abandonă unui orgasm delicat. Se auzi țipând, apoi auzi reacția lui Sawyer, un geamăt surd și aspru, când i se alătură.

Când Chloe deschise ochii, se trezi întinsă peste el, agățându-se de el cu o disperare mută care o surprinse.

– Ești bine? o întrebă el, vocea lui incredibil de sexy răsunând puternic din pieptul pe care Chloe era lipită cu fața.

Cum încă nu era capabilă de cuvinte, ea dădu din cap.

El îi ridică blând capul pentru a o privi în ochi.

– Sigur?

Ea se linse pe buze.

– *Da*, reuși să spună răgușit.

– În regulă, bun. Poate ai putea să îți slăbești strânsoarea măcar o idee?

Chloe își dădu seama că nu doar cu brațele și picioarele îl ținea strâns, ci avea și unghiile înfipte în spatele lui.

– Oh! Îmi pare rău!

Dădu să se ridice în capul oaselor, dar el o prinse mai strâns.

– Doar unghiile, murmură el, mâinile lui liniștind-o, ținând-o nemișcată. Restul rămâne.

Chloe se relaxă din nou. Sau mai degrabă se prăbuși ca o cârpă lângă el. Habar nu avea cât timp trecuse, dar când își veni în fire, se trezi cuibărită la pieptul lui, cu Sawyer mângâind-o ușor pe spate, de la ceafă până la mijloc, de-a lungul coloanei vertebrale, trecând peste fundul ei și spatele coapselor, apoi urcând din nou, în timp ce ritmul respirației lor încetini.

Iubire sau dorință? se întrebă ea din nou. Iar dacă l-ar fi întrebat pe el, ar fi știut mai clar decât ea? Nu. Nu voia să știe. Pentru că era posibil să fie puțin din amândouă. Și, în plus, nu era o întrebare la care să aibă nevoie de răspuns acum. Avea să accepte pur și simplu această combinație neobișnuită de frustrare, foc, afecțiune și dorință și... avea să o savureze.

Atât cât avea să dureze.

Înălță capul din nou pentru a-l privi. Sawyer stătea cu ochii închiși și corpul relaxat, cu orice urmă de tensiune risipită de pe chipul lui. Simțindu-i privirea, deschise ochii.

-Mă bucur că sunt demn de un inhalator, spuse el.

Ea râni.

-Nici măcar nu am avut nevoie de el, nu în timpul, nici măcar o dată.

Ridicând o mână, Sawyer o trase de o șuviță de păr, gura tresărindu-i într-un zâmbet.

-Am observat.

Bucuria acelui moment o inundă fulgerător și se ridică în capul oaselor, incapabilă să se abțină.

-Am avut parte de un orgasm *și nici* nu m-a costat nimic.

-Sunt cu adevărat o ofertă de nerefuzat, spuse el, clătinând din cap amuzat. Și te-ai ales și cu două la preț de unu.

Era adevărat.

-Și fără criză de astm, murmură ea, încă minunându-se. Fără vizită la Urgențe.

Fără nimic care să îi împiedice...

În mod evident înțelegând acest lucru deodată cu ea, Sawyer o rostogoli sub el, apăsând-o în saltea, cu o expresie de intenții necurate pe chip.

Era complet întărit, iar ea se înfioră de nerăbdare.

-Din nou, Sawyer?

-O, da, spuse el, plecând capul pentru a o săruta pe sân. Apoi încă o dată.

capitolul 20

Ai dreptul să nu spui nimic. Altfel, orice spui poate fi interpretat greșit și folosit împotriva ta.

Chloe Traeger

Chloe se strecură din patul lui Sawyer și își strânse hainele. Acesta se ridică într-un cot pentru a o privi

îmbrăcându-se, cu părul ciufulit și ochii somnoroși, arătând exact ca o pisică leneșă și satisfăcută.

– Trebuie să mă întorc la pensiune, îi spuse ea, sfâșiată între dorința de a se întoarce sub plapumă lângă el și nevoia de a se ocupa de responsabilitățile ei. Jax lucrează azi la salonul centrului spa. Și am să-i duc lui Lance ceva de mâncare și un unguent pentru piept. Dacă e și Renee pe acolo, am să investesc ceva timp să o învăț cum să i-l prepare ea. O, și avem un oaspete. O mireasă fugită din fața altarului, de fapt. E la noi de câteva zile și i-am oferit diverse tratamente cosmetice ca să o înveselesc. I-am promis că azi o să-i aplic o mască pentru tot corpul înainte să plec în Seattle. Am programate tratamente pentru ten în cadrul unei petreceri exclusiv pentru fete la hotelul Four Seasons.

Își îmbrăcase deja chiloții și tocmai se chinuia să își ia sutienul când Sawyer se dădu jos din pat și porni spre ea cu acea concentrare absolută care îl caracteriza, aducând din nou a felină sălbatică pândindu-și prada.

– O, nu, spuse ea râzând și dându-se înapoi. Ți-am spus că sunt ocupată azi. Îndreptă un deget spre el. Stai.

– *Stai?*

– Da. Își puse o mână pe pieptul lui lat, simțindu-i forța sub apăsarea palmei ei. Era ridicol să creadă că putea să îl manipuleze cum voia ea. Doar că el îi lăsase ei întreaga putere în patul lui, iar gândul îi făcu sfârcurile să se întărească.

Ghicind că era pe punctul să capituleze, Sawyer se întinse să o prindă în brațe, dar ea se eschivă.

– Nu mi-e prea clar ce se întâmplă, spuse ea râzând șovăitor. Dar pentru doi oameni care sunt complet opuși, ne potrivim al naibii de bine la pat.

Întorcându-i spatele, își luă cămașa.

– Nu suntem chiar atât de diferiți, să știi, spuse el.

Ea se întoarse din nou spre el și văzu că vorbea serios. Își găsise o pereche de blugi și îi trăsese pe el, însă nu îi închisese încă. Fini și catifelați, pantalonii îi veneau

perfect, mulându-se drăgăstos peste una dintre părțile ei favorite din el.

- În regulă, poate că într-adevăr suntem amândoi... ei bine, oarecum singuri, recunoscu ea. Fără partener.

Sawyer o privi preț de o clipă prelungă.

- Ție îți place să crezi asta. Că ești singură.

- *Chiar* sunt singură.

- Și surorile tale ce sunt, umplutură?

- Nuuuuu, spuse ea încet, neștiind cum se abătuseră atât de mult de la subiect. Vreau să zic că am fost tot singură până recent. Uneori uit că le am.

- Și nu doar pe ele, îi spuse Sawyer. Acum îi ai și pe Jax și Ford.

- Și pe Jax și Ford, consimți ea, căutându-și din priviri pantofii, încercând să nu observe că nu se inclusese și pe el.

- Și pe oamenii din Lucky Harbor care țin la tine, spuse el. Lance, Tucker. Amy. Lucille.

Ea dădu din nou din cap, chinuindu-se să își înăbușe... ce anume? Un resentiment tot mai puternic, își dădu ea seama. Ceea ce era ridicol. Sawyer nu îi datora nimic, cu siguranță nu declarații drăguțe și goale de sens de care ea s-ar fi îndoit oricum.

- În regulă. Ai dreptate. Nu sunt singură. Dar m-am obișnuit să cred asta și mi-e greu să mă dezobișnuiesc.

- Pentru că îți place să o crezi.

Ea își îndesă picioarele în pantofi și se întoarse spre el cu mâinile pe șolduri.

- Sugerezi că îmi place să fac pe martira?

- Nu, sugerez că nu iau de bună treaba cu singurătatea și nici tu nu o iei.

În regulă, era *clar* timpul să plece. Se întoarse din nou spre ușa dormitorului, simțind nevoia să scape de acolo. Nu avusese o criză de astm câtă vreme Sawyer fusese îngropat în ea, dar se afla acum în pragul unui atac.

- Și mă ai pe mine, spuse el încet, adresându-se spatelui ei. Ai de gând să mă excluzi de pe lista ta?

Chloe își sprijini fruntea de lemnul ușii.

- Vrei să fii pe listă?

Vocea îi era puternică. Ceea ce era bine. Pentru că se simțea mică. Mică și slabă, și nu era sigură că îl putea înfrunta. Și, fir-ar să fie, când se transformase într-o lașă?

Nu era lașă. Doar realistă.

– Țin la tine, îi spuse el.

Inima ei se poticni pentru o clipă și se întoarse spre el, dând glas întrebării pe care nu o mai putea ține în frâu.

– Ce se petrece aici, Sawyer?

El trase adânc aer în piept și clătină încet din cap.

– Nu știu.

Ei bine, cel puțin era sincer.

– Poate eu am nevoie să știu.

– Chiar ai?

Nu era nici urmă de amuzament în expresia lui, nici urmă de batjocură în tonul lui. Îi cerea să se gândească bine cât de adânc voia să sape, cât de mult își dorea cu adevărat să audă.

Chloe își mușcă mărunt buza de jos și se luptă cu ea însăși. O parte din ea voia să admită că da, avea nevoie să știe ce simțea față de ea; că, la drept vorbind, ardea de nerăbdare să afle dacă era la fel de derutat ca ea în privința a ceea ce se petrecea între ei. Avea nevoie să știe că era mai mult decât o distracție de moment pentru el, că se gândea la ea, că tânjea după ea așa cum începuse și ea să tânjească atât de disperat după el.

Dar cealaltă parte din ea, partea încăpățânată și cinică, refuza să întrebe. Pentru că ar fi însemnat să își pună sufletul pe tavă, să și-l dezgolească în fața lui, iar ea nu făcea așa ceva. Niciodată.

– Chloe, spuse el încet, privind-o atent. Nu poți nici măcar surorilor tale să le spui ce simți față de ele. Dacă ți-aș spune ce simt eu, ai...

– Aș face o criză de astm? Își puse o mână pe pieptul în care senzația de sufocare se intensificase enorm. *Fir-ar să fie.*

– Respiră, îi comandă el ferm, apropiindu-se de ea, oprindu-se când ea ridică o mână. Îți ții respirația.

Dumnezeule, chiar o făcea. Aerul ieși șuierând din plămânii ei, într-un singur șuvoi masiv, lăsând-o vlăguită.

Și nu reuși să-și dea seama dacă emoția care îi luă locul fu ușurare sau dezolare.

- Acum inspiră, îi ceru el.

Ea o făcu. Apoi repetă manevra, ignorându-l când el parcurse și ultimii pași ce o mai despărțeau de ea și îi prinse fața în palme.

- Asta e panică, spuse el, studiindu-i chipul. Nu astm.

- Știu! Se strâmbă și se desprinse din mâinile lui. Lucrez la asta. Și dacă vrei neapărat să știi, țin la surorile mele. Când el ridică o sprânceană, ea își încrucișă brațele. Ceea ce înseamnă că sunt o femeie normală, obișnuită. O femeie normală, obișnuită, care pur și simplu are o aventură cu șeriful din localitate.

- Chloe. Râse scurt. Ești o femeie superbă, al naibii de inteligentă și capabilă să mă faci să-mi pierd mințile. Dar nu ești și nu vei fi niciodată *obișnuită*.

- Hei, spuse ea, fără a-i scăpa faptul că nu îi corectase afirmația că ceea ce exista între ei era doar o aventură. Aș putea să fiu obișnuită dacă m-aș strădui.

- Ăsta nu a fost un reproș. Își înclină capul pentru a-i întâlni privirea, cu mâinile pe brațele ei. Îmi placi exact așa cum ești.

Drăguț, dar greu de crezut.

- Ei bine, nu m-ar deranja să am puțin dintr-o femeie obișnuită, știi?

- De ce?

- De ce? Pentru că... Se întrerupse și își frecționă pieptul, simțind în continuare o senzație de sufocare mult prea intensă. Pentru că în ochii lui se reflecta ceva ce aducea mult prea mult a compătimire, își trecu mâinile peste față pentru a nu fi nevoită să îl privească. Las-o baltă. Ignoră-mă.

Ajunse la ușa de la intrare înainte ca Sawyer să deschidă gura.

- Chloe.

- Ce-i?

- O femeie obișnuită e plictisitoare. Se apropie de ea, îi scoase inhalatorul din buzunar și îl agită înainte de a i-l oferi. Te-ai gândit vreodată că poate astmul tău este

declanşat de reacţii emoţionale mai degrabă decât de unele fizice?

– Începe să-mi treacă prin minte, mărturisi ea. Nu că ar conta, în cazul de faţă. Noi doar... avem o aventură.

Simţi clanţa la spatele ei şi se întinse după ea, disperată să fugă. Dumnezeule. Se minţea singură cu nerușinare. Omul își făcuse timp pentru a se documenta despre astmul ei. Dacă faptele erau mai grăitoare decât cuvintele, atunci, fir-ar să fie, Sawyer nimerise la fix. Deschise gura, sperând să îi vină vreo replică genială, dar nu reuşi decât un „pe curând" înainte să dispară.

Chiar şi după ce îşi bău cafeaua de dimineaţă Sawyer continuă să reflecteze la expresia din ochii lui Chloe când plecase din dormitorul lui, expresia care spunea că o dezamăgise cumva.

Se pricepea la aşa ceva, la dezamăgirea oamenilor, dar trebuia să recunoască, Chloe reuşise de minune să îl lovească în punctul sensibil. I se păruse confuză şi vulnerabilă, ceea ce îl destabilizase.

La fel se simţise şi el. Dumnezeule, erau doi de-un fel. Iar când era la muncă, nu îşi putea permite să se gândească la aceste lucruri, altfel risca să plătească scump, cu propria viaţă sau cu a altcuiva, prin urmare se strădui să îşi limpezească mintea.

Prima surpriză nu tocmai surprinzătoare din ziua aceea fu să afle că Mitch fusese arestat în zorii zilei, drogat în ultimul hal. Deja căzuse la o înţelegere cu poliţia pentru a-şi reduce pedeapsa, oferind la schimb numele sursei sale.

Todd.

După spusele lui Mitch, Todd făcea vânzări serioase pentru un important baron al drogurilor. Spre deosebire de Mitch, pe Todd îl ducea mintea să nu consume acele porcării. Aparent Todd şi Mitch fuseseră parteneri cu drepturi egale până când pentru Mitch devenise mai important să consume drogurile decât să le vândă mai departe în beneficiul şefului cel mare, iar Todd, îngrijorat că avea să-şi piardă sursa de venit, îl scosese

pe Mitch din ecuație. Acum Mitch era furios și suficient de speriat cât să îl dea în gât.

Însă Todd era doar intermediarul peștelui cel mare, un pește pe care Agenția de Combatere a Drogurilor încerca deja să îl încolțească. Acum aveau să se folosească de Todd pentru a ajunge la acesta.

Sawyer nu ar fi putut să se arate prea surprins de nimic din toate acestea, însă era în mod cert furios. În special când se duse acasă la Todd pentru a încerca să-i bage cât de cât mințile în cap derbedeului.

- Dumnezeule, spuse Todd când Sawyer coborî din SUV-ul lui. Ce vrei?

- Avem de discutat.

Todd râse.

- Serios, omule? Nu am nimic să îți zic.

- Pot să îți aranjez o reducere a pedepsei dacă ne ajuți.

- Vrei să îți dau un nume, spuse Todd.

- Da.

- Asta n-o să se întâmple.

Todd urcă în camioneta lui.

Sawyer expiră prelung. Ar fi vrut să dea naibii întreaga treabă, dar nu-i putea întoarce pur și simplu spatele. Habar nu avea de ce.

- Încă nu e prea târziu. Dacă la asta te gândești. Nu e.

Rânjetul lui Todd păli, dar ochii își păstrară expresia tăioasă.

- Ba e.

Sawyer îl privi plecând, sfâșiat între sentimentul de furie și eșec. Îl cunoștea pe Todd, indiferent dacă acesta era sau nu dispus să recunoască. Todd era suficient de tâmpit încât să încerce să-și avertizeze furnizorul.

Iar Sawyer spera că avea să fie suficient de deștept să îl prindă în flagrant. Clătină din cap și se întoarse la mașina lui. Se terminase, deci. Todd avusese la fel de multe oportunități ca Sawyer pentru a-și schimba cursul vieții și, de fiecare dată, alesese să își taie singur craca de sub picioare. Deloc încântat, Sawyer luă legătura cu Agenția de Combatere a Drogurilor și oferi informațiile persoanei sale de contact, agentul Reed Morris,

prezentându-i în detaliu tot ceea ce le spusese Mitch și ceea ce știa Sawyer personal despre Todd.

Acum nu mai aveau nevoie decât ca Todd să îi conducă direct la următoarea lui tranzacție însemnată.

Sawyer încercă să nu simtă remușcări, ușurare sau orice altă emoție inutilă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Todd avea să dea vina pe el. Și, cu un oarecare efort, Sawyer spera că nu avea să se simtă el însuși vinovat.

Nu e vina ta...

Chloe îi spusese acest lucru chiar fără a cunoaște întreaga poveste. Era ca o furtună de primăvară – sălbatică și imprevizibilă, însă în același timp acționând ca un balsam calmant, liniștitor asupra sufletului lui. Nu înțelegea de ce, câtuși de puțin. Și nici nu știa ce să facă în privința faptului că nu se săturaseră rapid unul de celălalt, așa cum crezuse el că avea să se întâmple.

În continuare își dorea să o aibă din nou. Și avea senzația neplăcută că nu avea să se sature vreodată.

Și astfel se trezi gândindu-se din nou la ea. Perfect. Se scuturâ de acele gânduri când fu solicitat prin stație să se prezinte la o casă unde un tip beat se apucase să spargă cu pumnul toate ferestrele mamei sale. Când Sawyer ajunse la casa respectivă, ușa de la intrare era deschisă. Femeia care sunase la poliție aștepta pe verandă.

– E vorba de fiul meu, spuse ea cu vocea tremurândă. Se apleacă să îi șoptească. Tommy are o problemă cu alcoolul.

– E încă înăuntru? o întrebă Sawyer.

– Da. Femeia își frângea mâinile. Ce vreți să-i faceți?

– Vreau să-l fac pe Tommy să iasă să vorbim.

– Dar nu o să-l arestați, așa-i? Nu m-a amenințat sau nimic de genul.

– Doamnă, a comis infracțiunea de distrugere calificată asupra ferestrelor, iar această faptă se încadrează la categoria violență domestică. Plus că ferestrele acelea costă probabil cel puțin trei sute de dolari bucata. Dacă le puneți pe toate la socoteală, se ajunge la un delict. Sunt nevoit să îl arestez.

– O, Doamne. O să fie foarte furios. Își mușcă buza de jos. Cred că are nevoie de dezalcoolizare, șopti ea. Puteți să-l internați la dezalcoolizare?

Sawyer aruncă o privire în casă. Tommy avea în jur de treizeci și cinci de ani, dar arăta de cincizeci, ca cineva desprins direct dintr-un episod din *Cops*. Era așezat pe canapeaua din camera de zi, iar în fața lui, pe măsuța de cafea, se aflau cel puțin douăzeci de doze de bere goale. Deasupra uneia dintre acestea își pusese o pereche de ochelari de soare.

– Ce faci? îl întrebă Sawyer.

Tommy continuă să fixeze dozele de bere cu privirea extrem de concentrată a cuiva rupt de beat.

– Nu e evident?

– Fă-mi plăcerea și spune-mi, îi ceru Sawyer.

– Îmi testez ochelarii de soare. Cică ar fi polarizați, dar eu cred că producătorul e un mincinos nenorocit. Am de gând să îi dau în judecată. Se aplecă, aruncând o privire prin lentile, apoi, din senin, sfâșie aerul cu mâna într-un gest care făcu dozele de bere și ochelarii de soare să zboare până în peretele opus. Nenorociții.

– În regulă, spuse Sawyer. Ce-ar fi să mergem afară?

– Ce-ar fi să-ți dau un pumn în față?

Sawyer îl forță să se ridice în picioare.

Pentru prima dată, Tommy îl privi pe Sawyer din cap până în picioare. Și pentru prima oară îl văzu cu adevărat, observându-i înălțimea și constituția masivă, exagerată și de vesta de kevlar. Suspectul își pierdu o parte din agresivitate.

– Nu făceam decât să îmi testez ochelarii de soare, spuse el cu mult mai puțină obrăznicie.

Treizeci de minute mai târziu testa banca din celula poliției, începând să se trezească din beție.

Iar Sawyer se duse la un eveniment de orientare profesională la gimnaziu. Doamne, detesta evenimentele de orientare profesională. Nu îl deranja neapărat discursul împotriva drogurilor, nici întrebările copiilor. Nu, ceea ce îl deranja erau privirile mustrătoare ale profesorilor care și-l aminteau de pe vremea când fusese el însuși elev de gimnaziu.

Odată ce scăpă de acolo, Sawyer se duse la un meci de baseball și, spre marea lui satisfacție, snopiră în bătaie echipa pompierilor. Apoi luă o cină târzie cu Jax la bar, unde se strădui să nu stea în permanență cu ochii pe ușa de la intrare, sperând să o vadă pe Chloe, care însă nu își făcu apariția. La un moment dat Jax îi aminti lui Sawyer că, în calitate de viitor cavaler de onoare, era de datoria lui să organizeze o petrecere a burlacilor la cele mai înalte standarde.

Sawyer îl sună pe Ford și îi ceru să se ocupe.

A doua zi Sawyer tocmai încerca să mai reducă din teancul tot mai mare de hârtii rămase nerezolvate când fu solicitat prin stație să meargă să discute cu o femeie care pretindea că fusese jefuită. Când Sawyer ajunse la salonul de frumusețe de pe chei, femeia începu să îi povestească despre manichiura pe care plătise doisprezece dolari.

– Doamnă, spuse Sawyer. Ziceați că ați fost jefuită.

– Ajung și la asta. Salonul e complet nou pe dinăuntru, vedeți?

– Și?

– Și în nici un caz nu au cum să scoată profit cu manichiuri care costă doisprezece dolari; e limpede că e doar o fațadă în spatele căreia se ascunde o activitate infracțională.

Sawyer aproape o arestă pentru cât era de enervantă. În schimb îi spuse că, dacă se oprea din vorbit, *poate* ar fi fost dispus să facă o faptă bună și să nu îi dea o amendă pentru apelarea nejustificată a numărului de urgență.

Apoi, dacă tot se afla pe chei, intră în localul Eat Me să își ia ceva de mâncare, iar acolo Amy îi aruncă o singură privire și se grăbi să îl servească cu un hamburger cu brânză albastră, o porție dublă de șuncă și o farfurie uriașă de plăcintă.

– Oh, și ar fi bine să știi – e și Chloe aici.

Indică din cap în direcția mesei din spatele lui, la care Chloe era așezată alături de Anderson, tipul care se ocupa de magazinul de amenajări interioare.

Amy îl lăsă pe Sawyer în pace să mănânce, iar acesta se forță să își îndepărteze privirea de la cei doi. Nu era

treaba lui cu cine lua masa Chloe. Stând în fața hamburgerului său, Sawyer se întrebă cum s-ar fi simțit dacă Chloe *chiar* ar fi ieșit și cu alți bărbați.

Drace, răspunsul la acea întrebare îl știa chiar și fără a-și scormoni prea mult mintea. Cu două luni în urmă ar fi râs de oricine care ar fi sugerat că avea să se simtă atât de atras și, derutat și înnebunit de o femeie. Dar avea impresia că era în cădere liberă și nu se mai putea redresa. Când primi o nouă solicitare de la sediu, sări pe stație atât de rapid, încât aproape își vărsă sucul. Obișnuit să mănânce pe drum, înșfăcă a doua jumătate de hamburger și își spuse să nu îi arunce o privire lui Chloe la ieșirea din local.

Însă îi aruncă clar o privire.

Ea îi zâmbi și flutură din mână, ca și cum s-ar fi bucurat cu adevărat să îl vadă, iar inima lui idioată se înveseli. Făcu un efort considerabil pentru a înceta să se mai gândească la chipul ei în timp ce se îndreptă spre casa lui Delilah Goldstein. Delilah avea optzeci și nouă de ani, era singură și, din când în când, suna la numărul de urgență cu diverse bazaconii. Lucille o adoptase în grupul ei de prietene, dar Delilah nu se bucura de aceeași mobilitate ca restul nebunaticelor cu păr albastru cu care își petrecea timpul Lucille.

- Care e problema, doamnă Goldstein? întrebă Sawyer când ajunse pe veranda ei.

Ea îl privi prin ușa de plasă.

- Sawyer? Tu ești, dragule? Iar te joci de-a sunatul pe la ușile oamenilor?

El își înăbuși un oftat.

- Nu, doamnă. N-am mai făcut-o de vreo douăzeci și cinci de ani. Sunt șerif acum, ați uitat? Ați sunat să anunțați că aveți nevoie de ajutor.

- Da, chiar am nevoie de ajutor. Îl tot aud pe Frank Sinatra cântându-mi la televizor când e stins.

Sawyer ezită o fracțiune de secundă, apoi aruncă o privire prin ușa de plasă în interiorul camerei de zi. Televizorul era în mod cert stins.

- Aha.

Se scărpină pe bărbie. Văzuse și auzise totul, sau cel puțin așa crezuse. Dar situația de față era o noutate chiar și pentru el.

Intră în camera ei de zi și se lăsă pe vine în fața televizorului, care avea cel puțin cincisprezece ani vechime. Pe suprafața acestuia nu era nici un fir de praf, ceea ce necesita un talent cert. Însă Frank Sinatra nu se auzea de nicăieri.

– Vă place Frank Sinatra? o întrebă în cele din urmă pe doamna Goldstein.

– O, da, desigur. Stan al meu – Dumnezeu să-l binecuvânteze – îl *adora* pe Frank. Obișnuiam să îl ascultăm în fiecare după-amiază la ora asta. Uneori dansam în camera de zi.

Oftă, un suspin îndurerat, și își apăsă mâna pe gură.

Pentru a-i lăsa un scurt răgaz, Sawyer se prefăcu a verifica partea din spate a televizorului, dar uneori munca lui era pur și simplu mai nasoală decât putea el duce.

– De ce crezi că se întâmplă asta? șopti ea. Crezi că e fantoma lui Stan sau a lui Frank? Pentru că oricât de mult mi-ar plăcea muzica lui Frank, nu vreau să-l știu aici în casa mea, privindu-mă. Mă... sperie.

Sawyer se ridică și o privi drept în ochi.

– E Stan, spuse el. Nu Frank.

– Ești sigur?

– *Absolut.* Și cred că ar trebui să vă bucurați de muzică, doamnă Goldstein. Nu vă fie teamă.

Ea îi zâmbi și îi spuse cu o voce tremurătoare.

– Ești un om bun, șerifule.

Cel puțin nu îl numise scump.

Îl obligă să rămână la cafea și o negresă.

– Ai de gând să o îmblânzești vreodată pe copila aia sălbatică de Chloe Traeger și s-o iei de nevastă? îl întrebă ea, punându-i o negresă într-o pungă pentru a i-o da la pachet.

Sawyer fu atât de surprins de această întrebare, încât nu făcu decât să se holbeze la ea.

– Întreb doar pentru că Chloe vine mereu pe la mine când mă apucă durerile de cap. Îmi masează tâmplele cu un balsam de casă fantastic pe care îl prepară

chiar ea. Este minunat. Ea e minunată. Ar fi grozavă ca soție de șerif.

Chloe, soție? Simplul gând ar fi trebuit să îl facă să râdă, dar nu îl făcu.

Sawyer știa că nu era așa. Chloe trebuia să își păstreze libertatea de a face tot ceea ce își dorea; nu îi stătea în fire să se lase „îmblânzită". Și nici lui să încerce să o facă.

– Nu prea sunt nici eu bărbatul ideal pentru căsătorie, doamnă Goldstein.

– Oh, prostii. Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Voi, tinerii, nu aveți habar de romantism. Pe vremea mea, când voiai o fată, te luptai pentru ea. O făceai să fie a ta.

Da, și ce bine ar fi funcționat o astfel de strategie cu Chloe. Ea pur și simplu *adora* când oamenii îi spuneau ce să facă. Sawyer se duse la ușă.

– Să aveți o zi bună, doamnă Goldstein.

– Nu cumva vrei să zici „vezi-ți de ale tale"?

Sawyer se schimonosi, apoi râse.

– Ascultă, dragule. Sunt eu bătrână și probabil mult prea sentimentală, dar nu sunt moartă. Nu încă. Nu-ți închide sufletul în fața a ceea ce ar putea să fie. Altfel, când o să fii la fel de bătrân ca mine, ce o să se audă din televizorul tău?

Metallica ar fi fost o opțiune bună pentru el.

Era sfârșit de după-amiază, iar Sawyer se afla din nou pe drum când fu anunțat că la magazinul de cartier care fusese jefuit cu mai multe săptămâni în urmă se declanșase din nou alarma. Goni până acolo, cu girofarul aprins și sirena urlând, iar când ajunse, îi găsi pe proprietar și pe vânzător stând afară și așteptându-l. Când Sawyer coborî din SUV-ul lui, proprietarul se uită la ceas.

– Uau, șapte minute, spuse acesta, părând impresionat. Se uită la Sawyer. Tocmai ne-am instalat un nou sistem de alarmă și ăsta a fost testul de funcționare. Te-ai descurcat excelent, șerifule. Îți mulțumim foarte mult.

Dumnezeule. Sawyer se strădui din răsputeri să își descleștеze fălcile înainte de a le atrage atenția că nu era

consultantul personal de securitate al magazinului și că nu puteau suna la numărul de urgență decât într-o situație de urgență reală. Apoi profită de ocazie pentru a-și cumpăra și două batoane de ciocolată.

Până să ajungă Sawyer în fața propriei case în seara aceea, orașul deja căzuse pradă unei furtuni fără ploaie, dar cu tunete și trăsnete. Ceea ce nu era deloc bine. La cât fusese de secetoasă vremea, era ca și cum ar fi jucat ruleta rusească, fiecare fulger fiind ca un chibrit imens aruncat peste o stivă de lemne uscate.

Casa lui arăta întunecată și goală. Goală de mâncare, de căldură, de orice lucru cât de puțin primitor, cu sau fără pereții proaspăt zugrăviți. Traversă curtea din față și se opri brusc când o văzu pe Chloe așezată pe veranda lui.

Purta un pardesiu lung și cizme de piele strâmte care îi urcau până mai sus de genunchi, dar tot stătea ghemuită într-o încercare de a se încălzi și, fără a-și lăsa răgaz să reflecteze, Sawyer o ridică în picioare și își încolăci brațele în jurul ei pentru că *ea* nu era întunecată și goală. Ea era exact opusul, iar când Chloe se sprijini de el, Sawyer fu inundat de un torent de ceva ce aducea surprinzător de mult a ușurare. Și dorință.

Atât de multă blestemată de dorință.

– Ești complet înghețată, spuse el. Ce cauți aici?

Ea se mulțumi să clatine din cap și își îngropă nasul rece ca gheața lângă gâtul lui, făcându-l să inspire șuierat. Sawyer deschise ușa de la intrare și o conduse înăuntru, apoi dădu drumul la căldură înainte de a se întoarce din nou spre ea.

Chloe stătea acolo cu brațele încolăcite în jurul propriului trup și îi oferi un zâmbet foarte mărunt.

– Deci, ăăă, ți s-a întâmplat vreodată să faci o tâmpenie, apoi să o regreți?

Inima lui se contractă dureros. Dacă acesta era momentul în care avea să-l informeze că tocmai se culcase cu Anderson, avea să fie nevoit să îl împuște pe individ, ceea ce ar fi fost nasol pentru că secția de poliție la care lucra Sawyer nu prea privea cu ochi buni utilizarea excesivă a armelor letale.

– Mă străduiesc din răsputeri să nu fac tâmpenii, spuse el cu prudență. Dar se mai întâmplă. Valabil și în cazul regretelor. Despre ce e vorba, Chloe?

Ea își feri privirea, dar Sawyer își încolăci un deget sub bărbia ei, întorcându-i din nou fața spre a lui.

– Despre mine? întrebă el. Regreți ceea ce s-a întâmplat între noi?

– Nu. Niciodată.

El dădu din cap ca și cum ar fi înțeles, dar nu înțelesese.

– Despre tine și Anderson?

Chloe făcu ochi mari. Păru surprinsă, apoi insultată.

– Anderson mi-a oferit reducerea de douăzeci la sută de care se bucură ca angajat pentru materialele de care am nevoie la centrul spa, așa că l-am invitat la prânz.

Sawyer respiră ușurat și abia atunci își dădu seama că își ținuse respirația, apoi o trase din nou în brațele lui și o sărută, trupul lui reacționând atât de rapid încât îl luă prin surprindere și se trezi gemând peste gura ei.

Chloe înălță capul.

– Mai ții minte când ți-am zis că uneori am nevoie să simt ceva? Și că uneori fac chestii idioate ca să obțin reacția asta, cum ar fi să-mi fac gaură într-un sfârc sau să zbor cu deltaplanul sau...

Sawyer o măsură din cap până în picioare, împiedicându-se în blestematul de pardesiu.

– Ești rănită? Ești...

– Nu.

Deschise stângace nasturii pardesiului, apoi îl lăsă să cadă. Pe dedesubt era complet goală, dezvăluindu-se în toată splendoarea. Și superbă. Atât de al naibii de frumoasă încât Sawyer își pierdu și cuvintele, și mințile.

– Dumnezeule, uită-te la tine, spuse el răgușit.

– Fă cunoștință cu cea mai recentă nebunie a mea, șopti ea, nepurtând nimic altceva în afară de cizmele până peste genunchi și un zâmbet nesigur. O, și probabil ar trebui să te anunț că e foarte posibil să fi intrat în hipotermie.

– Noroc că pregătirea mea de polițist îmi permite să gestionez și astfel de situații.

Chloe zâmbi, iar Sawyer își dădu seama că era emoționată. Și el era emoționat, ceea ce nu își putea explica nicidecum. Nu era prima dată când se aflau acolo, exact acolo. El își scoase cămașa și se întinse spre ea exact în clipa în care ea sări pe el, încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui. Sawyer își puse o mână pe fundul ei, cealaltă în partea de sus a spatelui, de unde o strecură în părul ei lung în timp ce o duse în dormitor. Întinzând-o pe pat, se dădu înapoi doar cât să se descotorosească de pistol și telefon, apoi să se dezbrace de restul hainelor, ceea ce îi luă mai puțin de cinci secunde. „Dumnezeule, fă să nu aibă nimeni nici o urgență în noaptea asta", își spuse el.

Ezită pentru o clipă, privind-o cum stătea întinsă pe patul lui purtând doar acele cizme care erau o invitație la sex, nevoind să i le dea jos. Dar apoi ea se cutremură, iar Sawyer, cu inima strânsă, i le scoase din picioare și le aruncă pe podea înainte de a o împinge sub plapuma lui groasă și a se băga și el în pat.

– Pasul unu, spuse el. Conservăm căldura corpului.

– Bun plan.

Se întoarse spre el, încolăcindu-și brațele și picioarele înghețate în jurul lui.

Sawyer inspiră șuierat când Chloe își lipi degetele de la picioare, reci ca niște sloiuri de gheață, de gambele lui, dar văzând că propria ei respirație nu era nici pe departe uniformă, ezită.

– Ai nevoie de inhalator?

Clătină din cap.

– Am nevoie de tine.

Sawyer deschise gura să spună ceva, dar Chloe își puse un deget peste buzele lui.

– Eu am terminat cu vorbitul.

Da. Și el terminase. Însă când degetele ei de gheață coborâră lent pe pieptul, apoi pe abdomenul lui, inspiră din nou cu un icnet chinuit și o prinse de mână, frecționându-i-o între ale lui pentru a o încălzi.

Ea râse de el, dar el știu cum să o amuțească. O sărută apăsat, prelung și adânc, trecându-și o mână peste trupul ei înfiorat, strecurând-o între coapsele ei. Aaaaah! Acolo nu era rece. Acolo era deja fierbinte, umedă și pregătită pentru el.

– Mă dorești.

Ea îi zâmbi.

– Da. Orice ar fi chestia asta dintre noi, te doresc. Dintotdeauna te-am dorit.

Cuvintele ei rostite într-o șoaptă blândă îl năuciră. Nu fusese o declarație de iubire. Pe toți dracii, știa că nu era stilul ei să facă declarații de iubire.

Atunci de ce îi lăsase această impresie?

Pentru că nu se descurca prea bine să își controleze emoțiile cu ea, de aceea.

– Și eu te doresc, spuse el, convins pe deplin că nu ținea minte să fi existat vreodată un moment în care nu o dorise.

Trăgându-l peste ea, Chloe îl sărută, iar Sawyer se abandonă acelui sărut, i se abandonă ei, cufundându-se de bunăvoie în fierbințeala ei, recunoscător că nu putea să vorbească și să o sărute în același timp, pentru că era periculos de aproape de a-și pune sufletul pe tavă.

– Acum, spuse ea sub buzele lui.

– Nu, nu încă. Vreau să...

– *Sawyer.*

De parcă ar fi avut cu adevărat vreo șansă să îi reziste odată ce își auzea numele pe buzele ei. Cuibărit între coapsele ei desfăcute, se lăsă să alunece în ea.

Găsindu-și locul.

Încet, își aminti singur, căutând pe chipul ei semnele unor eventuale probleme. Însă nu văzu decât dorință și foame și închise ochii când mâinile ei alunecară peste pieptul lui, peste brațele lui, peste tot unde putea să ajungă, inundându-l de plăcere. Se dădu înapoi, apoi se împinse din nou în ea, mai adânc de data aceasta, gemând când o simți, dar ezită când unghiile ei se înfipseră în umerii lui.

– Nu, nu te opri, spuse ea, încet și gutural, în continuare fără a părea să aibă probleme. Te rog să nu te oprești.

În sprijinul micii ei rugăminți sexy, schiță din șolduri o mișcare circulară neliniștită, iar Sawyer își pierdu și puținul autocontrol pe care reușise să îl păstreze până atunci.

În dimineața aceea alergase cinci kilometri pe plajă și fusese în formă suficient de bună cât să nu resimtă excesiv efortul. Acum, aici în brațele ei, îngropat în trupul ei, respirația îi era sacadată și gâfâită. Se ridică în mâini, cu spatele arcuit pentru a ajunge cât mai adânc posibil, și începu să se miște. Când ea țipă de data aceasta, înțelese că era o rugăminte de a continua și o făcu.

Ea îi prinse fața în palme, își strecură mâinile în părul lui și îi zâmbi radios. Doamne, adora zâmbetul ei. Era atât de plăcut să fie în ea. Ochii ei erau de un verde năucitor, impenetrabil, iar când o privea, îl durea atât de tare încât îi tăia respirația.

Îi tăia. Complet. Respirația. Se chinui să tragă aer în plămâni și își spuse că probabil așa era și pentru ea. Dar apoi ea își apăsă gura peste a lui și îi oferi aerul ei. Sawyer gemu și continuă să își legene șoldurile, intrând și ieșind din ea, mai intens acum, mai rapid, iar când Chloe ajunse la orgasm, ochii i se umplură de o expresie vagă, înduioșătoare de surprindere, în timp ce trupul ei se încleștă spasmodic în jurul lui.

Doamne, cât era de plăcut în ea. Simplul fapt de a o privi îl arunca în cădere liberă. Senzația începu de undeva din adâncul lui, străbătându-i fulgerător tot corpul și făcându-i brațele să tremure, iar Sawyer își înclină capul cu un geamăt aspru, îngropându-și fața pe rotunjimea gâtului ei, și se pierdu complet în ea.

capitolul 21

Orice chestie care merită luată în serios merită luată și în râs.

Chloe Traeger

A doua zi Chloe ținu un curs de yoga pentru o singură persoană. Allie nu se opri din vorbit pe toată

durata cursului, turuind despre hamburgerii fantastici de la Eat Me, despre faptul că îl zărise pe Tipul Drăguț la magazinul de băuturi, despre cum aici nu aveai niciodată de stat la coadă la poștă... Îi adora pe oamenii din orășelul acela și nu era foarte sigură dacă le simțea lipsa celor rămași acasă.

- Nimănui dintre ei? o întrebă Chloe.

Allie ridică din umăr.

- E în regulă să le simți lipsa, spuse Chloe încet. E în regulă să-ți fie dor de John.

Și pentru prima dată în toată săptămâna aceea, Allie se închise în ea și nu mai spuse nimic.

Încă își făceau exercițiile de întindere pe plajă când Maddie și Jax parcară în fața pensiunii. Maddie dădu să coboare din Jeep, dar Jax o trase înapoi, își îngropă mâinile în părul ei și o sărută.

- O să o înghită cu totul, spuse Allie, pe un ton vag visător.

- Se pregătesc de nuntă. Cred că toți cei aflați în pragul căsătoriei așa se poartă. Chloe se crispă imediat ce rosti acele cuvinte, amintindu-și motivul pentru care se afla Allie acolo. Îmi pare rău, am...

- Nu. Nu-ți cere scuze. Allie se așeză pe covoraș în stil indian și își ațintì privirea asupra apei. Nu mă pot ascunde la nesfârșit de ceea ce s-a întâmplat.

- Știu că ai reluat legătura cu familia ta. Pe John l-ai sunat vreodată?

- Nu. Închise ochii și trase adânc aer în piept. Am făcut o greșeală, Chloe. Una mare. Situația a devenit foarte încărcată emoțional înainte de nuntă. Erau atâtea de făcut și toată lumea încerca să se implice... Clătină din cap. Am uitat ce făceam și de ce. John voia să fie inclus în procesul de planificare, iar eu i-am spus că mă descurc. Că o mireasă trebuie să fie capabilă să se descurce singură. L-am împins de lângă mine. Iar când el a ajuns într-un final să facă un pas mare înapoi, eu am cedat nervos și l-am împins și mai tare. Își mușcă buza. Apoi, în ziua nunții mele, m-am simțit singură. Atât de singură. Era în întregime opera mea, dar eu nu vedeam asta. Se întoarse spre Chloe. Așa că am fugit.

Când lucrurile au luat o turnură nefericită, am fugit ca o fetiță prostuță.

Chloe înțelegea atât tendința de a împinge oamenii de lângă ea, cât și sentimentul de singurătate. Și, dacă era sinceră până la capăt, înțelegea și parte cu fugitul. Își petrecuse ani buni exersându-le pe toate trei.

– Nu e niciodată prea târziu să îți înfrunți regretele. Îi întinse lui Allie telefonul ei mobil. Nu trebuie neapărat să îi spui unde ești sau...

Allie înșfăcă telefonul atât de rapid, încât o făcu pe Chloe să amețească. Își strânse salteaua și porni spre pensiune pentru a-i lăsa lui Allie puțină intimitate, dar înainte să ajungă suficient de departe, o auzi.

– Iubitule? Eu sunt. Răsuflarea lui Allie se poticni zgomotos. John, îmi pare atât de rău... într-un orășel din fundul lumii numit Lucky Harbor. Serios? Chiar o să faci asta? O să vii? Oh, John...

Sawyer bătu la ușa tatălui său, dar nu fu surprins când nu îi răspunse nimeni. Era a treia zi consecutiv când povestea se repeta. Îngrijorat, Sawyer își descuie singur ușa și puse cele două plase cu alimente pe care le adusese cu el pe masa din bucătărie.

De undeva din casă auzi pe cineva trăgând apa la toaletă, apoi tatăl lui apăru în bucătărie târându-și picioarele și privindu-l posomorât.

– Drăguț din partea ta că ai bătut, bombăni acesta la Sawyer.

– Chiar am bătut. Și te-am strigat. Mă eviți.

– Eram pe budă.

– Te-am sunat toată săptămâna. Voiam să te ajut să rezolvi canalizarea.

– S-a ocupat băiatul meu.

În regulă, din câte știa Sawyer, *el* era băiatul lui Nolan.

– Aș fi...

– Detest morcovii, spuse tatăl lui, scotocind prin plasele de cumpărături. Și afinele. Dumnezeule, asta este mâncare de pământăi.

- Îți face bine. Sawyer își studie tatăl. Purta un maiou alb care își pierduse strălucirea după ani de spălări repetate și pantaloni de un albastru-închis ridicați până sub burta de bere. Trebuie să mănânci mai sănătos.

- Am mâncat cum am vrut timp de șaizeci de ani.

- Da, spuse Sawyer. De aici și problemele tale de sănătate.

- Dă-o dracului de treabă! Tatăl lui flutură o mână prin aer și trânti plasa pe podea. E treaba *mea*, nu a ta.

Indiferent dacă intenționat sau accidental răsturnase mâncarea, gestul îl scoase pe Sawyer din sărite. Era capabil să își păstreze calmul în fața dealerilor de droguri și a golanilor violenți de pe străzi, dar cinci minute cu tatăl lui erau suficiente pentru a-l face să-și piardă cumpătul.

- Ascultă-mă...

- Nu, *tu* ascultă-mă, mârâi tatăl lui, scuipând cuvintele ca pe venin. Cum dracu' îți permiți *tu* să îmi spui cum să-mi trăiesc viața?

- Îmi permit pentru că doctorul tău a spus că vei muri dacă nu te schimbi!

- Ei bine, dă-l naibii de doctor! mugi Nolan. E un derbedeu pirpiriu de doisprezece ani.

- Doctorul Scott e de vârsta *mea*, spuse Sawyer, făcând un efort considerabil pentru a păstra un ton calm și controlat. Eu și Josh am fost colegi de școală.

La drept vorbind ei doi își petrecuseră multe, foarte multe zile de sâmbătă împărțind spațiul sălii de detenție a școlii, scoțându-le peri albi profesorilor lor de liceu.

- Vrei să zici că ați fost amândoi niște *golani* de doi bani, se răsti Nolan.

- Indiferent ce a fost în trecut, Josh e doctor acum. Și încă unul bun, spuse Sawyer. Dumnezeule, tată! Nu poți să-i reproșezi la nesfârșit trecutul. Dar apoi izbucni într-un râs scurt, lipsit de veselie. Ce tot spun aici? Firește că poți să-i reproșezi la nesfârșit trecutul. O faci și cu mine.

Nolan împunse aerul cu degetul lui cărnos, arătând spre ușă.

- Ieși.

- Bucuros. Sawyer porni cu pași mari spre ușă. Spune-i pajului tău perfect că becul de pe verandă e ars.

*

Chiar extenuată fiind, Chloe țopăi fericită pe terasa închisă. Nu, se corectă singură. Nu mai era terasă – era Centrul spa din Lucky Harbor.

Ei bine, era *aproape* un centru spa, oricum. Sau cel puțin apucaseră să îl amenajeze suficient cât să le poată oferi câteva servicii celor opt surori care cu două ore în urmă plecaseră de la pensiune după un weekend prelungit petrecut acolo.

Cu o săptămână în urmă Jax încropise un vestiar, legase instalațiile sanitare și vopsise ultima bucată din chenarul decorativ cu doar o oră înainte să li se livreze cele două scaune de masaj pentru pedichiură, precum și un lot de prosoape și halate de baie. Chloe avea deja masă de masaj portabilă, prin urmare aceasta nu fusese o problemă.

Într-adevăr, mai erau încă multe de făcut până să aibă un centru de îngrijire capabil să ofere servicii complete, dar deocamdată se descurcase.

Rânjind, făcu o piruetă și se lăsă să cadă pe un scaun moale. Ceea ce conta era că weekendul se dovedise un succes răsunător. Și se distraseră. Fusese un efort de echipă al celor trei surori, Tara pregătind mâncăruri din care se ospătaseră fără rezerve, iar Maddie organizând evenimente gen „seară între fete", cu tot cu ședințe de tricotat și filme clasice lacrimogene. Chloe oferise tratamente cosmetice, măști de corp pe bază de nămol și sesiuni de masaj, plus cursuri de yoga.

Absolut toate persoanele care fuseseră cazate la pensiune nu doar că își făcuseră rezervări și pentru alte tratamente, ci și cumpăraseră carduri cadou pentru prieteni și rude.

Chloe era extrem de conștientă de cât de mult o bucurase weekendul acela și știa exact la ce renunța pentru a se bucura și pe viitor de cât mai multe astfel de evenimente. Știa că ofertele precum cea pe care o primise de la centrul spa din San Diego nu se întâlneau foarte des, dar simțea că voia cu adevărat să rămână în Lucky Harbor, să fie acolo. Și să rămână lângă surorile ei.

Inima ei ar fi vrut să îl adauge și pe Sawyer pe listă, dar rațiunea îi aminti că Sawyer era o combinație de distracție, flăcări și magie – dar nu prea se arătase interesat de mai mult de atât.

Nici tu nu te-ai arătat...

Se lăsă pe spate în scaun și oftă. Era nouă seara și, pentru prima dată în ziua aceea, era complet singură. Fericită, își ridică picioarele obosite și închise ochii.

– Vai, uită-te la ea, e ruptă de oboseală. Presupun că e extenuant să iei banii oamenilor.

Auzind tonul tărăgănat de sudistă și veselia din vocea Tarei, Chloe deschise ochii și își văzu surorile stând în prag.

– Hei. Credeam că ați plecat amândouă.

– Nu încă, scumpo. Tara avea într-o mână o sticlă de vin, iar în cealaltă trei pahare. Le puse jos pe tejgheaua puțin înaltă pe care Chloe tocmai o curățase, apoi se trânti pe scaunul pentru tratamente și își întinse picioarele lungi. Ca întotdeauna, purta tocuri. Își aruncă pantofii deoparte și își scutură degetele de la picioare. Dumnezeule, ar fi trebuit să fac asta acum patru ore.

Cu o expresie gânditoare, studie raftul cu lacuri de unghii.

Maddie se așeză și ea.

– A fost un weekend lung. Îi zâmbi lui Chloe. M-am simțit excelent doar însumând toate bonurile. Ai făcut minuni pentru contul nostru din bancă.

Chloe ar fi vrut să le întrebe: „Cum rămâne cu voi două, voi sunteți fericite?“ Dar nu o făcu. Îi era teamă de răspuns.

– Am făcut o rezervare pentru șase prietene pe weekendul viitor. Se pare că vom deveni cunoscute pentru chestii gen escapade de weekend doar între fete.

– Există și chestii mai rele pentru care poți deveni cunoscută, spuse Maddie, acoperind mâna lui Chloe cu a ei. Te avertizez – urmează un moment sentimental.

– Ce? Nu, eu...

Dar înainte ca Chloe să termine de protestat, Maddie o trase spre ea și o îmbrățișă.

– Spune-i că o iubești, Mad, îi ceru Tara, în continuare întinsă pe burtă pe scaunul ei. Asta o să o facă să-și iasă din minți de n-o să mai știe pe ce lume e.

Chloe, râzând acum, încercă să scape, dar Maddie o prinse mai strâns.

– Te iubeeesc, spuse Maddie, cât mai lacrimogen cu putință.

Chloe își băgă un deget în gură, apoi îl vârî așa ud în urechea lui Maddie.

Maddie izbucni în hohote nestăpânite de râs, țipând cât era de scârbos, apoi se lăsă să cadă pe podea.

– Tactica degetului cu scuipat, spuse Tara calm, dând din cap. Eficientă.

Chloe își șterse mâinile una de alta și îi rânji lui Maddie.

– Runda a doua?

Maddie se întoarse pe burtă și își sprijini capul pe brațe.

– În nici un caz. Sunt prea obosită. Se târî până la scaunul pentru tratamente pe care încă se lăfăia Tara și se ridică, ghemuindu-se pentru a-l împărți cu ea. Studie și ea lacurile de unghii, apoi alese unul albastru senin. Urmat de unul roșu de sirenă. O privi pe Chloe speculativ, apoi puse mâna și pe un argintiu metalic și pe un negru mat. Poți să deschizi ferestrele, Chloe? Nu e foarte frig afară, iar pentru asta o să-ți trebuiască aer proaspăt.

Chloe deschise ascultătoare ferestrele.

– Acum stai jos, îi spuse Maddie.

Ceea ce Chloe făcu bucuroasă, pentru că era extenuată.

Maddie trase picioarele lui Chloe în poala ei.

– Frumoase unghii. De la mama le-ai moștenit. Ale mele sunt scurte și butucănoase, ca ale tatălui meu, firește.

Lăcui unghia de la degetul mare al lui Chloe cu argintiul metalic, apoi lăcui la fel al doilea deget înainte de a le completa pe cele opuse cu negru.

– Argintiu și negru? întrebă Tara amuzată. Este ceva diferit. I se potrivește.

- Da, așa m-am gândit și eu. Tu primești roșul, apropo, spuse Maddie, apoi trecu la picioarele Tarei. Și tu ai picioare frumoase, ticăloaso. Toarnă vinul, Tara.

Tara arcui o sprânceană înspre Chloe, ca pentru a spune „ia uită-te la șoricelul nostru acum". Dar se supuse și turnă vin în trei pahare, întinzându-i unul lui Chloe și un altul lui Maddie. La sfârșit își luă propriul pahar și îl ridică în aer.

- În cinstea unei zile extraordinare și a unui rezultat financiar excelent.

Tara și Maddie băură cu sete în cinstea ocaziei. Chloe le privi, simțindu-și pieptul inundat de o căldură neașteptată. Atât de multe lucruri se schimbaseră atât de rapid. Tara și Maddie, Ford și Jax, centrul spa și, desigur, Sawyer, care lăsase o amprentă de neșters în viața ei, mai mult decât o făcuse oricine altcineva. În continuare nu știa ce avea să se aleagă de ei, iar ideea că la un moment dat Sawyer avea să se sature de ea o durea ca naiba, prin urmare își lăsă gândurile să se întoarcă la surorile ei. Ele aveau să-i fie întotdeauna alături. Se convinsese de acest lucru acum. Nu mai era doar o idee. Era o realitate. Ele erau ancora ei într-o viață pe care și-o petrecuse în întregime plutind la întâmplare.

Chloe își puse deoparte paharul de vin neatins. Voia să își păstreze mintea limpede pentru momentul acela. Dar, și mai important, voia să poată să meargă singură acasă la Sawyer în noaptea aceea. Din cauza programului lor foarte aglomerat, trecuseră șase nopți de ultima dată când se aflase în patul lui, goală în brațele lui, rostindu-i gâfâit numele, lăsându-l să îi ia totul în afară de ceea ce își ofereau reciproc. Interesant era faptul că se lipsise de sex un an întreg, iar acum și șase zile i se păreau o pauză prea lungă. Sau pur și simplu Sawyer însuși era cel căruia îi simțea lipsa?

- Nu-mi vine să cred, pe cuvânt, spuse Maddie.

Chloe tresări cu o expresie vinovată.

- Ce anume?

Maddie începu să-și lăcuiască propriile unghii de la picioare în nuanța de albastru senin.

- Cât de departe am ajuns. Nu-mi vine să cred.

În regulă, bun. Nu se refereau la viața sexuală a lui Chloe.

Tara dădu din cap.

– Vă dați seama că am reușit fiecare dintre noi să contribuim la pensiune cu o parte vitală din noi?

Chloe coborî privirea spre degetele ei scânteietoare.

– Asta să fie? se întrebă ea. Sau pur și simplu locul ăsta ne-a oferit fiecăreia ceva ce aveam nevoie?

Când nimeni nu spuse nimic, Chloe ridică privirea. Surorile se uitau la ea cu ochii înrourați de lacrimi.

– O, Dumnezeule. Chloe oftă și luă câteva șervețele, îndesând câte unul în mâna fiecăreia. Jur, dacă vă văd pe careva plângând, mă apuc să aplic din nou manevra degetului cu scuipat, urmată de trasul chiloților în fund. Vorbesc serios.

– Am eu o idee mai bună. Maddie se ridică în picioare. În prima noastră noapte aici împreună am stat treze până dimineața decorând amărâtul nostru brad de Crăciun. Mai țineți minte?

– Greu de uitat, spuse Tara. Chloe ne-a colorat fețele în roșu și părul în verde cu măștile pe care ni le-a aplicat, respectiv balsamul de păr, îți amintești?

– Hei, spuse Chloe în apărarea ei. V-a ajutat la ten, nu-i așa?

– Scuză-mă. Maddie bătu cu o unghie în paharul de vin pentru a le atrage atenția, apoi își drese dramatic vocea. Eu încerc să repovestesc aventurile noastre aici, așa că fiți atente. Și chiar vreau să ajung la ceva anume.

– Și ai să ajungi repede? o întrebă Chloe.

– Vă mai amintiți sau nu momentul în care am ales să transformăm casa asta în pensiune? întrebă Maddie.

– Ne...

– *Ne?* o întrerupse Tara, râzând. Dacă tot rememorăm evenimentul, atunci hai să ne amintim cum a decurs cu adevărat, bine? Nu am decis *noi* nimic, Maddie. *Voi două* m-ați băgat cu forța în treaba cu pensiunea, în special partea în care fac pe bucătarul. Și ați reușit asta ispitindu-mă cu Ford drept recompensă.

– Oh, iar asta s-a dovedit de-a dreptul oribil, nu-i așa? răspunse Chloe sec. Și stai să ghicesc – *dorești* să fii proprie ta șefă. Dorești să ne împarți comenzi în dreapta și în stânga, punându-ne dis-de-dimineața să îți îndeplinim dorințele. Asta încerci să spui?

Tara zâmbi.

– Nu, îmi place partea asta. Chiar mult.

– Atenție, spuse Maddie cu severitate. Eu vorbesc acum! Făcu o pauză încercând să obțină un efect dramatic, dar când Chloe și Tara se mulțumiră să își dea ochii peste cap, oftă. Nu pricepeți? Trebuie să facem ceva. Ne trebuie o ceremonie pentru acest punct de cotitură!

– E prea devreme pentru a împodobi bradul, spuse Chloe.

Maddie își ridică mâinile în aer.

– Ceva *nou!* Ceva unic. Pentru a te sărbători *pe tine*, spuse ea. Pentru a sărbători ideea cu centrul spa.

Se schimonosi, cufundându-se adânc în gânduri, rânji larg, apoi își lăsă umerii să cadă.

– Mă gândisem la ceva. Dar am uitat.

Chloe râse.

– Cred că treaba aia cu lipsa de rezistență la băutură e o trăsătură de familie.

– Da, recunoscu Maddie râzând. Jumătate de pahar și sunt pierdută. Stați, cred că mi-am amintit. Poate.

– Hopa, îi spuse Chloe Tarei. Cred că urmează ceva nerecomandabil.

– Ei bine, scumpo, dacă e cineva capabil să recunoască asta, tu ești aia.

– Recunoaște asta, îi spuse Chloe și îi arătă Tarei degetul mijlociu.

– Trebuie să marcăm acest punct de cotitură, insistă Maddie.

– Am putea merge să facem băi în nămol, spuse Chloe, știind al naibii de bine că aveau să o refuze amândouă, să îi spună că era nebună, apoi avea să poată merge într-un final să sară pe Sawyer.

Și ce *plăcere* era să sară pe el...

– Este o idee *genială!* Maddie se ridică în picioare și o prinse pe fiecare de mână. Mergem la izvoarele de nămol!

– Stai așa – ce? întrebă Chloe.

– E o idee grozavă, spuse Maddie, trăgându-le pe amândouă după ea.

Chloe își înfipse călcâiele în podea.

– Așteaptă.

– De ce? întrebă Maddie.

– În primul rând, te-ai îmbătat. În al doilea rând, clar glumeam.

– Spune-mi că nu ar fi metoda *perfectă* de sărbătorit. Maddie le dădu drumul pentru a le prinde mâinile laolaltă, începând să țopăie. Ei, haide! Faceți asta pentru mine și... nu o să vă mai cer să îmi aduceți cadou la petrecerea de dinainte de nuntă!

– Dar e întuneric beznă afară, spuse Tara.

– De fapt, interveni Chloe, e lună plină.

Prea târziu își aminti să închidă gura. „Fir-ar să fie", își făcuse planuri cu Sawyer și trupul lui gol sub acea lună plină.

– Da, îi spuse Maddie Tarei, e lună plină, fricoaso.

– Știți ce? Chloe clătină din cap. Nu cred că e o idee bună.

– Tu ai sugerat-o, deșteapto, îi aminti Tara.

– Da, dar glumeam. Însă dezamăgirea din ochii lui Maddie o dezarmă. În regulă, nu face asta. Nu mă privi cu ochi de căprioară.

– Credeam că o să te bucuri că sunt dispusă să fac ceva atât de tipic pentru *tine*, spuse Maddie. În fond, centrul spa a fost ideea ta de suflet.

– Da, și chiar mă bucur. Și cu doar câteva săptămâni în urmă, Chloe ar fi fost prima care să țâșnească pe ușă, în loc să stea și să reflecteze la faptul că era târziu și nu era tocmai lipsit de riscuri să se scalde și să alunece în izvoarele de nămol. Îi aruncă o privire Tarei, apoi din nou lui Maddie, și oftă. De acord. *Dumnezeule!* De ce naiba n-am face-o?

– Ura!

Maddie își termină vinul, înșfăcă altă sticlă, apoi le trase după ea prin pensiune până la mașină, aruncându-i cheile lui Chloe, singura care nu băuse alcool.

Chloe stătu pe gânduri o clipă, apoi fugi înapoi înăuntru pentru a lua tot ce și-ar fi dorit să fi avut la ea prima dată: prosoape, trei halate de baie, lanterne și, deși fu nevoită să mai facă un drum, cără afară trei bidoane mari de apă cu care să se limpezească. Când se întoarse, încă râzând în sinea ei la gândul că era singura din grup care se purta ca un adult – și cât de înspăimântător era gândul? –, o găsi pe Tara încă ezitând lângă mașină.

– Chiar m-a acuzat că aș fi fricoasă? o întrebă Tara într-o șoaptă atât de răsunătoare încât ar fi putut fi auzită de la capătul pământului.

– Chiar trebuie să-i cumpărăm cadou pentru petrecerea de dinainte de nuntă? îi șopti Chloe în replică, aruncând toate lucrurile necesare în portbagajul mașinii. Pentru că eu credeam că petrecerea *în sine* e cadoul.

Ajunseră în locul unde începea cărarea la scurt timp după ora unsprezece, iar Chloe se simți ca o vrăjitoare păgână bună, conducându-și surorile pe cărare la lumina lanternei.

Odată ajunse la izvoarele de nămol nu mai avură dificultăți în a vedea în jurul lor. Luna scălda luminișul într-o scânteiere albastră palidă. Aburii se înălțau din nămol și se risipeau în noapte, iar Chloe se înfioră.

– Nu știu...

– Și susții că tu ești copilul sălbatic al familiei, o mustră Maddie și se dezbrăcă, rămânând în sutienul și chiloții cu imprimeu tigrat. Cred că ar trebui să facem schimb de porecle. Să fii *tu* șoricelul. Eu am să adopt numele de copil sălbatic, mulțumesc frumos! Cu aceste cuvinte, băgă un deget de la picior în nămol apoi, ținând sticla de vin ca și cum ar fi fost de cel mai nobil soi, intră încet până la brâu și oftă fericită. Ce cald e.

– De când ai tu lenjerie cu imprimeu tigrat? o întrebă Chloe.

Maddie roși, fața luminându-i-se ca un felinar în întunericul nopții.

– Am primit-o cadou de la Jax. Nu-i așa că e superb aici, în atmosfera asta argintie și misterioasă? Aproape că poți vedea zânele pădurii.

– În regulă, gata cu vinul pentru tine, spuse Tara. Studie nămolul și oftă. Probabil sunt nebună.

Însă urmă exemplul lui Maddie și se dezbrăcă și ea. Deși, firește, *ea* avu grijă să își atârne atent rochia peste o creangă. Lenjeria ei nu avea imprimeu de tigru, ci era o combinație crem deschis de mătase și dantelă care arăta cu certitudine rafinament și eleganță. Sau măcar atâta rafinament și eleganță cât putea să pretindă cineva în timp ce se afla în lenjerie, în mijlocul pădurii, la unsprezece noaptea.

– Bagă-te și tu, Șoricelule, o strigă Maddie.

– Nici măcar nu te-am făcut vreodată șoricel. Cel puțin nu în față. Chloe se descălță de pantofi. Deși cred că ar trebui să-ți spunem Regina Scorpiilor. La naiba, e frig aici!

– Doar până intri, îi promise Maddie, luând încă o dușcă de vin direct din sticlă înainte de a i-o întinde Tarei.

Chloe se dezbrăcă de blugi, apoi ezită, rămânând doar în chiloți și pulover. Nu purta sutien.

Tara cloncăni ca o găină.

Chloe își dădu ochii peste cap și își smulse puloverul de pe ea. Când ajunse în nămol până la bărbie, Tara îi rânji.

– Ți-ai scos cercelul din sfârc.

– Anul trecut, spuse Chloe, privind-o pe Maddie înșfăcând din nou sticla de vin de la Tara.

– Serios? o întrebă Tara pe Chloe. De ce?

– Nu știu. Mi se tot agăța în sutien.

Ceea ce era adevărat, dar fusese mai mult de atât. Cândva, la un moment dat, își dăduse seama că se maturizase suficient pentru a nu mai simți nevoia să fie atât de profund diferită. Se întâmplase aproximativ în perioada când căzuseră toate trei de acord să facă echipă și să renoveze pensiunea. Apucaseră deja să termine pe jumătate lucrările de renovare când se confruntaseră cu un incendiu, care le forțase să ia totul de la capăt.

Incendiul fusese devastator din multe puncte de vedere, dar, printr-un miracol, supraviețuiseră. Iar noaptea aceea, când Chloe ajunsese la Urgențe în urma unei crize de astm declanșate de fum, avându-și surorile alături, de o parte și de cealaltă a patului ei, fusese pentru ea momentul revelației.

Se pârlise până aproape se rumenise, pierduse totul, inclusiv hainele de pe ea, dar nimic din toate acestea nu contase pentru că le avea pe surorile ei și le iubea.

-Așa e, își spuse ea încet. Chiar așa e.

-Crezi în zâne? o întrebă Maddie confuză.

Tara îi luă sticla de vin.

-Șșșt, scumpo. Cred că domnișoara Inimă Sălbatică are o epifanie. Lasă-i puțin timp.

Chloe își ațintì privirea asupra lor. Tara tocmai își întindea cu grijă o dâră de nămol pe obraz, pentru a obține maximul de beneficii din acesta. Maddie își decorase deja fața și arăta ca o zebră. Iar Chloe simți un zâmbet înflorindu-i în inimă și pe chip.

-În cinstea noastră, spuse ea încet.

-În cinstea noastră, spuse Maddie și bău.

Sawyer primi apelul de la postul de pădurari în jur de miezul nopții. La celălalt capăt al firului era Matt, raportând că cineva văzuse lumini pâlpâitoare pe potecile din zona Yellow Ridge. Matt se afla pe muntele Jude, la celălalt capăt al districtului, la o oră bună de mers, și nu putea prelua apelul.

-Te contactez pe tine, spuse el, pentru că cel care a dat alarma ne-a descris o camionetă neagră și lucioasă, împopoțonată până peste cap, care părea a fi mașina lui Todd. Știu că ești cu ochii pe el. Pot să sun un alt pădurar, dar s-ar putea să se facă dimineață până să reușească cineva să ajungă acolo și, după cum știi, potecile alea sunt teoretic închise pe timpul nopții, din cauza riscului mare de incendii.

-Mă duc eu, spuse Sawyer, deja urcat în camioneta lui, știind că se afla în fața unui moment de cotitură.

Dacă îl ajungea din urmă pe Todd, avea să îl prindă și pe cel pentru care lucra Todd. Era șansa pe care

o tot așteptaseră. De ceva vreme deja se pusese non-stop la dispoziția Agenției de Combatere a Drogurilor, până aveau să finalizeze acel caz de trafic de droguri care, cel mai probabil, îl implica și pe Todd într-un fel sau altul. Douăzeci de minute mai târziu își plimbă lumina lanternei peste mașina parcată în locul de unde începea poteca spre izvoarele de nămol, clătinând din cap a neîncredere.

Mașina lui Maddie. Ce naiba căuta aici? Trecu lumina lanternei prin fereastră și văzu o geantă pe podeaua mașinii în fața banchetei din dreapta șoferului. Își spuse că poate era a Tarei. Iar pe bancheta din spate se afla un telefon. Era destul de sigur că era iPhone-ul lui Chloe, ceea ce explica de ce nu îi răspunsese la telefon oricât o sunase.

– Oare ce puneți la cale toate trei? murmură el.

Fără îndoială cele trei surori aveau să îi ofere o explicație care să îl amețească. Chiar dacă Chloe era una dintre cele mai impulsive persoane din câte cunoscuse vreodată, era și una dintre cele mai inteligente. Avea un motiv pentru aproape orice făcea, deși uneori acel motiv era să dea complet lumea peste cap. Dar Tara și Maddie? De la ele s-ar fi așteptat să aibă mai multă minte și să nu vină cu ea aici.

Pe toți dracii, era toamnă. Urșii ieșiseră la vânătoare pentru a-și face provizii de grăsime pentru iarnă. Coioții la fel. Fără a mai pomeni că, în ciuda eforturilor combinate ale pădurarilor și ale poliției statale în fruntea căreia se afla chiar el, se confruntaseră frecvent cu fapte de campare și vânătoare ilegale pe parcursul acelui sfârșit prelungit de vară indiană.

Trebuia să o lase baltă. Erau trei femei în toată firea și se puteau descurca singure. El cu Todd avea treabă. Dacă se afla undeva pe acolo, sigur nu făcea nimic bun, însă solicitările și conflictele presupuse de munca lui nu se dovediseră niciodată mai chinuitoare decât în momentul în care recunoscuse iPhone-ul lui Chloe pe bancheta din spate a mașinii lui Maddie.

Naiba s-o ia de treabă.

Studie poteca și indicatorul montat acolo de către pădurari.

POTECĂ ÎNCHISĂ DUPĂ LĂSAREA ÎNTUNERICULUI.

Înjurând în barbă, o luă în sus pe cărare. Întâlni mai multe bifurcații și le abordă metodic pe fiecare dintre ele până când, douăzeci și cinci de minute mai târziu, ajunse la un luminiș, unde se opri și se holbă profund șocat la ceea ce avea în fața ochilor. Trei capete păreau să plutească fără trupuri într-un izvor de nămol, luminate de strălucirea lunii.

-Ia te uită, le spuse el celor trei surori, punându-și mâinile pe șolduri. Sunt cei trei purceluși în persoană.

Cele trei fețe se schimonosiră. Sawyer fusese învățat cu mult timp în urmă să fie pregătit sufletește pentru surprize, probleme, pericole... orice. Și se pricepea de minune să afișeze o mască imperturbabilă de polițist. Știa acest lucru pentru că exact acea mască era ceea ce îi permitea să-i bată măr pe Jax și Ford la poker absolut de fiecare dată când jucau. Dar făcu un efort considerabil pentru a păstra acea expresie neutră la vederea priveliștii pe care o avea în față.

Scânteind mult deasupra capetelor lor, luna crea o atmosferă nepământească, iar în mijlocul acelei sălbăticii izolate, fără nimic altceva în jurul lor, cele trei femei arătau ca un grup de amerindieni din alte vremuri, ascunși în spatele măștilor lor de război.

Cea mai înaltă dintre ele își îngustă ochii și îi vorbi cu accent sudic.

-Noi ne gândeam mai degrabă la ceva în stilul *Totul despre sex* decât la *Cei trei purceluși*, spuse ea tărăgănat.

Cea de lângă ea țipă încântată la auzul acestor cuvinte.

-Oh! Eu vreau să fiu Carrie! Dintotdeauna mi-am dorit să fiu Carrie!

Cea micuță de înălțime se mulțumi să îl studieze pe Sawyer cu un aer gânditor.

– Cred că ar trebui să-l facem să ni se alăture, spuse ea cu o expresie angelică, dar pe un ton de o răutate pură. Nu poartă întotdeauna lenjerie, să știți.

Trei perechi de ochi se mutară imediat asupra șlițului lui.

Dumnezeule. Își înăbuși impulsul de a și-l acoperi cu mâna.

– Vino și tu, șerifule, îi strigă încet micuța vulpoaică. Nu mușcăm.

– Sunteți bete.

Era perfect. Ar fi trebuit să le aresteze pe toate pentru consum de alcool în locuri publice *și* pentru expunere indecentă, fără a mai vorbi de faptul că intraseră pe o potecă închisă circulației, dar în ruptul capului nu se simțea în stare să o facă. Unde era Lucille când Facebook-ul avea nevoie de ea? Își scoase telefonul mobil.

Tara icni.

– Ce faci?

– Fac o poză pentru Lucille. O să deveniți chiar mai populare decât eluzivul Tip Drăguț.

Maddie și Tara țipară și îi întoarseră rapid spatele.

Chloe rămase fermă pe poziții, privindu-l.

– N-ai face asta.

– Ar trebui.

– Hai înăuntru.

– Asta n-o să se întâmple.

Dacă Chloe ar fi fost singură acolo, Sawyer ar fi fost tentat. Ceea ce era regretabil. Înainte să apară ea în viața lui, gândul nu doar că nu i-ar fi trecut prin minte, dar chiar l-ar fi oripilat.

Își verifică telefonul pentru a vedea dacă nu primise vreun apel de la agentul Morris, dar apoi își aminti – aici nu avea semnal de telefonie.

– În regulă, toată lumea afară.

Îi întinse mâna mai întâi lui Maddie, pentru că aceasta picta cu degetele pe fața lui Chloe și părea să fie cea mai amețită dintre toate. Maddie nu ieși din baltă. Nici una dintre ele nu o făcu. Tara tocmai își strângea părul de pe ceafă, pielea scânteindu-i palidă și fină în lumina

lunii, semănând cu o zeiță din Grecia antică. Maddie termină de pictat fața lui Chloe și începu să cânte ceva în surdină, executând un fel de dans. Chloe o prinse înainte să apuce să dispară în pas de dans în umbrele și mai întunecate de dincolo de unde se aflau ele.

- Ia-o încet, Pocahontas, spuse ea, înșfăcându-și sora de braț și ieșind din nămol până la brâu pentru a o face.

Nu purta sutien, iar Sawyer înghiți un nod uriaș.

- Chloe...

Ea îi aruncă un zâmbet nevinovat și își trase ambele surori afară din nămol, înfășurând-o pe fiecare dintre ele în câte un prosop înainte de a se întinde să-și ia și ea unul.

Sawyer le întoarse spatele și ridică hotărât privirea spre stele. Încercă să își recite în gând tabla înmulțirii, dar nu reuși să se concentreze, gândul alunecându-i la cele trei femei superbe, acoperite din cap până în picioare cu nămol, care tocmai se spălau reciproc.

Până veni Chloe lângă el, curată și rânjind larg, Sawyer începuse să transpire din greu.

- Te poți uita acum, murmură ea.

Erau toate trei îmbrăcate, slavă Domnului. Putea înceta să și le mai imagineze pe iubitele lui Ford și Jax goale sub lumina palidă a lunii.

Dar nimic nu îl împiedica să și-o imagineze în continuare pe Chloe.

Străbătură împreună poteca, ajungând în douăzeci de minute înapoi la mașina lui Maddie. Apoi Sawyer se urcă în propria camionetă și le urmă până ajunseră la șosea, coborând când Chloe trase mașina lui Maddie pe marginea drumului.

- Voiam doar să-ți mulțumesc că ai venit să te asiguri că suntem bine, spuse ea, când Sawyer veni în dreptul ferestrei șoferului, iar ea coborî geamul.

Telefonul lui ajunse în zona de acoperire a sateliților și începu să sune, anunțându-l că avea mesaje. Era suficient de aproape pentru a auzi că cineva încerca să îl contacteze și prin stație. *La naiba!* Ascultă primul mesaj de pe mobilul lui, iar sângele îi îngheță în vine.

– Sawyer? Zâmbetul lui Chloe păli. Ești bine?

El ridică o mână, ascultând. Centralista poliției tot încercase să dea de el. Agentul Morris tot încercase să dea de el. Absolut toată lumea tot încercase să dea de el. În cele patruzeci de minute cât nu avusese semnal, se dezlănțuise iadul. Cineva anunțase o tranzacție cu droguri, dar Agenția de Combatere a Drogurilor nu apucase să se mobilizeze la timp. Exista un martor, un excursionist care pretindea că văzuse totul, dar până să sosească autoritățile, făptașii se făcuseră nevăzuți.

Se întâmplase la doar câțiva kilometri de locul unde se afla acum.

Brigada Agenției de Combatere a Drogurilor se deplasase acasă la Todd și descoperise că nu doar ratase-ră tranzacția care avusese loc în noaptea aceea, ci îl și pierduseră pe Todd, care o ștersese cu totul și probabil aștepta ascuns pe undeva să se aștearnă praful peste întreaga tărășenie.

Fără îndoială din cauza inițiativei lui Sawyer de a merge la Todd, încercând să îl interogheze în privința furnizorului său de droguri și oferindu-i o înțelegere la schimb. Todd însă preferase să își facă bagajele și să dispară.

– Sawyer?

– Trebuie să plec.

Se întoarse cu pași mari la camioneta lui, vibrând de furie. Înfigând cheia în contact, își aruncă mobilul pe banchetă, apoi porni în trombă din parcare, mânios pe el însuși. Știuse că era singura persoană din cadrul forței de intervenție a Agenției de Combatere a Drogurilor postată efectiv în Lucky Harbor și știuse și că nu era o idee bună să rămână atâta timp fără semnal la telefon, dar, ca întotdeauna, apropierea fizică a lui Chloe îi răpise capacitatea de a gândi rațional.

Nu era vina ei. Nu, pentru întreaga treabă el era singurul vinovat, iar consecințele aveau să se răsfrângă asupra muncii lui, care însemna totul pentru el.

capitolul 22

Chiar dacă femeilor nu le place să își recunoască vârsta, bărbaților nu le place să se poarte în conformitate cu anii lor.

Chloe Traeger

Chloe rămase cu privirea ațintită în urma camionetei lui Sawyer, farurile lui Maddie spintecând norul de praf stârnit de roțile acesteia.

-Ce naiba a fost asta? întrebă Maddie. Era așezată pe bancheta din spate, cu un prosop înfășurat în jurul capului. Nu părea să mai fie beată acum. Am avut impresia că ceva l-a înfuriat.

-Mai devreme nu era nervos, spuse Tara de pe scaunul din dreapta șoferului.

Acum că praful se așezase, Chloe ieși din nou pe drum, rememorând în gând evenimentele din seara aceea.

-Nu a fost ceva legat de noi, spuse ea. Cred că a avut legătură cu mesajele lui. Fără îndoială s-a întâmplat ceva.

-Sper că e totul în regulă, spuse Maddie. Aș detesta să aflu că nu a apucat să ajute pe cineva din cauza noastră.

Chloe simțea la fel. Nu îl mai văzuse niciodată pe Sawyer să reacționeze astfel. Nu era stilul lui. De regulă când lucrurile o luau razna, el rămânea calm și liniștit. Neclintit ca o stâncă. Fără îndoială era ceva grav. Gândurile ei se îndreptară mai întâi spre tatăl lui, dar teoria nu ținea. Dacă tatăl lui ar fi suferit un atac de cord, Sawyer ar fi fost îngrijorat, nu furios.

-Dar știu că l-a surprins să ne găsească în nămol, spuse Maddie. Nu-mi pot imagina la ce se aștepta, dar pot garanta că nu să ne vadă pe toate trei deghizate în războinici.

Chloe se gândi la expresia lui Sawyer când apăruse la capătul potecii și le găsise. Fusese iritat, apoi ușurat

că dăduse de ele. Apoi se uitase direct la ea și nici măcar nu încercase să își ascundă afecțiunea.

Amintirea făcu să i se pună pe neașteptate un nod în gât. Jax și Ford îl cunoșteau pe Sawyer de o veșnicie și, totuși, față de ei își ascundea emoțiile tot timpul. Emoțiile și slăbiciunile...

Dar nu și față de ea.

Pe ea o lăsa să îl vadă așa cum era, în întregime. Era un dar, își dădu ea seama. Sawyer i se oferea în dar.

Nimeni nu îi mai oferise vreodată așa ceva și încă reflecta la acest lucru, încă se minuna, când le lăsă la pensiune pe Tara și pe Maddie, care era acum extrem de nesigură pe picioare. Nimeni nu se obosi nici măcar să sugereze să strângă de prin mașină în noaptea aceea. Jax și Ford așteptau să își ia acasă iubitele.

Chloe parcă și ocoli pensiunea, ajungând în spate la căsuța ei. Dar când păși înăuntru singură, simți un amestec bizar de emoții.

Se dezbrăcă acolo, în prag, și păși cu grijă până la baie, unde consumă aproape o sticlă întreagă din propriul ei gel de duș pe bază de unt de shea până reuși să se curețe. După aceea se strecură goală în așternuturile moi de pe patul ei și ascultă scârțâiturile și gemetele discrete ale casei în jurul ei. Cu multe luni în urmă, ea și Lance glumiseră cum că sunetele proveneau de la o fantomă, una care suferea de singurătate.

Chloe cunoștea sentimentul...

Nu. Viața era frumoasă, își aminti singură cu fermitate. Ea și surorile ei păreau a fi pe aceeași lungime de undă. Pensiunea mergea bine. Trecutul ei rămăsese în trecut, iar prezentul chiar decurgea bine.

Doar viitorul ei era sub semnul întrebării. Un viitor pe care nu prea reușea să-l vadă sau să și-l imagineze. Se întoarse pe burtă și își spuse că nu reflectase niciodată prea atent la viitorul ei, deci de ce începuse brusc să o îngrijoreze?

Răspunsul era înspăimântător de simplu.

Pentru prima dată, era împlinită sufletește. Și și-ar fi dorit ca acel sentiment să dureze, chiar dacă știa din experiență că nimic nu dura.

Somnul se lăsă așteptat. Îngrijorarea însă crescu. Fu tentată să îl sune pe Sawyer, dar... dar intuiția îi spunea că, orice se întâmplase în noaptea aceea, era de rău. Și nu voia să îl întrerupă de la ceva important.

Dar, pe de altă parte, poate că era deja acasă și nu o suna pentru că își închipuia că *ea* dormea.

Ceea ce se dovedi a fi argumentul hotărâtor. Avea să meargă până la el și să vadă dacă mașina lui era acolo. Dacă era furios, putea să îi spună în față.

Când intră pe aleea din fața casei lui douăzeci de minute mai târziu, respiră ușurată la vederea camionetei lui. Parcându-și scuterul lângă ea, porni spre casă și bătu încet.

Sawyer îi deschise ușa purtând o pereche de blugi cu talia joasă și nimic altceva, dar cu o doză decentă de atitudine de bărbat feroce. Pentru prima dată de când începuseră întreaga tărășenie, nu păru să se bucure să o vadă, iar inima ei fu învăluită de teamă.

- E prea târziu? întrebă ea, pe un ton mult mai blând decât ceea ce simțea.

- De când e asta o piedică pentru tine?

Ea se uită la el pentru o clipă, apoi se întoarse să plece.

- Nu ar fi trebuit să vin...

- Chloe. Oftă și o trase înapoi spre el. Hai înăuntru. Ești înghețată.

Nu, era speriată. Nu de el, niciodată de el, ci de ceea ce avea să se întâmple între ei.

Sau să nu se întâmple.

Cu stomacul inundat de fluturi ce zburau înnebuniți, Chloe închise ușa de la intrare și se sprijini de ea. Încercă să îi descifreze emoțiile, dar, ca de obicei, chipul lui nu trăda nimic.

- Nu credeam că ești supărat din cauza poveștii cu izvoarele de nămol, spuse ea. Care, apropo, nu a fost ideea mea. Se schimonosi. De acord, a fost, însă eu doar glumeam, apoi Maddie a sărit entuziastă pe ea și...

- Nu are legătură cu izvoarele de nămol.

- Ești sigur, pentru că...

- Nu totul se învârte în jurul tău, Chloe.

Spunând acestea, se îndepărtă.

– Ei bine, știu că...

Însă Sawyer nu o mai asculta. Plecase. Primul ei impuls fu să iasă pe ușă, să lase totul baltă. Chloe de altădată ar fi făcut-o cât ai clipi. Dar nu voia să mai fie acea Chloe, persoana care prefera să-și ia tălpășița în loc să înfrunte realitatea dură.

Prin urmare își apăsă o mână peste abdomenul chinuit de spasme de teamă, își lăsă poșeta la intrare și se forță să îl urmeze pe Sawyer pe hol. Abia atunci observă măsuța de cafea joasă, din lemn, și, lipit de perete, un ansamblu de depozitare media și TV.

Sawyer făcuse eforturi pentru a crea în casă o atmosferă mai personală.

Îl găsi pe Sawyer în baia mare, întinzându-se peste cabina de duș pentru a deschide fereastra aflată acolo. Spre surprinderea ei, un perete era pe jumătate zugrăvit. Înainte avusese o nuanță de verde cam demodată, iar acum Sawyer începuse să o acopere cu un alb-gălbui foarte fantezist.

– Cum ai ales nuanța? îl întrebă ea.

– Era lichidare de stoc.

Chloe ar fi fost poate tentată să zâmbească dacă nu și-ar fi simțit stomacul strâns în noduri.

– E două noaptea.

– Da.

Se întinse după trafalet.

Chloe simți fiecare părticică din ea strigându-i să iasă în fugă pe ușă, să-i spună, asta e, a fost plăcut cât a durat, pentru că știuse, o, Doamne, cât de bine știuse că nu putea să dureze prea mult.

Dar naiba s-o ia de treabă, nu mai voia să fie o găină lașă. Era mai curajoasă acum. Nu înțelegea. Trebuia să înțeleagă.

– Și despre ce a fost apelul de mai devreme? Alte femei nebune făcând baie în pielea goală la lumina lunii pe undeva?

– Nu.

Trasă cu grijă o dungă de vopsea, perfect uniformă. În noaptea aceea pereții nu erau strâmbi.

– Tatăl tău e bine? îl întrebă ea.

– E în regulă. Se poartă cu mine groaznic, dar este în regulă.

– Se poartă cu tine groaznic?

El ridică din umeri.

– Mi-a zis să-l las în pace, că are el un pușți care îi mai rezolvă una-alta prin casă. Un pușți chiar grozav, care vine întotdeauna la timp și nu încearcă să îl tragă în piept și e o întruchipare a virtuții.

– Ei bine, bravo lui, spuse ea. Astfel de întruchipări ale virtuții sunt foarte greu de găsit.

Sawyer aruncă trafaletul deoparte.

– Nu există nici un nenorocit de pușți, Chloe. E doar invenția lui.

– Poate încearcă să te scutească pe tine de muncă sau să păstreze aparențele.

– Să păstreze aparențele?

– Da, știi tu, din cauza stupidului orgoliu masculin?

– Nu înțelegi, spuse Sawyer sumbru. Și cum ai putea? Nu ți-am spus niciodată despre cine am fost înainte.

– Poate că ai fost un copil derbedeu, spuse ea. Și ce dacă? Mulți dintre noi au fost.

– Tu nu știi.

– Știu cine ești acum, spuse ea. Și asta e tot ce contează. Ești loial, puternic, atent cu alții...

Sawyer pufni în râs și se reapucă de zugrăvit. În mod evident încheiase subiectul. Ce șoc. Chloe privi țintă spatele lui lat și masiv, urmărind cu interes avid fiecare mușchi ce se flexa și se contracta în timp ce întindea vopseaua pe perete cu trafaletul.

– Mai ai un trafalet?

– Nu.

Chloe se strecură între el și perete.

– Bună. Numele meu e Chloe și, poate că n-ai observat, dar suntem prieteni. Prieteni în pielea goală, desigur, dar totuși prieteni. Iar prietenii își împărtășesc chestii. Dacă nu tatăl tău a fost cel care te-a scos din sărite în noaptea asta, atunci ce anume?

El îi susținu privirea.

– Suntem mai mult decât prieteni care se hârjonesc în pielea goală, spuse el.

Chloe se strădui din răsputeri să își înăbușe explozia de emoție provocată de acele cuvinte.

– Atunci vorbește cu mine.

El schiță un gest agitat din umeri, ca și cum ar fi fost obosit până în măduva oaselor.

– Dacă ești furios pe mine, murmură ea, merit să știu de ce.

Sawyer se holbă la vopseaua umedă de pe peretele de deasupra capului ei.

– Nu pe tine sunt furios.

– Atunci pe cine?

– Pe mine. Trase cu grijă aer în piept. Sunt între ciocan și nicovală în privința a ceea ce pot să-ți spun pe tema asta.

– În regulă.

– E legat de activitatea Agenției de Combatere a Drogurilor. Am tot așteptat să ne surâdă norocul. Acum sunt la dispoziția lor, dar din cauză că azi m-am aflat într-o zonă fără semnal, suspectul pe care îl urmăream s-a făcut dispărut și a luat cu el și orice eventuale probe.

Chloe închise ochii, copleșită de remușcări. Totul se întâmplase din cauză că venise la izvoarele de nămol să se asigure că ea și surorile ei erau bine.

– O, Sawyer. Îmi pare atât de rău! Aș putea să te ajut cu ceva?

Privirea lui alunecă spre a ei și o studie gânditor.

– Asta e singura ta întrebare?

– Nu, am cel puțin o duzină, dar fac eforturi să nu fiu o pacoste impulsivă pentru tine.

Râzând încet doar pentru sine, Sawyer o întrebă:

– Cum se face că ești atât de bună pentru mine și totuși, atât de rea în același timp?

Ei bine, zău că știa cum să o lovească exact unde o durea mai tare.

– E un talent special al meu, reuși să spună.

Privirea lui îi studie atent chipul, iar ea detestă momentul, detestă să stea acolo așteptând ca el să-i spună

că se terminase între ei. Pentru că aceasta era direcția în care se îndrepta conversația, era sigură. O *simțea*. Totul din tonul și expresia lui îi arăta acest lucru și știa acum că ar fi trebuit să plece când avusese ocazia, să plece și să se poarte ca și cum nu și-ar fi găsit niciodată împlinirea sufletească și sentimentul de siguranță în brațele lui.

– M-ai întrebat dacă e ceva ce poți să faci pentru mine, spuse el încet.

Ea dădu din cap amorțită.

– Ai putea să vii încoace.

Fără a ezita, Chloe se apropie de el, lipindu-și obrazul de pieptul lui gol și cald, găsind alinare în bătaia puternică și uniformă a inimii lui sub urechea ei, în timp ce brațele lui se închiseră cu forță în jurul ei.

– Nu sunt bărbatul pe care îl vezi tu în mine, Chloe, spuse el, cu gura îngropată în părul ei.

– Te înșeli, spuse ea, și îl trase mai aproape. Ești exact bărbatul pe care mi-l imaginam.

Îl sărută apăsat. El îi răspunse lipind-o de singurul perete uscat, imobilizând-o acolo cu cele nouăzeci de kilograme de mușchi solizi și tari. Și *era* tare, *peste* tot.

– Te simți mai bine, deci? șopti ea.

– Simt ceva. Unde ți-e inhalatorul, Chloe?

– În geantă, lângă ușa de la intrare. Tocmai l-am folosit. Își încolăci din nou brațele în jurul gâtului lui și îi trase capul în jos spre al ei. Ca măsură de precauție. Peretele din spatele ei era rece, dar gura lui Sawyer era fierbinte și nerăbdătoare pe gâtul ei. Curbele solide ale spatelui lui ardeau calde sub degetele ei. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea asta, Sawyer. Foarte rău.

– Nu voi permite să se întâmple din nou. Niciodată.

Cuvintele alunecară pe spinarea ei, făcând-o să se înfioare. Pentru că avea să se sfârșească. Știuse acest lucru. O parte din ea o știuse dintotdeauna. Dar avea să o distrugă.

Mâine.

Deocamdată, în momentul acela, încă se mai putea bucura de ei doi, de noaptea aceea. Sawyer o dorea, măcar atât știa clar, și ea îl dorea la rândul ei.

Mai mult decât dorise vreodată pe oricine altcineva în viaţa ei.

Nefiind dispusă să mai iroseasc nici măcar o secundă, îşi strecură mâna între ei pentru a-i desface şliţul blugilor. El înălţă capul, privirea lui cercetând-o pe a ei. Expresia lui se îmblânzi şi preluă controlul, dezbrăcându-se de blugi. Nu purta lenjerie, iar Chloe îl măsură lent cu privirea, desfătându-se cu fiecare muşchi puternic pe rând.

O ucidea încet.

Îi tăia răsuflarea.

El îi trase fermoarul bluzei şi gemu văzând fâşia de piele expusă din locul unde îi bătea pulsul la gât şi până la betelia mulată peste şolduri a blugilor ei. Apoi o dezbrăcă de tot de bluză, lăsând-o să cadă pe podea peste blugii lui. Următorul la rând fu sutienul ei.

– Întoarce-te.

Întrucât ea nu se mişcă suficient de repede, Sawyer o răsuci cu faţa spre oglindă, punându-i mâinile pe blatul chiuvetei ca şi cum ar fi intenţionat să o percheziţioneze. În schimb veni şi se lipi de ea din spate.

Împreună se uitară la trupul ei în oglindă.

Chloe îi simţi răsuflarea caldă pe gât, ieşind ceva mai rapid decât era ritmul lui obişnuit de respiraţie, demn de un urs în hibernare.

– Ce-i? murmură el când ea se înfioră, aplecându-se să o sărute pe gât.

Ea icni când mâinile lui alunecară delicat în sus pe trunchiul ei şi îi cuprinseră sânii goi, degetele lui ciupind-o de sfârcuri.

– Te fac să simţi chestii, spuse ea.

El se legănă spre ea.

– Da. Pe cuvânt că da.

Îi descheie blugii şi i-i trase în jos cu tot cu slipul, împingând toate hainele căzute la podea cât să nu se împiedice în ele. Mâinile lui le fixară din nou pe ale ei pe blatul chiuvetei, iar un picior se strecură să îi despartă şi mai mult propriile picioare. Odată ce o aranjă în poziţia pe care şi-o dorea, îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi îi întâlni privirea în oglindă.

– Ai de gând să mă percheziționezi acum? îl tachină ea.

– Mmm. Își trecu ușor o mână peste abdomenul ei pentru a-și închide palma peste un sân, iar cealaltă printre coapsele ei. Aș putea să te privesc toată ziua, spuse el.

Ea absorbi căldura ce radia atât din cuvintele lui, cât și din trupul lui masiv lipit din spate de al ei.

– Privește-mă mai târziu. Se foi. Acum acționează.

El nu ezită. Se înfipse în ea, iar ea țipă de plăcere pură, irațională, încleștându-și degetele pe blatul chiuvetei până i se albiră încheieturile și împingându-și fundul spre el.

Gemând, Sawyer intră și mai adânc.

– Deschide ochii.

Chloe nu își dăduse seama că îi închisese, dar îi deschise larg acum și îi întâlni privirea în oglindă. Era încinsă și poruncitoare, asemenea bărbatului din spatele ei.

– Îți dorești asta, Chloe?

– Da. O, Doamne, da.

Blestemând gâfâit în barbă, Sawyer o aplecă peste blatul de bucătărie și, punându-și o mână pe șoldul ei, pe cealaltă o strecură între coapsele ei, folosind-o pentru a o duce direct în pragul extazului. Nu existau alte cuvinte pentru a descrie ce îi făcea. Îi controla mișcările și știa ce făcea. În scurt timp, Chloe se desprinse de pământ, strigându-i numele cu un hohot de plâns când ajunse la orgasm. Trăgându-i capul în spate, Sawyer o sărută profund, urmând-o în propriul orgasm.

Chloe își simți picioarele tremurând și avu impresia că Sawyer era singura ei ancoră într-o lume ce începuse să se învârtă. Se prăbușiră în genunchi pe podeaua băii, brațele lui închizându-se cu forță în jurul ei ca și cum ar fi fost și ea, poate, ancora lui.

După câteva minute, o sărută pe tâmpla asudată.

– Ești bine?

Dacă nu își lăsa răgaz să reflecteze.

– Dacă zic nu, putem s-o mai facem o dată?

El scoase un chicot ușor de râs și se aplecă peste ea, dându-i la o parte de pe față părul umezit.

– Respiri destul de greoi.

– Da, dar asta e opera ta, replică ea.

– E în regulă. Totul o să fie bine.

Se ridică în picioare dintr-o singură mișcare rapidă și eficientă, luând-o pe Chloe pe sus.

– Sawyer...

– Nu te obosi să vorbești.

Se deplasau pe hol. Sawyer îi înșfăcă geanta de la intrare și merse mai departe, oprindu-se doar în bucătărie. Aprinzând luminile, o așeză pe blatul de bucătărie.

Blatul era rece ca gheața sub fundul ei, iar Chloe țipă. El se mulțumi să o țină acolo cu o mână, în timp ce cu cealaltă scotoci prin geanta ei. Smucind inhalatorul, i-l aruncă în mâini. Ea trase cu sete și ținu aerul în piept, privindu-l.

Se transformase din amant în polițist într-o fracțiune de secundă, rece, calm și complet stăpân pe situație.

– Impresionant, murmură ea după ce expiră. Te descurci bine în situații de urgență. Dar ești conștient că asta nu e o urgență, nu? Doar că... Râse încet. Ești foarte potent, șerifule. M-ai lansat până dincolo de stratosferă. Încă mă străduiesc să cobor pe pământ.

– Am crezut... Clătină din cap. Am crezut că faci o criză de astm pentru că te-am forțat eu prea tare, grăbindu-te...

– Nu. Urcă și coborî cu mâinile pe brațele lui tensionate. Îmi pare rău că te-am speriat, dar sunt bine.

El o fixă cu privirea, apoi se dădu în spate și se așeză pe un scaun, pierzându-și puțin din grația lui obișnuită în condițiile în care era gol pușcă și el.

– Credeam că ai probleme, spuse el.

O, Doamne. Cum avea să poată renunța la el? „Nu te gândi la asta, nu acum. Mâine..."

Sări jos de pe blatul de bucătărie, se duse la el și îl încălecă, strecurându-și degetele în părul lui.

Mâinile lui se așezară pe fundul ei și îl strânseră.

Cu un zâmbet, Chloe se aplecă peste el, atingându-i ușor buzele cu ale ei.

- Efectiv am uitat că am astm, murmură ea. Să știi că asta nu s-a întâmplat decât cu tine.

- Da?

- Da. Trebuie că ești special dacă m-ai făcut să uit așa ceva.

Sub trupul ei bărbăția lui se trezi din nou, iar Sawyer își intensifică strânsoarea pe fundul ei, prinzându-l posesiv în palme. Continuând să o țină în brațe, se ridică și se întoarse să privească speculativ masa de bucătărie.

- Sawyer, spuse ea râzând.

Erau câteva lucruri pe masă – un teanc de corespondență, o farfurie de carton goală, portofelul și cheile lui –, dar dintr-un singur gest larg al mâinii lui ajunseră toate pe podea.

Chloe simți o tresărire bizară în abdomen.

Sawyer o întinse pe masă și se aplecă amenințător peste ea, punându-și mâinile de o parte și de cealaltă a capului ei.

- Să vedem ce altceva pot să te fac să uiți.

capitolul 23

Tocmai când crezi că viața ta începe să se așeze, cineva îi pune piedică.

Chloe Traeger

A doua zi Sawyer tocmai terminase de urechiat un pușți care își șterpelise ceva de mâncare din magazinul de cartier când își simți telefonul vibrând. *Chloe*, își spuse, simțind o apăsare în piept când își aminti cu tristețe că se furișase din patul lui la un moment dat în toiul nopții.

Dar nu era Chloe. Era Josh, sunându-l să îi spună că tatăl lui fusese internat la Urgențe pentru dureri în piept.

- Nu este un atac de cord, îi spuse Josh când se întâlni cu Sawyer pe hol, în fața salonului în care se afla Nolan.

Sawyer îndrăzni în sfârșit să respire, pentru prima dată în cele douăzeci de minute care se scurseseră de la apel.

– Atunci ce e?

– Zicea că durerile au apărut azi-dimineață devreme, în timp ce încerca să își tundă peluza. A așteptat atât de mult până să vină la spital pentru că e, totuși, Nolan Thompson.

Sawyer scrâșni din dinți.

– Mi-a spus că a angajat pe cineva să facă asta în locul lui, bombăni el, deși habar nu avea de ce simțea nevoia să se apere.

Aproape toată lumea din oraș era la curent cu relația dificilă dintre el și tatăl lui, inclusiv Josh.

Josh ridică din umeri. Părea să fi avut deja o zi dificilă așa cum stătea în fața lui în halatul albastru boțit, cu stetoscopul petrecut pe după gât, părul brunet ciufulit și ochii întunecați înconjurați de riduri de extenuare.

– E anxietate. Am să-i prescriu niște medicamente anti-anxietate ușoare, dar trebuie să-și reducă nivelul de stres.

– I-ai spus și lui asta?

Josh îi oferi un zâmbet obosit.

– Da. Își puse o mână pe umărul lui Sawyer. Încearcă să o lași mai moale cu el.

Sawyer intră în salon. Tatăl lui era întins pe spate, alimentat cu oxigen și cu o perfuzie în braț, arătând fragil, mărunt și bătrân, și *totuși* reuși să scoată un sunet care exprimă perfect sentimentele lui la vederea lui Sawyer.

– Vai, tată, zise el. Și eu mă bucur să te văd.

Nolan închise ochii.

– Îți permiți să fii sarcastic cu tatăl tău pe moarte?

– Nu ești pe moarte. Ai să trăiești mai mult decât mine doar ca să-mi faci în ciudă.

Tatăl lui deschise ochii și îi îngustă.

– De vină e anxietatea, nu inima ta, îi spuse Sawyer, rămânând la picioarele patului de spital.

– Ba vezi să nu. Tundeam gazonul. Nu e nimic stresant în asta.

– Și de ce tundeai tu gazonul, tată?

– Pentru că...

Nolan decise brusc să nu mai spună nimic.

Sawyer se străduia din răsputeri să ignore televizorul din spatele lui, la care rula în reluare, cu sonorul dat la maxim, un episod din *Prințul din Bel-Air*. Habar nu avea ce să facă mai departe pentru a nu-l înfuria și mai tare pe tatăl lui.

– Tată, știu că puștiul ăla nu există.

– I-a intervenit ceva.

– Puștiul ăla nu există, repetă Sawyer.

Nolan se încruntă.

– Îmi stai în fața televizorului.

– Încerc să discut cu tine.

– Mișcă-te.

Sawyer simți neputința crescând în el și încercând să îl sufoce. Era o senzație nouă, dar care nu îl mai părăsise de când Chloe se strecurase pe furiș din patul lui și, bănuia el, și din viața lui. Ce anume îi spusese la un moment dat – că viața era prea scurtă? Avusese perfectă dreptate.

– Ce vrei de la mine, tată?

– Nimic. Ia-ți naibii atitudinea nasoală și dispari.

Nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult și-ar fi dorit Sawyer să facă întocmai. Dar se săturase să tot amâne genul acesta de porcării.

– Ascultă, știu că te-am dezamăgit când eram copil. M-am dezamăgit și *pe mine* când eram copil.

Pentru prima dată de când Sawyer intrase în salon, Nolan îi întâlni privirea.

– Și știu, continuă Sawyer, că te-ai străduit să te descurci cât de bine ai putut cu mine.

Se lăsă o tăcere îndelungată și dureroasă, timp în care Sawyer împinse cu piciorul un scaun lângă marginea patului și se așeză.

Pricepând că Sawyer nu avea de gând să plece, Nolan își drese în cele din urmă vocea.

– Poate că ar fi fost loc de mai bine în cum m-am descurcat cu tine.

– Nu știu cum ai fi putut, recunoscu Sawyer. Eram efectiv un puști teribil. Știm amândoi asta. La drept

vorbind, probabil că de asta ai și ajuns aici, din cauza stresului de a mă crește pe mine. Se întinse să prindă mâna tatălui său. Era pentru prima dată de ani buni când se atingeau. Dar încerc să mă revanșez. Ar fi grozav dacă m-ai lăsa.

– Cum? întrebă Nolan circumspect.

– Călcându-ți puțin pe mândrie și lăsându-l pe nenorocitul tău de băiat să te ajute din când în când.

– Tu ești ocupat, spuse Nolan.

– Nu chiar atât de ocupat.

Tatăl lui nu comentă pe această temă. Privirea îi alunecă din nou spre televizor.

Sawyer se ridică.

– Dar nu pot s-o fac doar eu. Trebuie să lași și tu de la tine.

Nolan ridică din umeri într-un gest care nu promitea nimic.

– Știi de câte ori m-ai sunat, tată? îl întrebă Sawyer.

Nolan se aplecă peste telecomandă, mijind ochii spre ea pentru că nu purta ochelarii.

– Naiba s-o ia de telecomandă, are nevoie de alte baterii. Du-te și cheamă-mi asistenta, bine?

– Niciodată. Nu m-ai sunat niciodată, spuse Sawyer. Nici măcar nu știu dacă ai numărul meu de telefon.

Nolan îndreptă telecomanda spre televizor și încercă din nou.

Sawyer oftă. Poate că merita ceea ce i se întâmpla. Fusese atât de ocupat să își salveze propriul orgoliu și să se joace de-a super-șeriful pentru a compensa greșelile din trecut, încât ignorase orgoliul tatălui său. Omul era în pragul bătrâneții, iar Sawyer începea să priceapă cât era de aiurea când lumea pe care știai că ai muncit atât de mult să o construiești se prăbușea în jurul tău ca un castel din cărți de joc. Luă blestemata de telecomandă și ieși din salon pentru a merge să caute baterii. Ajunsese la jumătatea drumului pe coridor când îi sună telefonul. Sawyer coborî privirea spre ecran, nevenindu-i să creadă. Era tatăl lui.

– Am numărul tău pentru că atunci când mi-ai cumpărat telefonul anul trecut ți-ai salvat numărul în el,

îi spuse Nolan. Nu te-am mai sunat până acum pentru că nu aveam nimic să-ți spun.

Sawyer se întoarse în salonul de spital al tatălui său și se uită la el, rămânând amândoi cu telefoanele la ureche.

– Și acum ai ceva să îmi spui? întrebă Sawyer.

– Da. Doar că trebuie să închid mai întâi, pentru că teoretic n-am voie să am mobilul la mine.

Tatăl lui coborî brațul.

Sawyer se întinse și opri televizorul de la buton, pentru că tocmai începea un nou episod, iar dacă se trezea cu genericul *Prințului din Bel-Air* repetându-i-se la nesfârșit în minte, avea să fie nevoit să se sinucidă.

Nolan își drese vocea, privirea alunecându-i spre ecranul acum negru al televizorului. Părea stingherit și rușinat, dar tot vorbi.

– Te-am văzut pomenit în ziar. L-ai prins pe tipul ăla care a încercat s-o rănească pe chelnerița drăguță de la localul Eat Me.

– Amy, spuse Sawyer. Ea e bine.

– Știu. Tatăl lui își drese vocea. Datorită ție.

Sawyer așteptă, dar Nolan nu mai spuse nimic. Aparent doar atât era în stare să exprime la capitolul apreciere, dar era atât de mult peste ceea ce anticipase el, încât se trezi fără replică.

– Deci ce vrei să zici?

Tatăl lui se posomorî, expresia mohorâtă întipărindu-se adânc în liniile obrazului său.

– Că nu ai dat-o în bară cu totul.

Sawyer nu putu să nu râdă.

– Uau. Asta o să mi se urce direct la cap, tată.

– Ai grijă. Încă mai pot să te snopesc în bătaie. Dar în colțurile gurii lui Nolan apăru un zâmbet mărunt când o spuse. Acum șterge-o de aici să pot dormi puțin.

La drept vorbind, deja avea ochii închiși.

Însă Sawyer își dădu seama că avea să fie bine. Nu grozav, poate nu avea să fie niciodată grozav, dar cel puțin aveau să poată face ceva ce nu prea reușiseră până atunci – să coexiste în pace.

*

– Arăţi altfel, Chloe.

Chloe se uită scurt către Lance, apoi se grăbi să îşi ferească privirea, temându-se că avea să îi vadă nefericirea. Avea nevoie să doarmă. Chiar mai mult, avea nevoie să înţeleagă ce se întâmplase cu Sawyer noaptea trecută.

Sau poate era mai bine dacă nu o făcea.

Se aflau la căsuţa ei. Lance trecuse din nou printr-o răceală urâtă care îl ţinuse în spital în ultimele câteva zile. Doctorii ar fi vrut să îl mai reţină, însă Lance se săturase şi, cu două ore în urmă, ieşise şi o sunase pe Chloe să vină după el.

Chloe îl adusese aici pentru că duplexul lui era în continuare sub supraveghere, în speranţa de a-l prinde pe Todd, care încă nu apăruse. Plus că Tucker era plecat din oraş în delegaţie până vineri. Încercând să îl facă pe Lance să se simtă cât mai bine, îl pusese să se întindă pe patul ei şi începuse să îi facă masaj până o aşteptau pe Renee să iasă de la muncă şi să vină să îl ia.

– Dacă Renee iar se trezeşte nevoită să stea peste program, rămâi la noapte să dormi la mine, îi spuse Chloe. Aplecându-se peste el, îl masă cu amestecul ei special de uleiuri peste nodurile de tensiune din umeri şi spate. Eşti ca o carieră de piatră. Respiră cât de adânc poţi. Gândeşte-te la lucruri pozitive. Imaginează-ţi plămânii complet sănătoşi şi funcţionând la capacitate deplină. Gândeşte-te la căţeluşi şi curcubeie.

Râzând chinuit, Lance se foi puţin, apoi întoarse capul doar atât cât să o enerveze.

– Căţeluşi şi curcubeie? Ce se întâmplă cu tine? Te porţi ciudat azi. Se încordă şi mormăi când ea atinse un loc deosebit de dureros. Au.

– Nu te concentrezi să te vizualizezi sănătos.

Lance îşi lăsă capul să cadă şi rămase cuminte timp de circa cincisprezece secunde.

– E din cauza lui Sawyer, aşa-i? Ce s-a întâmplat? Povestea dintre voi a devenit prea reală şi ai dat bir cu fugiţii?

– Hei, eu nu fac aşa ceva.

Lance era cu faţa în jos, dar Chloe ştia şi că ridicase din sprâncene, şi oftă.

– Ei, na, imediat ce ți-ai găsit cu cine să ți-o tragi, te-ai și transformat în expert în relații.

El pufni în râs.

– Da, aș fi un excelent psihiatru. Le-aș spune tuturor să dea naibii toate regulile și să își trăiască pur și simplu viața. Făcu o pauză. Și nu e doar că ne-o tragem, să știi. Formăm un cuplu, eu și Renee.

Chloe își ațintì privirea asupra trupului dureros de sfrijit, palid și răvășit de boală al lui Lance. Îi putea număra coastele. Horcăia de fiecare dată când inspira.

– Ea înțelege... adică știe...

– Adică acceptă că sunt pe moarte? Oftă. Nu. Pe toți dracii, nu, nici pe departe. Dar mă iubește. Clătină din cap, părând să se minuneze. Iar dacă ea poate să iubească trupul acesta și pe bărbatul din el, atunci al naibii să fiu dacă nu îți poți găsi și tu pe cineva care să te iubească așa complicată – dar frumoasă – cum ești.

Iubirea nu se numărase printre planurile lui Chloe în ceea ce-l privea pe Sawyer. Sex sălbatic, da. Iubire, nu. Prin urmare, firește că o făcuse lată. Reușise să se îndrăgostească. Stupid, stupid, stupid. Dar acum că se întâmplase nu mai putea da înapoi. Încercase. Și nu îi ieșise. Nu reușise decât să se îndrăgostească și mai tare, ba chiar să spere că îl infectase și pe el. Dar nu era sigură.

Doamne, cât de confuză se simțea. Un singur minut amărât de împlinire sufletească, apoi gata, totul se dusese de râpă.

– Simt ceva arzând acolo, o tachină Lance. Ridicându-se în coate, o fixă cu o privire înspăimântător de blândă. L-am văzut cum se uită la tine, să știi. Te acceptă, Chloe. Așa cum ești.

Poate. Dar putea și să o iubească?

– Doar promite-mi că nu ai să pierzi timpul cu îndoieli sau stând pe gânduri, îi ceru el. Nu merită. Dă-i bătaie și gata. Ochii îi erau tulburător de limpezi și senini. Ascultă, știm amândoi că nu sunt psihiatru, dar știu despre ce vorbesc. Și vreau să știu că ești bine înainte...

Înainte să nu mai fie.

Nu o spuse cu voce tare, dar nici nu era nevoie. Era adevărul bătător la ochi pe care îl evitau toți. De ce naiba avea impresia că toată lumea își lua la revedere de la ea?

– *Refuz* să port conversația asta. Începu să simtă o strânsoare în piept. Oamenii care suferă de fibroză chistică au acum o vârstă medie de supraviețuire de treizeci și șapte de ani. Mai ai zece ani până să mă *gândesc* măcar să port conversația asta cu tine.

– Chloe, asta e vârsta *medie*. Unii mor la doi ani, sau la zece, sau la douăzeci și șapte. Vocea îi era joasă și răgușită și ridică din umerii prea slabi. Se mai întâmplă și chestii nasoale.

– Da, se mai întâmplă și chestii nasoale. Aș putea fi călcată de un autobuz, spuse ea sumbru. Sau să-ți dau una după cap pentru că mă enervezi.

– Fir-ar să fie, Chloe. Vreau să știu că ai pe cineva.

Chloe simți brusc că nu mai putea respira. Pur și simplu nu putea. Se chinui să tragă aer în piept, nu reuși și făcu un pas clătinat înapoi, împiedicându-se în propriile picioare și căzând în fund.

– La dracu. Lance sări de pe canapea și se lăsă pe vine în fața ei îmbrăcat doar în boxeri. Îi aruncă geanta în poală. Inhalatorul e acolo?

Ea reuși să dea din cap, iar Lance deschise geanta ca și cum ar fi fost o bombă cu ceas.

– În buzunar, gâfâi ea. Buzunarul interior.

Cu o expresie îngrețoșată, Lance dădu la o parte un luciu de buze, o folie de pilule contraceptive și cel mai nou număr din *Cosmo* pentru a ajunge la buzunar.

– Pe toți sfinții, bombăni el. Dacă găsesc un tampon aici, te bat.

Deschise buzunarul, băgă mâna în el și o scoase cu o exclamație scârbită. Aruncă tamponul în celălalt capăt al încăperii, ca și cum ar fi fost o grenadă, iar Chloe ajunse să râdă și să se sufoce în același timp până reuși în cele din urmă să îi găsească inhalatorul.

Trase cu sete din el. Apoi încă o dată. Nu o ajută suficient de repede și simți panica familiară și oribilă

începând să își ascută ghearele pentru a o înșfăca. Lance rămase lângă ea, ținându-i fața în mâini.

- Inspiră și expiră, drăguță, asta e tot ce ai de făcut. Inspiră, apoi expiră.

Chloe reuși să tragă suficient aer în piept cât să îi ofere răgușit o glumă șovăitoare.

- Ia nu o mai lungi atât, icni ea, făcându-l pe Lance să râdă.

După câteva minute își mai recăpătă ceva din suflu și îl privi mânioasă.

- În regulă, să nu mai îndrăznești *niciodată* să-ți iei adio de la mine.

- Ce legătură există între a-ți spune că e în regulă să te îndrăgostești și a-mi lua adio?

- Am *avut impresia* că îți iei adio. *Dumnezeule.* Simți lacrimile stând să-i țâșnească. *Lacrimi.* Ea nu plângea niciodată. Fir-ar să fie.

Lance își luă mâinile de pe fața ei și se lăsă pe călcâie.

- Chloe, spuse el încet. Știi că asta urmează.

- Nu, nu știu! Și nu poți să gândești așa!

- *Trebuie* să gândesc așa. Când auzi telefonul lui Chloe vibrând, se ridică în picioare clătinându-se ușor și întinse o mână spre ea. Dar tu nu. Tu ai viața întreagă înaintea ta.

Chloe își înghiți un hohot de plâns, îi ignoră mâna și se chinui să se ridice singură în picioare. Citi mesajul de la Tara prin care aceasta îi cerea să o ajute.

- Trebuie să plec, spuse ea. Renee va ajunge în curând. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Refuză să îl privească în timp ce își îndesă inhalatorul în buzunar și ieși în fugă pe ușă. Coborî de pe veranda căsuței și își șterse lacrimile din ochi. Făcu apel la întreaga ei voință pentru a nu se trânti în fund pe scări și a plânge ca un copil. În mod evident nu dormise nici pe departe cât ar fi trebuit. Ea și Sawyer se întorseseră unul spre celălalt în repetate rânduri pe parcursul nopții ca și cum... ca și cum nu aveau să se mai poată bucura unul de celălalt niciodată.

„Nu te gândi la asta."

Își trase din nou nasul, se șterse cu dosul palmei și văzu că aproape ajunsese la pensiune. Încă mergând, Chloe surprinse cu coada ochiului un norișor de praf risipindu-se la marginea pădurii, ceea ce se dovedi suficient de bizar pentru a-i atrage atenția. Acolo nu exista nici un drum, doar o veche cărare pentru drumeții.

Schimbându-și rapid direcția, porni spre norul de praf și observă urme de roți în noroiul încă umed. Auzi un motor. De camionetă, probabil. Ceva cu tracțiune integrală. Nu era departe, însă Chloe se întrebă cine s-ar fi putut afla acolo oricum.

La marginea pădurii se opri și ascultă din nou. Nu era o singură camionetă.

Erau două.

Chloe își scoase telefonul și o sună pe Tara.

– Hei, sunt câteva camionete care umblă pe aici, prin pădure. Mă duc să arunc o privire și nu voiam să fiu ca tipele alea proaste din filme care nu spun nimănui unde merg.

– Stai așa, vin și eu.

– Probabil nu e nimic. Poate sunt doar pădurarii verificând căile de acces în caz de incendiu. Te sun imediat înapoi.

Închise, apoi porni pe cărare. Încă auzea motoarele în fața ei. Poteca nu fusese gândită pentru un vehicul, deci probabil înainta lent și greoi.

Apoi zgomotul motoarelor încetă. Se auziră vag voci de bărbați. Apoi o portieră închizându-se. Unul dintre motoare se retrezi la viață și porni spre ea. La dracu. Chloe se aruncă în tufe și se ghemui la pământ.

O camionetă albastră trecu pe lângă ea, mergând mult prea rapid pentru terenul pe care se afla. Chloe îl recunoscu pe șofer și își acoperi gura pentru a-și ascunde icnetul, deși nu era nimeni să o audă.

Nick Raybo.

Pădurea se închisese în jurul ei precum o cortină, înconjurând-o cu pini acoperiți de mușchi, molizi și miros de Crăciun. Încă mai era cineva în fața ei, iar Chloe înaintă puțin, apoi încremeni complet când văzu,

dincolo de un pâlc uriaș de salvie, o camionetă. Nouă. Neagră. Lucioasă.

A lui Todd.

Todd și Raybo. O, Doamne, nu putea fi de bine.

Chloe se mută în spatele unui pin mare și îl sună pe Sawyer de data aceasta, privindu-l pe Todd care, aflat la volan, vorbea la telefon. Trase o dată din inhalator și își ținu respirația în clipa în care Sawyer îi răspunse, părând distrat.

- Thompson.

Dar Todd tocmai cobora din camionetă. Neîndrăznind să vorbească și să se dea de gol față de Todd, Chloe își mușcă buza de jos.

- Chloe, spuse Sawyer. Mă auzi?

- Raybo. Și Todd, șopti ea, cu inima bubuindu-i și o senzație de gheară în piept.

O strânsoare prea intensă. Drumul de aproape un kilometru făcut pe jos o obosise.

- Todd? E cu tine?

- În pădure. Raybo acum pleacă.

Fu tot ce reuși să spună. Aruncă încă o privire de după copac. Vedea întreaga parte stângă a camionetei lui Todd, dar nu și pe Todd în persoană. În bena camionetei lui se afla ceva ce aducea a plasă de camuflaj. Chloe știa că cei care cultivau marijuana o foloseau pentru a-și ascunde culturile, ceea ce avea logică având în vedere suspiciunile care planau asupra lui Todd.

- Chloe, spuse Sawyer. Vin încolo. Unde ești mai exact?

- Sunt la circa un kilometru de marginea pădurii. Își apăsă o mână pe piept. Gâfâia din greu. Lance știe cărarea. Cred că Todd își ascunde stocul de marfă.

- Am anunțat la secție, Chloe, spuse Sawyer. Venim încolo. Te-ai descurcat grozav. Acum dispari naibii de acolo. Ezită, apoi adăugă. Te rog. Te rog dispari naibii de acolo. Fă-o pentru mine.

În ciuda fricii și a crizei de astm care se instalase pe deplin acum, Chloe zâmbi când se dezlipi de copac și dădu să pornească înapoi.

- Mi-a plăcut acel te rog, șopti ea. Drăguț... detaliu.

– Folosește-ți inhalatorul.

– L-am folosit. Ajunsese suficient de departe cât să fie în siguranță acum, prin urmare încetini, apoi se opri. În regulă, mărturisi ea. Trebuie să... mă odihnesc.

Se lăsă să cadă în genunchi, chinuindu-se să respire. Deschise gura să îi spună lui Sawyer că avea de gând să închidă când o mână se încleștă peste gura ei, iar țipătul ei fu înăbușit chiar înainte de a apuca să se desprindă din gât.

capitolul 24

Dacă în rai nu mă așteaptă aventuri amuzante, n-am de gând să merg.

Chloe Traeger

Toți mușchii din trupul lui Sawyer împietriră când auzi încercarea lui Chloe de a scoate un țipăt răgușit, apoi țiuitul care anunța că apelul fusese încheiat. Zeci de imagini oribile îi goniră prin minte, dar le alungă, făcând slalom printre mașinile mai lente în timp ce îl sună pe Morris.

Agentul Agenției de Combatere a Drogurilor era încă furios pe Sawyer pentru că nu fusese disponibil noaptea trecută, când fusese nevoie de el, iar când Sawyer îi spuse că nu avea de gând să aștepte întăriri, gonind spre ultima locație cunoscută a lui Chloe, bărbatul începu să îl facă cu ou și cu oțet.

Sawyer nu se sinchisi de el. Munca, arestarea lui Todd, capturarea drogurilor, nimic din toate acestea nu conta. Întreaga lume putea să se ducă naibii de râpă dacă Chloe pățea ceva. Așteptă ca Morris să își termine criza de nervi, confirmă locația încă o dată, apoi închise.

Raybo – el fusese elementul de legătură care le scăpase, dealerul cel mare pe care Agenția de Combatere a Drogurilor încercase să îl înhațe. Sawyer știa că echipa lui Morris avea să-l prindă pe Raybo fie pe drum, fie la ferma lui. Sawyer era sigur de acest lucru.

Ceea ce era mai puțin sigur, gândul care îl înspăimânta de moarte, era ce i se întâmpla lui Chloe în momentul acela. Nu era departe de pensiune, dar fiecare secundă i se părea o oră. Dacă nenorocitul acela se atingea chiar și de un fir de păr din capul ei, avea să îl ucidă. Sawyer nu mai avea nici urmă de îndurare în el. Opri sirenele și girofarul când se apropie de ieșirea de pe drumul principal. Când opri la pensiune, Tara se afla pe verandă cu telefonul în mână.

- M-a sunat Chloe, spuse ea. Cred că are probleme.

- Care e poteca?

Lance apăru de după colț.

- Îți arăt eu.

Porniră spre clădirea portuară, Lance străduindu-se din răsputeri să țină pasul cu el, dar gâfâind puternic.

- Acolo, spuse el, arătându-i drumul. Pe acolo.

Sawyer cunoștea poteca aceea cât se poate de bine. Era aceeași pe care merseseră el, Ford și Jax în noaptea când văzuseră racheta de semnalizare. Era totodată cărarea care ducea la poiana ascunsă în care el și Todd chefuiseră în anii de liceu.

- Rămâi aici, îi spuse lui Lance. Vor sosi întăriri. Arată-le pe unde m-am dus.

Își scoase pistolul. Indiferent ce se întâmpla, Chloe *avea* să iasă teafără din întreaga tărășenie, dar nu putea garanta pentru nimeni altcineva.

Todd își ținea brațele încrucișate de-a curmezișul gâtului lui Chloe. Strângând doar atât cât să facă o persoană normală să aibă dificultăți de respirație. Chloe trecuse de punctul simplelor dificultăți undeva la jumătatea drumului înapoi spre camioneta lui.

- E absolut grozav, bombăni Todd, târând-o după el. Al dracului de grozav. Mi-am petrecut un an încercând să îți atrag atenția, iar pe tine te durea în cot. Iar acum că mă pregătesc s-o tai, ai vrea și tu o bucățică.

- Ba nu...

El își intensifică strânsoarea, făcând-o să amuțească. Duhnea a transpirație și frică, iar corpul îi tremura de tensiune în timp ce o împingea înainte. În mâna liberă

ținea o armă, un pistol semi-automat, iar Chloe spera că avea piedica pusă pentru că Todd o legăna ca pe un indicator cu laser.

– Nu mă întorc la pușcărie, spuse el, cu obrazul lipit de al ei. Nici măcar de dragul fundului tău apetisant. Dar nu pot nici să-ți dau drumul.

– Ba da, poți. E vorba de Raybo, nu? Totul e în cârca lui. Tu...

El își intensifică și mai mult strânsoarea, iar Chloe se sufocă.

– Taci, îi porunci el. Taci și ascultă. Nu pic eu de țap ispășitor pentru Raybo. Pe toți dracii, nu. Și nici nu-l dau în gât, nenorocitul e țicnit rău. M-ar omorî sigur.

– Nu...

– Ar trebui să-ți faci griji pentru tine, Chloe, spuse el. Distracția s-a terminat pentru noi. Aș fi putut să te am în ziua aia la izvoarele de nămol. Asta mă scoate din minți. Erai nebună după mine până atunci, dar ceva s-a schimbat.

– Nu am fost niciodată nebună după tine, reuși ea să spună.

– Minți. Dar după aia te-a avut Sawyer. Și asta m-a scos din minți. Nu ești genul cu care umblă el de obicei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu știu ce e în neregulă cu tine, dar mereu te bagi în mizerie până la genunchi și, totuși, ieși de acolo mirosind a trandafiri. A fost mâna mea în povestea cu bărcile din port, îi mărturisi el. Am spus în dreapta și-n stânga că ești furioasă pe surorile tale și că vrei să scapi de aici. Mă gândeam că toată lumea o să dea vina pe tine, dar nu, nimeni nici măcar nu a plecat urechea la zvonurile alea. Nu se lipește nimic de tine. Mare păcat că nu mă poți învăța și pe mine trucul ăsta, spuse el aproape cu regret.

– Eu nu...

Todd o trase răutăcios de păr.

– Acum o să încărcăm marfa și o s-o ștergem naibii de aici. Tu numai stai cuminte. E tot ce ai de făcut.

Todd o târî până dincolo de un copac carbonizat, apoi se îndreptă spre câteva tufe de Manzanita crescute sub o boltă de pini de șaizeci de metri înălțime. Era ceva în neregulă cu acel petic de vegetație deasă. Într-un fel arăta ca restul pădurii, și totuși nu, iar Chloe se chinui din nou să tragă aer în piept. Nu știa ce s-ar fi ales de ea dacă își pierdea cunoștința. Todd nu ar fi ridicat un deget să o ajute, era convinsă.

– Stai acolo, îi spuse el, iar în clipa în care își luă brațul de pe gâtul ei, Chloe căzu în genunchi.

Gâfâia, tremura, transpira abundent și în general era înspăimântată de moarte, dar Todd îndreptă pistolul spre ea, iar Chloe se așeză pe călcâie.

– Dumnezeule! N-am să-ți fac rău câtă vreme taci.

– Nu mă... pot abține.

– Chiar trebuie să gâfâi în halul ăla? Nici măcar nu te ating. Taci dracului odată.

Chloe încercă. Nu că l-ar fi crezut pentru o clipă în privința promisiunii de a nu-i face rău. Doamne, spera că Tara nu pornise pe potecă în momentul acela, încercând să o găsească. Sau Sawyer. Îi era teamă că Todd ar fi tras orbește în oricine ar fi dat peste ei. Pe toți dracii, îi era teamă că avea să o împuște *și pe ea*. Avea să moară, fie de mâna lui Todd, fie sufocându-se, și nu își împărtășise nimănui sentimentele. Nu rostise acele cuvinte pentru că fusese lașă, iar acum avea să moară, și ei nu aveau să afle niciodată. Nici Sawyer, nici surorile ei. Nu era corect și era atât de furioasă pe ea însăși *și* pe Todd, încât ar fi fost în stare să îl împuște chiar ea.

– Sus cu tine, îi porunci Todd. Ținea în brațe mai multe pachete. Chloe, vorbesc al dracului de serios! Ridică-te, altfel te târăsc eu.

Dacă ar fi fost în stare, ar fi făcut-o. S-ar fi ridicat, i-ar fi dat una să-l lase lat și ar fi fugit cât o țineau picioarele.

Doar că ea nu putea să fugă. Nici măcar într-o zi bună, iar ziua de azi nu părea să fie.

Nu putea să facă nimic altceva decât să încerce să tragă aer în piept. În mod cert nu avea cum să devină mai înspăimântată decât era deja, ceea ce era nasol. Crezuse

că o înspăimântau cele două cuvinte micuțe. Ce glumă proastă.

Todd aruncă marfa în camionetă și se întoarse spre ea exact în clipa în care Chloe surprinse o tresărire de mișcare cu coada ochiului. La început crezu că era o căprioară, dar apoi își dădu seama că era Sawyer. Trebuia să fie el.

În fața ei auzi sunetul inconfundabil al unei curele smulse din găicile pantalonilor de blugi. Timp de o clipă cunoscu o spaimă de o cu totul altă natură, dar apoi își dădu seama că Todd avea de gând să o lege folosindu-și cureaua. Ținând în continuare pistolul în mână, veni în spatele ei. Privirea i se înceţoșă și închise ochii, concentrându-se pe puținul aer care îi ajungea în plămâni, așteptând să apare ocazia de a-l ajuta pe Sawyer. Cel mai mult își dorea să pună mâna pe Todd înainte să îl împuște Sawyer. Voia să fie ea prima care îl rănea, fir-ar să fie.

Pârâitura unei crenguțe rupându-se răsună asurzitor ca un foc de armă. Todd o înșfăcă de gât și se întoarse fulgerător cu ea cu tot.

– Dă-i drumul, Todd, spuse Sawyer, apărând direct în fața lui Sawyer, cu pistolul ațintit asupra acestuia și având pe chip o expresie de hotărâre atât de înverșunată, încât Chloe uită să respire.

Până când Todd o strânse din nou de gât. Nu apucase să îi lege mâinile, iar Cloe își înfipse unghiile în brațul încolăcit în jurul gâtului ei, simțind că vederea începea să i se înceţoșeze pe la margini.

– Aruncă pistolul, lătră Todd. Altfel o omor.

Nu avea să se dovedească necesar, își spuse Chloe ameţită...

– Nu ai nici un motiv să o rănești, spuse Sawyer venind încet, dar ferm, în față. Agenții de la Combaterea Drogurilor sunt la cinci minute distanță. L-au înhățat pe Raybo. L-au ajuns din urmă pe autostradă și l-au arestat. S-a terminat, Todd. Nu îți agrava singur situația.

– Să mi-o agravez? Cum ar putea fi mai gravă *de atât*? E ultima dată când mi-ai copt-o, omule. Nu mă întorc

la pușcărie. Știi ce mi-au făcut în pușcărie? Tu aveai încă șaptesprezece ani. De ce dracu' nu le-ai spus că tu erai la volan? Tot ce aveai de făcut era să spui că tu erai la volan!

– Îmi pierdusem cunoștința, dobitocule! Amândoi ne-o pierdusem. Am fost găsiți în mașină. Nu ar fi trebuit să ne urcăm niciodată băuți la volan. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Da, ție ți-e ușor să vorbești. Tu ai ajuns într-un centru de detenție pentru minori, iar eu am fost închis într-o pușcărie de maximă securitate pentru omor calificat. Crezi că am mai avut vreodată o șansă reală la ceva după aia? Aveam optsprezece ani, iar viața mea se dusese dracului.

– Se va duce dracului doar dacă nu renunți la asta. Dă-i drumul lui Chloe și am să fac tot ce pot pentru tine. Ți-o jur, Todd. Știu că nu ți-ai dorit ca Sammy și Cutter să moară. Nimeni nu a vrut asta. Îmi pare rău că tu ai fost la volan, omule. Chiar îmi pare.

Ochii lui Chloe se închiseră. Îl simți pe Todd coborând privirea spre ea și își folosi ultimele rămășițe de forță pentru a se răsuci și a-și înfige violent genunchiul între picioarele lui.

Todd scoase un strigăt gâtuit, strident, iar Chloe se trezi liberă.

Liberă să îi spună lui Sawyer că îl iubea și pe puștiul idiot care fusese cândva, și că îl iubea și pe bărbatul în care se transformase acum, că avea să-l iubească pentru totdeauna. Însă doar pentru că scăpase de Todd nu însemna că putea și să ajungă acasă în siguranță.

Căzu, întinzând mâinile în față pentru a-și amortiza aterizarea pe pământul tare care venea spre ea, dar nu mai apucă să simtă izbitura.

Sawyer își petrecuse o grămadă de timp la Urgențe. Venise aici cu suspecți răniți, venise pentru a interoga martori și venise aici cu nici trei luni în urmă după un incident cu un aparat electric în care Jax își capsase accidental degetul mare de un raft pe care îl construia.

Însă era prima dată când Sawyer se afla într-un salon de urgență minuscul și aglomerat, în ghearele unei panici cumplite. Își ațintă privirea asupra femeii din pat. Palid și transpirat. *El*, nu ea.

Deși Chloe era palidă și ea.

În păr încă avea bucățele de noroi. Șuvițele mătăsoase se scăpaseră de mult din elasticul de păr, revărsându-se rebel în jurul feței ei. Sawyer ar fi fost tentat să i le dea mângâietor pe spate, dar asistenta era în permanență acolo, mișcându-se ca o albină harnică între ei, administrându-i lui Chloe terapie respiratorie, conectând monitoarele, verificând inhalatorul, supraveghind nivelul de oxigen. Și în tot acest timp gura asistentei se mișca și ea, deși ar fi putut la fel de bine să vorbească în chineză, la cât de puțină atenție îi acorda Sawyer. Nu putea face nimic altceva decât să o privească pe Chloe, pentru că, dacă își lua ochii de la ea, exista riscul să i se oprească din nou respirația.

Așa că își trase un scaun aproape de patul ei și o privi luptându-se să trăiască. Chiar și ajutată de inhalator, de corticosteroizi și de beta-2 agoniști, încă nu trecuse pragul critic. Dar cel puțin buzele nu îi mai erau la fel de vinete și începuse să capete puțină culoare în obraji.

Dumnezeule, scăpase ca prin urechile acului, mult prea la limită, iar Sawyer nu fusese în viața lui mai înspăimântat.

Asistenta plecă într-un sfârșit, iar în urma ei rămase țiuitul monitoarelor, șuieratul oxigenului și lipăitul constant al oamenilor umblând în sus și în jos pe coridor de cealaltă parte a draperiei. Chloe deschise ochii, iar Sawyer îndrăzni pentru prima dată să respire cu adevărat în ultima oră de coșmar. Habar nu avea ce să îi spună. Tocmai se chinuia să se gândească la ceva când ea își scoase din gură mușțiucul inhalatorului și vorbi prima:

– Am ratat jeleul? Îmi place foarte mult când primesc jeleu.

Sawyer simți un nod sufocant în gât.

– Am să-ți aduc o tavă întreagă.

Chloe se întinse și îl prinse de mână, trecându-și degetele înghețate peste încheieturile degetelor lui, julite, înroșite și puțin umflate după ce trăsese un pumn în zidul exterior al spitalului. Așa înțelesese el să își descarce stresul.

– Chloe, spuse el, dar ochii ei se închiseseră din nou. Își băgase înapoi în gură inhalatorul și adormise la loc.

Două minute mai târziu apărură Tara și Maddie. Tara se așeză în scaunul pe care Sawyer îl eliberă pentru ea. Maddie se mută pe cealaltă parte a patului lui Chloe, amândouă ațintindu-și privirea pe chipul ei.

– E atât de mult o parte din mine încât simt că nici eu nu pot respira, șopti Maddie, punându-și mâna pe propria inimă.

– Din fericire, e suficient de încăpățânată cât să respire ea pentru amândouă, spuse Tara.

Sawyer aproape zâmbi recunoscând cât era de adevărată acea afirmație și coborî privirea spre telefonul ce începuse să îi vibreze. Morris era acolo și voia să discute cu el. Cu alte cuvinte să țipe la el. Sawyer se ridică și se întâlni cu el pe hol, unde își petrecu următoarele zece minute explicându-i exact de ce încălcase protocolul și nu așteptase întăririle. Morris îl ascultă, în același timp furios și dispus să admită că Sawyer îl înhățase pe Todd.

Desigur, nu fusese nicidecum meritul lui Sawyer, ci a lui Chloe, care știuse cum să își folosească genunchiul, dislocându-i lui Todd una dintre boașe și permițându-i lui Sawyer să îi confișteîntregul stoc de marfă.

Agenția de Combatere a Drogurilor reușise să își finalizeze dosarul și să pună mâna pe o cantitate însemnată de droguri. Raybo se dovedise a fi un pește chiar mai mare decât crezuseră ei și începuse deja să îi toarne și pe alții. Todd făcuse și separat niște afaceri, păstrându-și cea mai mare parte din produse în mansarda duplexului, însă când Mitch îl dăduse în gât, fusese nevoit să își schimbe planurile și încă rapid.

Todd montase în pădure câteva adăposturi de vânătoare, la fel cum procedaseră cu alcoolul când fuseseră copii, acoperind totul cu plasa de camuflaj.

O prostie. Însă Sawyer era hotărât să nu își mai irosească nici o secundă din timpul lui bătându-și capul cu Todd.

Viața era prea scurtă.

Chloe se trezi cu o ușoară tresărire.

– L-am nimerit în boașe!

Tara și Maddie, așezate la căpătâiul ei, îi zâmbiră.

– Cum scrie la carte, îi spuse Tara. Suntem mândre de tine, scumpo.

Chloe zâmbi, ușurată că se terminase.

– Deci nu ai suficient de lucru cu pensiunea și cu centrul spa? De asta ai simțit nevoia să îți adaugi și combaterea infractorilor pe lista de activități? o întrebă Tara.

Chloe lăsă să-i scape un mic hohot de râs sufocat. Se ridică puțin în capul oaselor, testându-și plămânii și constată ușurată că era în relativă stare de funcționare.

– M-am, ăăă, gândit la ceva cât timp am fost acolo.

– Înainte sau după ce l-ai făcut pe Todd să își înghită oul stâng?

Chloe zâmbi.

– Înainte. De fapt, cu mult înainte. Mă tot gândeam la asta de ceva vreme, dar... ei bine, sinceră să fiu, nu știu să explic cum și de ce mi-a luat atâta timp. Așa era cu iubirea, își spuse ea. Era derutantă și încâlcită, și minunată, și reală. Doamne, atât de reală. Și vorbise serios. *Chiar* crescuse în ea o vreme. Dar în momentul acela, privindu-și familia pestriță strânsă în jurul ei, o simți mărindu-se în ea chiar mai mult, ca și cum pieptul ei ar fi fost pe punctul să explodeze. În sens bun, de data aceasta. Când eram în izvoarele de nămol noaptea trecută, Tara m-a tachinat spunând că treceam printr-o epifanie. Avea dreptate, *chiar* asta s-a întâmplat.

– Și ai terminat cu ea? o întrebă Tara.

– Da, cred că da. Dar vreau să știți că, odată ce v-o împărtășesc, să nu o considerați o invitație generală

la orice îmbrățișare în grup. Alea trebuie programate din timp. Trase adânc aer în piept, sau cel puțin atât de adânc cât putea. Vă iubesc. Vă iubesc pe amândouă.

- Ei, ia te uită ce minune. Tara păstră un ton sec, contrastând puternic cu ochii suspect de umezi. Tocmai te-ai compromis emoțional și nu ai murit din asta.

Se auzi o bătaie în ușa deschisă și ridicară toate trei privirea spre Sawyer, care se oprise în prag cu privirea ațintită asupra lui Chloe. Da, tocmai se compromisese emoțional.

Și era pe punctul de a o face din nou.

- Asistenta zice că vei fi externată în mai puțin de o oră, spuse Sawyer. Vrei să te duc cu mașina?

Chloe se uită la surorile ei. Maddie sări de pe scaun, înșfăcând-o pe Tara de mână.

- O, ar fi grozav. Nouă urmează să ne sosească oaspeți la pensiune și...

- Doar ia-ți la revedere, scumpo, spuse Tara, clătinând din cap. Și amintește-mi să te învăț să minți mai convingător.

Apoi plecară amândouă.

O oră mai târziu Sawyer o așeză pe Chloe pe canapeaua lui și îi spuse posac să „stea cuminte". Chloe stătu pe canapea tremurând.

- Nu... nu mi-e f-frig. Este doar ceea ce mi se întâmplă uneori după o criză gravă de astm și după atâtea medicamente.

Inima îi gonea și ea, ca și cum ar fi încercat să îi zboare din piept, ceea ce o enerva.

Sawyer o înfășură într-o pătură, apoi o trase cu grijă în brațele lui. Ea se ghemui la pieptul lui, absorbindu-i căldura trupului, iar ochii îi căzură asupra inhalatorului de pe măsuța de cafea.

- Ce-i ăla?

- Un nebulizator.

- Asta știu. Întrebarea e, ce caută aici?

- L-am cumpărat.

Chloe simți o strânsoare de inimă.

- Când?

- Ce contează?

– Când, Sawyer?

– Acum câteva zile.

Ea își aținti privirea în ochii lui.

– De ce ai cumpărat un nebulizator dacă aveai de gând să-mi dai papucii?

– Cred că tu mi-ai dat papucii mie, spuse el relaxat.

Ea se holbă la el.

– În regulă, o să ne întoarcem la asta peste câteva minute. Sawyer... Își plimbă privirea prin camera de zi. Studie pereții zugrăviți. Mobilierul. Până acum o săptămână nu aveai nimic aici, iar acum ai un nebulizator. Știi ce înseamnă asta? Înseamnă, continuă ea fără a aștepta un răspuns, că îți place de mine. Zâmbi, simțind căldura acelei revelații alungând fiorii de frig. Că îți place cu adevărat de mine.

– Nu te lăsa orbită de entuziasm. Mie îmi plac toți zugravii care îmi lucrează la casă.

Îi trase capul la pieptul lui. Chloe înțelese că îi lăsa răgaz să se liniștească. Și în același timp, își dădu ea seama, în timp ce el își plimbă palma lată în sus și în jos pe spatele ei, îi oferea căldura, forța și afecțiunea lui – aceasta din urmă fiind o emoție rară pentru el. Chloe știa că în profesia lui nu era loc pentru sentimente tandre sau pentru emoții în general. În mod evident Sawyer lăsase această rezervă să îi afecteze și viața personală, dar știa că se străduia din răsputeri să îi ofere ceea ce credea el că avea nevoie.

La naiba. La naiba, era pierdută, și se cuibări lângă el, schițând cu degetele mici desene pe abdomenul lui, savurând atingerea mușchilor tari din zona aceea. Foindu-se până își găsi o poziție confortabilă, își îngropă fața lângă gâtul lui și îi inspiră mirosul, apoi își sprijini capul pe pieptul lui. Spre deosebire de ea, el nu tremura și nu dârdâia deloc.

– Scuze, murmură ea. Nu mă pot opri din tremurat.

– E sindromul post-adrenalină.

– Ție nu ți se întâmplă? îl întrebă ea. Pe tine nu te lovește niciodată sindromul post-adrenalină? Pentru că pur și simplu nu mi te pot imagina afectat de nimic.

Sawyer o trase ușor de păr până îi întâlni privirea, în timp ce ochii lui erau limpezi și sinceri.

- Tu, spuse el, scuturând-o blând. Tu mă afectezi. Azi m-ai speriat de moarte.

- Și pe mine la fel.

Sawyer o prinse mai strâns.

- Dacă ai fi pățit ceva...

Clătină din cap și nu mai spuse nimic.

- Sunt bine. Îl atinse pe obrazul neras. Ești foarte confortabil drept scaun, șerifule. Desigur, ești cam tare pe ici pe colo, dar...

- Chloe. Râse și își sprijini fruntea de a ei. Tu mă afectezi, repetă el încet. Vreau să știi asta. Îmi ajungi la suflet, așa cum ești. Se aplecă spre ea. Să nu te schimbi.

Ea absorbi cuvintele la fel cum acaparase și căldura lui și simți o greutate imensă ridicându-i-se de pe umeri.

- Dar dacă personalitatea mea autentică nu e întotdeauna plăcută sau politicoasă? șopti ea.

- Ei bine, Dumnezeule, sper să nu fie, spuse el. Să fii politicos la nesfârșit e al naibii de obositor. Chloe, ascultă-mă. M-am îndrăgostit de tine așa cum ești. Cât despre omul de care te-ai îndrăgostit *tu*... Trase adânc aer în piept. Ce a zis astăzi Todd, despre ce s-a întâmplat când eram adolescenți...

- Nu mă interesează. Asta nu schimbă ceea ce simt față de tine.

- E important să fii sigură de asta. Pentru că ce a spus Todd e adevărat în cea mai mare parte. Își trecu degetul mare peste degetele ei. Chloe coborî privirea spre mâna lui mare, bronzată și plină de bătături, acoperind mâna ei palidă și mult mai mică, părând aproape fragilă într-a lui. Nu mi-e ușor să vorbesc despre asta.

- Sunt eu, Sawyer. Poți să îmi spui orice. Știi asta, nu-i așa?

- Acum știu. Dar până nu demult în viața mea nu exista nimic în afară de muncă. Era doar munca și atât. Consideram că aveam datoria de a mă revanșa față de toată lumea din oraș pentru că mi s-a dat o a doua șansă.

– Sawyer, ești conștient că ăsta e motivul pentru care nimeni nu vorbește despre trecutul tău. Și motivul pentru care nu se găsește pe blestemata aia de pagină de Facebook nu e pentru că oamenii îți cer să te căiești. E pentru că încearcă să te protejeze. Țin la tine și te respectă. Îl îmbrățișă. Așa că încetează să te mai pedepsești singur. S-a sfârșit și a trecut.

El nu spuse nimic pentru o clipă.

– Totul s-a sfârșit și a trecut?

Chloe își simți răsuflarea poticnindu-se și se dădu în spate pentru a-l privi în ochi.

– Eu nu vreau să se sfârșească.

– Dar ce anume vrei?

– Să te cunosc, spuse ea fără ezitare. Pe de-a întregul. Vreau să aflu ce te face să te simți bine.

– Râsul tău, spuse el fără ezitare. Să-ți simt mâinile pe mine. Felul în care mă privești, indiferent dacă m-am purtat ca un mare măgar sau tocmai ți-am oferit un orgasm...

Râzând, Chloe își feri capul, dar Sawyer și-l înclină și el până o făcu să îl privească din nou.

– Vrei să știi ce mă sperie? o întrebă el.

– Da.

O trase și mai aproape de el și își strecură o mână pe după ceafa ei.

– Gândul de a nu mai avea niciodată parte de astfel de momente cu tine. Mă prind puțin mai greu, dar nu sunt idiot, Chloe, și învăț din greșeli. Îi prinse obrazul în palmă. Te iubesc, Chloe.

– Fir-ar să fie!

El clipi surprins.

– Asta n-a fost tocmai reacția la care mă așteptam.

– Nu, e vorba doar că voiam să o spun eu prima!

O privi țintă.

– Ai putea să o spui acum.

– Te iubesc. Doamne, cât te iubesc. Expiră zgomotos. Uf! A fost mai extenuant decât o criză de astm.

El zâmbi. Un zâmbet foarte lent, superb, ucigător de sexy.

– Poate ai doar nevoie de exercițiu.

Chloe îi zâmbi la rândul ei, simțindu-se atât de ușoară și de fericită încât ar fi putut pluti până în tavan, deși era posibil să fi fost efectul medicamentelor din organismul ei.

– Sau de confirmare.

– Confirmare?

Ea își scoase telefonul, iar el păru nedumerit.

– Îmi spui că mă iubești, iar asta îți amintește că ai de dat un telefon? o întrebă.

– Știai că pentru a mă iubi vei avea nevoie de răbdare. Deschise aplicația Magic Eight Ball. Ce zici? întrebă ea, adresându-se telefonului. Eu și Sawyer. Da?

– Dumnezeule, Chloe. Sawyer își îndreptă spatele privind-o posomorât. Știi care va fi răspunsul, același de fiecare dată când e vorba de mine.

– În privința noastră a avut dreptate absolut de fiecare dată. Îl privi. Ți-e frică?

– Nu. Dar dacă spune „Încearcă mai târziu", o să zboare pe fereastră.

Categoric da.

epilog

Dacă minţile pe care ţi le pierzi sunt încuiate, e de bine.

Chloe Traeger

O lună mai târziu

În după-amiaza repetiţiei pentru nunta lui Maddie şi a lui Jax, cele trei surori se strânseră la căsuţă, ţinându-se de mână în faţa uşii de la intrare.

- Asta e, şopti Maddie. Îşi muşcă buza de jos, arătând palidă. Foarte palidă. Adică serios, chiar asta e.

- Hopa. Chloe se întoarse spre Tara. Încuie repede uşa din spate, avem risc de evadare.

- Chiar, pe bune, asta e, şopti Maddie, părând năucită, ca şi cum nu şi-ar fi petrecut ultimele şase luni înnebunindu-le pe amândouă cu revistele ei pentru mirese.

- Nu, scumpo, asta e doar repetiţia, îi spuse Tara blând, mângâind-o pe Maddie pe păr. Nu este *chiar* momentul acela.

- Ceea ce înseamnă că încă poţi să fugi, spuse Chloe. Conduc eu.

- Chloe! o mustră Tara.

Maddie se mulţumi să îşi muşte în continuare buza de jos.

- Serios, îi spuse Chloe. Îl sun chiar acum pe Jax şi îi spun că mergem după o pungă de chipsuri. Ne-ar crede fără să clipească. Am urca pe scuter şi am tot merge până am rămâne fără benzină. Ceea ce, recunosc, nu ne-ar permite să ajungem foarte departe, dar...

- Încetează, spuse Tara, acoperindu-i urechile lui Maddie.

- Şi o vom lăsa în urmă şi pe Magnolia de Oţel, spuse Chloe, studiind-o pe Maddie. Tu decizi, Mad.

Maddie închise ochii.

– Am rochia aia frumoasă. E pregătită pentru mâine. Mi-ar displăcea al naibii de tare să irosesc rochia aia.

– Nici o problemă, spuse Chloe. O punem la vânzare. „Vindem: una bucată rochie de mireasă, mărimea treizeci și opt, aproape purtată o dată din întâmplare." O să obții bani buni pe ea.

Tara întinse o mână pe după Maddie și o ciupi pe Chloe. Chloe o ciupi la rândul ei.

În mod normal Maddie le-ar fi dat câte o palmă fiecăreia, dar le ignoră pentru a arunca o privire pe fereastră. Jax le aștepta în port, alături de Ford, stând amândoi între clădirea portuară și barca lui Ford, legată la debarcader. Sawyer nu ajunsese încă pentru că fusese reținut la muncă, dar Chloe primise un mesaj că era deja pe drum.

Maddie îl privi pe Jax dându-și capul pe spate și râzând de ceva ce îi spuse Ford, iar pe buze îi înflori un zâmbet tandru.

– Chiar mi-l doresc, să știți. Să îl fac al meu.

Chloe îi zâmbi triumfătoare Tarei.

– E bine de știut.

Tara expiră ușurată și se prinseră din nou de mână.

– Ești gata, Maddie?

– Gata, spuse Maddie, mai puțin palidă acum. Strânse degetele surorilor ei. S-o facem. Să mergem să-mi iau un soț.

Porniră împreună spre port, tocmai când apăru și Lucille în rabla ei veche.

– Sincronizare perfectă! le strigă femeia mai în vârstă. Am treizeci de minute între happy-hour și seara de bingo.

Se instalară toate pe chei. A doua zi balustradele aveau să fie împodobite cu flori în ghivece. În fața lor avea să se întindă un covor pe care să pășească. De-o parte și de cealaltă a acestuia aveau să se înșire invitații, veniți în număr mare.

Dar deocamdată erau doar Lucille și ei cinci...

Șase, se corectă Chloe, auzind mașina lui Sawyer apropiindu-se. Zgomotul camionetei lui îi inunda sufletul de căldură și tandrețe și râse de ea însăși. „Prostuțo!"

Lucille aranjă pe toată lumea la locurile lor, apoi îl căută din priviri pe Sawyer.

– Aici sunt.

Pornise spre ei cu pasul lui lung, cu privirea ațintită asupra lui Chloe, cu un zâmbet mărunt amenințând să îi apară în colțurile gurii la vederea ei.

Jax își ocupase locul la capătul debarcaderului, având oceanul în spate. Conform instrucțiunilor lui Lucille, Ford o conduse pe Tara la capătul pasarelei.

Privindu-i, știind că ea urma, Chloe se întoarse spre Sawyer, care îi oferi brațul.

Era încă în uniformă, încă înarmat până în dinți, încă arătând tensionat după ceea ce fusese fără îndoială o zi grea la muncă.

Nu se mai văzuseră de trei zile. Ea fusese plecată la Los Angeles, ducându-și la bun sfârșit ultimele tratamente cosmetice pe care și le programase în deplasare. Ridică privirea spre el, încercând să se stăpânească, când ea de fapt nu își dorea decât să se arunce în brațele lui. Nu era sigură dacă era din cauza fericirii care radia dinspre Maddie sau din cauza propriilor emoții tumultoase, dar se simțea mult prea în pragul lacrimilor.

Habar nu avea de ce.

Și totuși da.

Sawyer o escortă pe culoarul improvizat spre altar, iar Chloe se duse să stea lângă Tara.

Următoarea care veni pe culoar fu Maddie, zâmbind larg, cu fața radioasă. Lucille repetă cu ei ceremonia scurtă, iar când se încheie, Jax exersă momentul sărutului cu Maddie.

Cum acest exercițiu se prelungi o vreme, Ford sugeră că ar fi trebuit și el să își exerseze sărutul cu Tara.

În timp ce prietenii lui erau astfel ocupați, Sawyer o trase pe Chloe în brațele lui.

– Hei. O dezmierdă cu nasul pe ureche. Ești bine?

Pentru că nu știa răspunsul, Chloe îi prinse fața în mâini și îl trase spre ea, pentru a exersa și ei sărutul.

Odată exercițiile încheiate, toată lumea începu să râdă și să discute despre nuntă, despre logodna lui Ford cu Tara, despre luna de miere și ce le rezerva viitorul.

Chloe urmări întreaga scenă, dorindu-și ca zâmbetul de pe chipul ei să nu i se pară fals. Trebuia pur și simplu să accepte situația. Se bucura sincer pentru surorile ei. Era foarte fericită. A doua zi Maddie și Jax aveau să fie soț și soție.

Apoi, luna următoare, Tara și Ford aveau să le urmeze exemplul.

Firește, aveau să rămână surori toate trei. Legătura dintre ele era pentru totdeauna, dar nu aveau să mai fie niciodată doar ele trei.

Chloe avea să rămână din nou singură.

Sawyer îi prinse mâna mică în mâna lui mult mai mare și i-o strânse. Chloe simți o întrebare mută în acea atingere și ridică privirea spre ochii lui.

El o privi adânc în ochi preț de o clipă lungă, apoi ridică la buze degetele lor împletite.

– Nu ești bine, spuse el, ca de fiecare dată văzând ceea ce nu vedea nimeni altcineva. Ești tristă.

– Firește că nu.

– Ești tristă, repetă el, cu o expresie calmă de înțelegere.

Chloe oftă.

– Nu trebuie să mergi acum să îl inviți pe Jax îl oraș și să îl îmbeți?

– Ce nu e în regulă?

– Nu e nimic. Închise ochii. Voi rămâne singură.

Sawyer așteptă până îl privi.

– Ar trebui să mă simt insultat.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap, simțind că începea să își piardă controlul. Nu în sensul ăsta m-am referit...

Fără a-și feri pentru o clipă privirea, fără a-și lua ochii de pe chipul ei, Sawyer îi spuse:

– Căsătorește-te cu mine.

– Poftim? Inima i se opri. Îl auzise bine? Pentru că ți-e milă de mine?

– Să-mi fie milă de tine? Puțin probabil. Îi zâmbi. Căsătorește-te cu mine pentru că ne e bine împreună. Ridică jucăuș o sprânceană. În special la duș.

– O, Doamne. Taci!

Aruncă o privire în jurul ei, iar rânjetul lui deveni mai larg, probabil pentru că Chloe cea de altădată nu s-ar fi sinchisit câtuși de puțin dacă i-ar fi auzit cineva întâmplător. În continuare nu îi păsa, nu cu adevărat, doar că era evident că își pierduse naibii mințile.

– Ai putea să te căsătorești cu mine aici și acum, spuse el.

O, Doamne. Vorbea serios.

– Ție îți place să ai un spațiu personal, îi spuse ea, încercând să îi ofere o cale de ieșire.

El ridică din umăr, rămânând perfect calm, în timp ce ea ar fi fost în stare să facă țăndări ceva.

– Îmi place să îl împart cu tine.

O scânteie de speranță se aprinse în ea, apoi se transformă în flacără.

– Am să te scot din minți, îi șopti ea.

– Deja o faci, o asigură el, în cel mai bun mod posibil. Își trecu un deget peste tâmpla ei, împingându-i blând deoparte o șuviță de păr. Vreau să știu că mă aștepți acasă în fiecare noapte, Chloe.

– În unele nopții va trebui să fiu la pensiune, când vom avea oaspeți.

El ridică din umeri.

– Atunci vom angaja pe cineva să lucreze cu jumătate de normă nopțile și să te lase pe tine liberă, sau am să vin eu la tine. Nu mă interesează în care pat mă întorc acasă atâta vreme cât ești și tu în el. Promite-mi că ai să te gândești la asta, că ai să te gândești să ne dai o șansă.

Chloe se uită fix la el, știind că în viața ei nu își dorise nimic altceva cu la fel de multă ardoare. Ceea ce făcea lucrurile foarte simple, la drept vorbind.

– Pentru tine, spuse ea, cred că aș face orice.

Privirea lui se încinse.

– *Orice?*

Genunchii îi tremurau, dar Chloe găsi suficientă forță să îl îmbrâncească.

Bărbat până în măduva oaselor, Sawyer râse și o trase înapoi în brațele lui. Aplecându-se spre ea, își lipi gura de urechea ei și o mușcă mărunt de lob.

– Crede-mă. Va fi bine.

– Partea legată de căsnicie sau...

– Totul.

Pentru că într-adevăr avea încredere în el – lăsându-și în mâinile lui inima, sufletul și viața –, Chloe își încolăci brațele în jurul umerilor lui lați, își lipi fața de gâtul lui și îl sărută acolo, adorând felul în care brațele lui se strânseră peste ea.

– Te iubesc, Sawyer. Atât de mult.

– Știu. Ochii îi erau serioși. E propriul meu miracol și mă bazez pe el zi după zi.

– Nu ar fi niciodată plictisitor, spuse ea.

– Și pe asta mă bazez. Spune-mi da, Chloe.

Ea ridică fața și îi zâmbi.

– Da. La tot.